

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

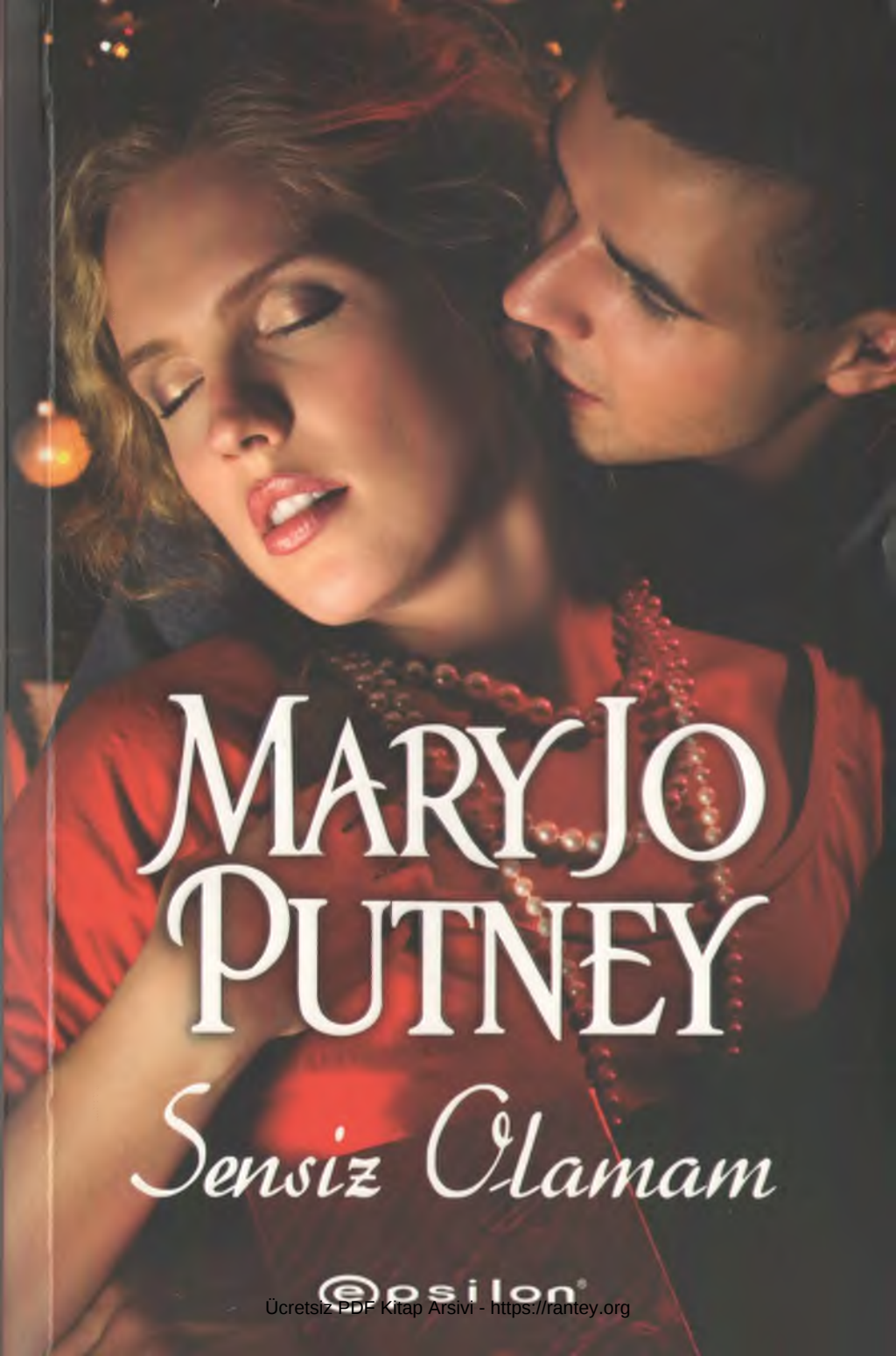
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic close-up of a man and a woman. The woman, in the foreground, has her eyes closed and a soft smile, wearing a red top and a red beaded necklace. The man is behind her, leaning in to kiss her cheek. The background is dark with warm, out-of-focus lights, suggesting a festive or holiday atmosphere.

MARY JO PUTNEY

Sensiz Olamam

@psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

KAYIP LORDLAR DİZİSİ

Bir deniz kazasından kurtulan Adam geçmişine dair hiçbir şey hatırlamamaktadır. Zihnini kurcalayan pek çok soru işareti varken, onu kurtaran ve yaralarını iyileştiren sarı saçlı güzel kadının karısı olduğunu öğrenince çok mutlu olur. Mariah'nın adı ve yüzü ona tanıdık gelmemektedir belki ama dokunuşları, sıcaklığı, yaşattığı tüm duygular “doğru kadın” olduğunu hissettirmektedir.

Mariah Clarke kendisini koruyup gözetecek bir eş için dua ederken, onu ıssız bir koyda, suların içinde bulacağını tahmin etmemektedir. Adam'ı kendisinin kocası olduğuna ikna etmesi çok kolay olur. Aralarında günden güne gelişen tutkuyu yenip gerçeği itiraf etmesi ise hiç de o kadar kolay olmayacaktır.

Kayıp Lordlar dizisinin bu ilk kitabında, Mary Jo Putney, çocukluk arkadaşı olan ve her biri kendisi için mükemmel eşi arayan lordları okuyucularıyla tanıştırıyor.

“Büyüleyici, romantik ve kesinlikle baştan çıkarıcı.”

Eloisa James

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

online alışveriş: yenisayfa.com.tr

Bir yandan sanki asırlardır
birlikteymiş gibi beraberce
aynı ritmi yakalamışlar, öte
yandan da sadece yeni âşıkların
tadına varabileceği sarhoş edici
bir mucizeyi paylaşıyorlardı.
Mariah onun senelerdir süren
yalnızlığında özlediği eşi ve
onu tamamlayan kadındı. Genç
kadının ruhu, paramparça olmuş
ruhunu birleştirip kavramış
ve onu kurtarmıştı. Adam
soluğu kesilircesine, "Seni
seviyorum," dedi. "Sonsuza dek
de seveceğim."
Genç kadının gözleri
yaşlarla doldu. "Ben de seni
seviyorum." Adam yanına
dönerek genç kadını kendine
çekti. Kollarıyla onu, Londra'yı
döven fırtınadan korumak
istercesine sarmaladı.
Gökyüzü bile onların bu sonu
olmayan aşklarına ağlıyordu.

Sensiz Olamam

Sensiz Olamam

Kayıp Lordlar Dizisi I

Mary Jo Putney

Çeviri
Banu Belgi

epsilon®

Bölüm 1

Kent, 1812

Gece yarısı ziyaretçileri, hiçbir zaman iyi haber anlamına gelmezdi. Leydi Agnes Westerfield geniş bir alana yayılmış Westerfield malikanesinde kendi özel kanadının kapısına vurulmasıyla uyandı. Hizmetçileri iki kat yukarda yatıyorlardı. Onun için, gürültü öğrencilerini uyandırmadan önce hemen terliklerini giydi ve sıcak bir robdöşambra sarındı.

Kapıya doğru giderken elindeki mum etrafa tedirgin edici gölgeler saçıyordu. Sürekli ve yumuşak yağın yağmurun pencerelerdeki hisırtısı holdeki saatin ikiyi çalmasıyla vurgulandı.

Kent'in sakin bayırlarında haydutların ön kapıyı vurmaları pek muhtemel değildi ama, o yine de "Kim o?" diye seslendi.

"Randall." İyi tanıdığı bu sesi duyunca kapıyı ardına kadar açtı. Eşikte üç genç adamı görür görmez içi ezildi.

Randall, Kirkland ve Masterson onun ilk sınıf öğrencileriydi; özel itina ve eğitime ihtiyacı olan "kayıp lordları." O sınıfta sadece altı çocuk vardı ve birbirlerine sanki kardeş gibi yakınlaşmışlardı. Bir tanesi Fransa'daki kargaşada kaybolmuştu; biri de şimdi Portekiz'deydi. Diğer üçünün acı dolu gözlerle çıkagelmesi pek iyiye işaret değildi.

Eliyle onlara içeri girmelerini işaret etti. Aylardan beri süregelen endişesini dile getirip, “Ballard mı?” diye sordu. “Gözü dönmüş Fransız ordusu ordayken Portekiz çok tehlikeli bir yer.”

“Ballard değil.” Alex Randall içeri girip yağmurdan sırlıklam olmuş pelerinini çıkardı. Yarımada yaralandığından bu yana topallamasına rağmen kırmızı subay üniförmasıyla olağanüstü bir yakışıklılık sergiliyordu. “Bu... Bu seferki Ashton.”

Ashton o sınıfın altıncısıydı; sınıfın en gizemlisi ve belki de en sevileni. Leydi Agnes kendini kötü habere hazırladı. “Öldü mü?”

“Evet.” James Kirkland cevap verirken sesi boğuktu. “Haberimiz bizim kulüpte duyar duymaz size bildirmek için dörtmala buraya geldik.”

Leydi Agnes umutsuzlukla gözlerini kapadı. Kendilerinden büyükler dururken gençlerin ölmesi adil değildi. Ama o hayatın adil olmadığını zaten çok önceden öğrenmişti.

Omuzlarında teselli edici bir kolun varlığını hissetti. Gözlerini açınca bu kolun sessiz ve metin olmakla beraber her zaman en doğru hareketi yapan Will Masterson’a ait olduğunu gördü. “Sinir kriziyle haykırırsam bana destek olursunuz diye mi hep beraber geldiniz?” Bir yandan da onların senelelerinden beri tanıdıkları ağır başlı okul müdiresi gibi olmaya çalışıyordu.

Masterson buruk bir şekilde gülümsedi. “Belki. Belki de tam tersine sizin bizi teselli etmenizi istedik.”

Asıl hakikatin bu olduğunu düşündü. Bu genç delikanlıların anneleri yeterli olmadıkları için onların hayatında bu rolü o üstlenmişti.

Kadın hizmetçilerden biri esneyerek meydana çıkınca Leydi Agnes misafirlerine yemek söyledi. Genç erkekleri her zaman doyurmak lazımdı, özellikle de Londra’dan buraya kadar olan uzun yolculuktan sonra. Üstünden sular akan pelerinlerini astıktan sonra onları salona aldı. Okulu bitirdik-

ten sonra bile sık sık burayı ziyaret ettikleri için hepsi yolu biliyorlardı. Leydi Agnes, “Sanırım hepimizin biraz konyağa ihtiyacımız var. Randall, bardakları sen doldurur musun?” dedi.

Randall sessizce dolabı açıp içinden dört tane bardak çıkartırken lambanın ışığı sarı saçlarında parıldadı. Bir anda dağılabilecek kadar gergindi.

Leydi Agnes uzatılan bardağı aldı ve kendini en sevdiği koltuğuna bıraktı. Konyak içini yakıyordu ama zihnini keskinleştiriyordu. “Ne olduğunu anlatın bana. Kaza mı olmuş?”

Kirkland başıyla onayladı. “Ashton hayatının bir günü bile hastalanmamıştır.” Olduğundan on yaş büyük görünüyordu o an. “Bayan Emily burada mı? Onun da bilmesi lazım.”

Leydi Agnes, uzun yıllardır refakatçisi ve dostu olan Emily’nin o an beraber yas tutabilmeleri için yanında olmasını dileyerek başını hayır anlamında salladı. “Somerset’teki ailesini ziyaret ediyor ve bir haftadan önce dönmez. General Rawlings de burada değil.”

Elindeki bardağı süzerken, kendini hissizleştirene kadar içmesinin ne kadar uygun olacağını düşündü. Bunu hiç yapmamıştı ama başlamak için iyi bir zamandı. “O benim ilk öğrencimdi.” dedi yumuşak bir sesle. “Adam olmasaydı, Westerfield Akademisi diye bir okul var olmayacaktı.” Fark etmeden Dük’ün unvanını kullanacağına adını kullanmıştı.

“Nasıl oldu bu? Hikâyeyi hiç duymadım. Ash’in nasıl olduğunu bilirsiniz. Konu özel hayatı olunca, bir istiridye bile onun yanında geveze kalırdı.” Masterson konuşurken, hizmetçi elinde tepeleme tabaklarla dolu bir tepsiyle geri geldi.

Genç adamlar dilimlenmiş ete, peynire, ekmeğe ve salamura sebzelere aç kurtlar gibi saldırdılar. Leydi Agnes hepsinin bardaklarına biraz daha kırmızı şarap doldururken, ruhları için olmasa da delikanlıların vücutları için bir şeyler yapabilmesine gülümsedi.

Randall başını kaldırdı. “Bize her şeyin nasıl başladığını anlatın.”

Leydi Agnes önce tereddüt etti ama sonra çok genç yaşta olan Dük Ashton'la nasıl karşılaştığını anlatmayı istediğini, hatta anlatmaya ihtiyacı olduğunu anladı. "Emily ile seyahat ettiğimiz yılları daha yeni geride bırakmıştık. Uzaklarda ziyaret ettiğim ve gezdiğim yerleri çok sevmeme rağmen, artık eve dönme zamanı gelmişti. Babamın sağlığı çok iyi değildi ve... Ayrıca başka sebepler de vardı ama şu anda önemli değil. İngiltere'ye döneli üç hafta olmuştu ve gemini kemiren bir at gibi kendimle ne yapacağımı bilmez bir haldeydim. Westerfield Malikanesi'nin idaresi için bir kahya ayarlamıştım ve bir meşgaleye ihtiyacım vardı. Ne yazık ki kadınlar Parlamento'ya alınmıyorlar."

Kirkland gülümseyerek başını kaldırdı. "Sizi Lordlar Kamarası'nda görmeyi çok isterdim Leydi Agnes. Bence onların hepsine anında hadlerini bildirirdiniz."

"Enerjimi kullanabileceğim daha iyi bir alan buldum. Bir gün Hyde Park'ta kendi kendime ne yapacağımı düşünerek dolaşırken, bir kamçı sesi duydum. Birinin atını kırbaçladığını düşünürken, çalılıkların arasına girdim ve tüyler ürpertici ufak tefek bir adamı yakınındaki bir ağaca lanetler yağdırırken buldum. Adamın kafasının biraz üzerindeki dalda da, elinde tarif edilemeyecek bir köpek yavrusunu kavramış olan Ashton vardı."

"Bhanu!" Masterson haykırdı. "O köpeği hâlâ özlüyorum. Nasıl olmuş da Ashton o köpeği ağacın üstüne çıkarırmış?"

"Hem de niye?" Kirkland sordu.

Leydi Agnes anlayışlı bir biçimde, "Adamın adı Sharp'tı. Ashton'ın özel eğitmeniydi. Dürüst olmak gerekirse, Ashton adamı çılgına çeviriyordu," dedi. "İngilizce konuşmayı ve herhangi birinin yüzüne bakmayı reddediyordu. Tek arkadaşı bir yerlerde bulduğu bu pis köpek yavrusuydu. Sharp köpek yavrusunun öldürülmesini emretmiş, fakat bu işi yapmakla görevli seyis öldürmeye kıyamadığı için, Bhanu'yu Hyde Park'a getirip serbest bırakmış. Ashton olanları öğrendiğindeyse, Ashton Malikanesinden kaçıp köpeğini bulmak için Hyde Park'a gelmiş."

“Ve bulana kadar da işin peşini bırakmazdı.” Randall homurdandı. “Hayatımda tanıdığım en inatçı adam.”

“Söyleyene bak!” diye bağırdı Kirkland.

Bu yoruma yapılan gülüşmeler havayı biraz yumuşattı. Leydi Agnes devam etti, “Ben ortaya çıkıp sorunun ne olduğunu sorduğumda, Sharp bütün geriliminin acısını benden çıkardı. Oğlanı Eton Koleji’ne sokmak için işe alınmıştı. İki haftanın sonunda; yeni Ashton Dükü’nün İngilizce konuşmayan bir şapşal olduğuna ve kesinlikle Eton’a giremeyeceğine kanaat getirmişti. Oğlan sanki şeytanın bir yansımasıydı! Dük olmak için yanlış kişiydi, unvan, buna layık olan kuzeninin olmalıydı. Ama oğlanın sersem babası, düklük sırasının asla ona gelmeyeceğini düşünen bir kuzendi ve Hindistan’da bulunduğu sırada – onun deyimiyle – Hindu bir şıfırtıyla evlenmişti. Diğer tüm varisler öldüğünde, Bizim Ashton ailedeki herkesin dehşet içinde kalmasına rağmen, unvanın sahibi oldu.”

Bu açıklamalardan sonra odaya bir süre sessizlik hakim oldu. Sessizliği bozan Masterson oldu, “Ash’in eğitimcisi bıçakla kovalamadığına çok şaşırdım.”

“Sharp’ın elinden kırıbağı alıp onu adamın üstünde kullanmamak için kendimi zor tuttum.” Leydi Agnes, bu söylediğini yapacağına, ağaca gözlerini dikmiş ve eğitmen küplere binerken oğlanın yüzündeki yalın ıstırapı görmüştü. Oğlan söylenen her kelimeyi anlıyordu ve hakir görüldüğünü biliyordu.

İşte o anda, Leydi Agnes’in kalbini fethetmişti. Farklı olmanın ve sosyete tarafından dışlanmanın ne demek olduğunu o çok iyi biliyordu. İnsanı afallatan bu yeşil gözlü çocuğun bir müttefike ihtiyacı vardı. “Ashton, Hindistan’daki annesinden alınıp İngiltere’ye getirildiğinden bu yana, etrafındakiler tarafından hor görülüyordu. Bu yeni korkutucu hayatının yok olmasını arzu etmesi hiç de şaşılacak bir şey değildi.”

Bakışları odadaki genç adamların üzerinde teker teker dolaştı. “Ve bu an, beyler; ilhamın kapımı çaldığı ve Westerfi-

eld Akademisi'nin doğduğu andı. Dük Rockton'un kızı olan Leydi Agnes Westerfield olduğumu ve doğuştan iyi aileden gelen ama huyu kötü olan oğlanlar için kurulmuş bir akademinin sahibesi olduğumu söylemek için en etkileyici ses tonumu kullandım. Ayrıca gizemli doğuya yaptığım seyahatler esnasında, çok eski disiplin yöntemleri öğrendiğimi iddia ettim.

"Söylediklerim Sharp'ın ilgisini çekti ve onunla bir pazarlık yaptık. Eğer Ashton'ı ağaçtan inmeye ve medenice davranmaya ikna edebilirsem, o da Ashton'ın velilerine, onun Eton'a yollanması yerine benim akademime gönderilmesini tavsiye edecekti. Böylece adamı bizi duyamayacağı kadar uzağa gönderdim ve Hindistan'da kaldığım süre içinde öğrendiğim Hindu dilini kullanarak, Ashton'a aşağı gelmesini söyledim." Leydi Agnes bu hatıranın etkisiyle şefkatle gülümsedi.

"Tabii ki İngilizceyi mükemmel konuşuyordu – bu dili babasından öğrenmiş olduğundan emindim. Ama onunla Hindu dilinde konuşma çabamı gördükten sonra, ağaçtan inip kendi dünyasıyla mücadele etmesinin zamanı geldiğine karar verdi." Yere indiğinde yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı ama Leydi Agnes'in bunu kimseye söylemeye niyeti yoktu. "Her ne kadar Hindu dilini kötü konuşuyor idiysem de, en azından deniyordum. Ashton'la aramızda kendi özel anlaşmamızı yaptık. Eğer Bhanu'nun onda kalmasına ve babasıyla beraberken başladıkları mekanik bilgisi öğrenimine devam etmesine müsaade edilirse yeni okuluma gelmeyi istiyordu.

"Bu istekleri bana çok makul gelmişti. Bunun karşılığında, ben de ondan, kendini derslerine vermesini ve bir İngiliz beyefendisi rolünü nasıl oynayacağını öğrenmesini bekleyecektim." Leydi Agnes, ayrıca oğlanın özel düşüncelerinin kendisine ait kalacağına söz vermişti. Doğduğu topraklardan ve annesinden koparılmış biri olarak, Ashton'ın bunu duymaya ihtiyacı vardı.

"Bundan sonra diğer öğrencilerimi aramaya başladım. Hepiniz Westerfield'a nasıl geldiğinizi biliyorsunuz." İngiliz asil-

lerinde, onlardan beklenen standartları yakalayamayan kızgın ve asi çocuk sayısı azımsanamayacak kadar çoktu. Örneğin Randall, İngiltere'nin en prestijli okulları olan Eton, Harrow ve Winchester'dan kendini attırmayı başarmıştı. Leydi Agnes onun başarısının emsalsiz olduğuna inanıyordu.

İlk sınıfının ebeveynleri ve vasileri, problemlı çocuklarını kabul eden saygıdeğer bir okul buldukları için minnettardılar. Leydi Agnes'in uçsuz bucaksız mülkü okul olmaya çok müsait olduğu gibi, onun doğuştan gelen asaleti de kuvvetli bir cazibe idi; tıpkı General Philip Rawlings'i işe almasının yarattığı etki gibi. Generalin bir asker olarak şöhreti mükemmeldi. Ebeveynler de, onun okulu demir yumrukla idare edeceğini varsayıyorlardı.

Halbuki General, Leydi Agnes'in şiddetin hiçbir zaman çocuklar üzerinde ilk çare olamayacağı düşüncesine içtenlikle katılıyordu. Emeklilikten sıkılmış olduğu için Leydi Agnes'in teklifini şevkle kabul etmişti. Birinin yüksek sosyeteyle olan bağlantıları, diğerininse sesini bile yükseltmeden oğlanlara emir verebilme yeteneği sayesinde eşsiz bir okul yaratmışlardı.

Bir yıl içinde, diğer aileler çocuklarının okula alınmaları için yalvarmaya başlamışlardı ve yeni sınıfların mevcudu artmıştı. Leydi Agnes, iyi eğitimli ve iyi huylu genç beyefendiler yaratmanın doğuya özgü gizemli yöntemlerinden bahsetmekte bir uzman haline gelmişti.

Halbuki, metotları hiç de gizemli değildi, sadece sıradışıydılar. Bir çocukla ilk karşılaştığında, onun en çok neyi istediğini ve nelerden nefret ettiğini ortaya çıkarırdı. Sonrasında, en çok istediği şeye sahip olmasını ve tahammül edilemez bulduğu şeylere de katlanmak zorunda bırakılmamasını sağlardı.

Bunun karşılığında, çocuklarının derslerine çok çalışmalarını ve sosyete oyununu nasıl oynayacaklarını öğrenmelerini talep ederdi. Öğrenciler kendilerinden beklenen bu rolleri kişiliklerini kaybetmeden de üstlenebileceklerini keşfettikleri anda, gayet başarılı oluyorlardı.

Kirkland herkesin kadehini doldurdu ve kendi kadehini de şerefe kaldırdı. “Yedinci Ashton Dükü, Adam Darshan Lawford’a ve bir insanın sahip olabileceği en iyi dosta.”

Diğerleri kadehlerini vakur bir şekilde kaldırdılar. Leydi Agnes, gözlerindeki yaşların loş odada görülmediğini umuyordu. Şöhretinin lekelenmesini istemiyordu.

Kaldırılan kadehlerden sonra, Kirkland, “Şimdi kuzeni Hal, Sekizinci Dük. Ashında bize bilgi veren de Hal’dü. Bizi Brooks’ta akşam yemeği yerken buldu çünkü bunu derhal öğrenmek isteyeceğimizi biliyordu,” dedi.

Masterson “Hal iyi bir arkadaşır,” diye görüşünü bildirdi. “Bu haberle yıkılmıştı. Düklüğü devam ettirmek iyi bir şey ama Adam’la iyi arkadaşlardı.”

Leydi Agnes Adam’ın kuzeni Hal’le tanışmıştı. Gerçekten düzgün ama sıradan bir adamdı. Hayatın devam ettiği gibi Ashton unvanı da devam edecekti. Adam’ın öldüğünün bildirilmesi gereken özel bir genç hanımın varolup olmadığını merak etti, ama Adam hiçbir zaman belli bir kadınla ilgilenmediğini dile getirmemişti. Kişisel hayatı hakkında son derece ketumdu ve bu gizliliğe Leydi Agnes de dahildi. Elı, nasıl olsa haber yakında kamuya açıklanacaktı.

Hadisenin kendisine hâlâ tamamıyla anlatılmadığının farkına vararak, “Nasıl bir kazaydı? At sırtında mı oldu?” diye sordu.

Randall, “Hayır,” dedi. “Glasgow yakınlarında yeni buharlı yatı Enterprise’ı deniyordu. Mühendisleriyle birlikte Clyde civarında deneme sürüşündelermiş. Kıyıdan bir hayli açılmışlar. Tam dönecekleri sırada kazan patlamış. Tekne anında batmış. Mühendis ve mürettebattan beş altısı hayatta kalmayı başarmış ama diğerleri kurtulamamışlar.”

Masterson hüznüyle ekledi, “Ash büyük bir ihtimalle patlama gerçekleştiğinde lanet şeyi tamir etmek için makine daireesindeydi. Hiç olmazsa sonu... çabuk gelmiş olmalı.”

Leydi Agnes, Ashton’ın seçme şanslı olsa, böyle ölmekten memnun olacağını farz ediyordu. İngiltere’nin; mekanik

aletler yapmak konusunda bu kadar tutku dolu tek dükü olduğu şüphesizdi. Ama bunun yanı sıra, daha pek çok açıdan da zaten sıradışıydı.

Leydi Agnes bir an durdu ve söylenenleri tarttı. “Cesedi bulunmuş mu?”

Genç adamlar birbirlerine baktılar. Randall, “Duyduğum kadarıyla hayır,” dedi. “Ama bizim bilgimiz tam olmayabilir.”

Yaşıyor olabilir! Her ne kadar ümitsizce buna inanmak istiyorsa da, düşüncesinin sadece ümitten kaynaklandığını, pek ihtimal dahilinde olmadığını biliyordu. Ama yine de... “O zaman öldüğüne dair kesin bir kanıt yok.”

Masterson sessizce, “Oradaki gibi zor suların olduğu bir bölgede teknenin batması ve patlamanın yarattığı yangın yüzünden, cesedi hiçbir zaman bulunamayabilir,” dedi.

“*Ama yaşıyor olabilir.*” Leydi Agnes düşünürken bir yandan da kaşlarını çatmıştı. “Ya yaralanmışsa ve olay yerinden uzakta bir yerde kıyıya çıkmışsa? Mektuplarından birinde, İskoç ve Cumberland kıyıları civarındaki akıntıların ne kadar güçlü olduğundan bahsetmişti. En azından... cesedi patlayan yatla ilişkilendirilemeyecek kadar uzağa taşınmış olabilir.”

Randall, “Sanırım bu mümkün,” dedi kaşlarını çatarak.

Lady Agnes, “O zaman gidip onu arayacağınıza burada ne işiniz var?” diye kestirip attı.

Odadakilerin hepsi, Leydi Agnes’in keskin ses tonundan kaskatı kesildi. Masterson kadehini masaya hızla çarpmadan önce, uzun bir sessizlik oldu. “Hay lanet, bu iyi bir soru. Haberle öylesine şoke oldum ki beynim durdu. Kuzeye gidip neler olduğunu ortaya çıkaracağım. Kazazedeler bize neler olduğu hakkında daha fazla bilgi vereceklerdir. Belki... belki bir mucize olmuştur.”

Randall ümitsizce, “Lanet olsun, bu neredeyse imkânsız!” dedi.

“Belki öyle ama en azından ölümüyle ilgili daha fazla şey öğreneceğim.” Masterson ayağa kalkarken içki ve bitkinliğin karışımından dolayı sallandığı için sessizce küfretti.

Kirkland, "Ben de seninle geliyorum," dedi durgun bir sesle. Masterson'la ikisi gözlerini Randall'a diktiler.

Randall, "Saçmalıktan başka bir şey değil!" diye haykırdı. "Yanlış umutlara tutunmak, sadece sonunda gerçeği daha da acı kılacak."

"Benim için değil," dedi Masterson. "Denediğimi bilmek hiç olmazsa içimi rahatlatacaktır. Tamam, yaşıyor olma ihtimali çok düşük ama en azından cesedinin bulunma ihtimali var."

Randall suratını astı. "Tamam o zaman. Sizinle geliyorum. Ashton tüm çabalarımıza en iyisine layık."

"O zaman karar verilmiştir beyler. Gecenin kalanını burada geçirebilir ve ahırdaki dinlenmiş atlarımdan alıp yola çıkabilirsiniz." Leydi Agnes, ayağa kalktı ve her birine teker teker baktı. Demir gibi bir ses tonuyla ekledi. "Ve eğer Adam hayattaysa, onu *evine getirmenizi bekliyorum!*"

Bölüm 2

*Cumberland, Kuzeybatı İngiltere
İki ay önce*

Evdeki kabul salonuna vardığında Mariah Clarke'ın mutluluktan başı dönüyordu. "Harika, harika.." Sanki yetişkin bir kadın değil de altı yaşındaymış gibi, kollarını iki yana açıp bir daire içinde dönerken sarı saçları uçuşuyordu.

Babası Charles evin batı yakası boyunca parıldayan İrlanda denizini seyretmek için pencereye yaklaştı. "Nihayet bir yuvamız oldu. Sana yaraşan bir yuva." Kızına şefkatle baktı. "Bugünden itibaren sen Hartley Malikanesi'nin genç Bayan Clarke'ısın."

Hartley Malikanesi'nin genç Bayan Clarke'ı. Doğrusu, kulağa bayağı korkutucu geliyordu. Galiba artık genç bir leydi gibi davranmanın zamanı gelmişti. Doğrulup yirmi beş senelik ömrüne daha bir yakından bakabilmek için saçını arkasından gevşekçe düğümledi. Sanki Sarah'ymış gibi. Çocukken sık sık yalnız kaldığı için, Sarah adını verdiği bir ikiz kardeşin hayalini kurardı. Ne zaman oyun oynamak istese ikizi oradaydı. Hem de o her zaman sadık ve en mükemmel arkadaşydı.

Sarah aynı zamanda da, Mariah'nın olamayacağı gibi mükemmel bir leydiydi. Sarah hakikaten var olmuş olsa, her-

halde kıyafeti kusursuz ve saçı son derece itina ile yapılmış olurdu. Elbisesinde eksik düğmeler veya çimende oturmağın yaratacağı lekeler olmazdı. O, bir hanımefendi gibi eyere yan oturur, ata bir erkek gibi oturup etraftaki taşralıları dehşete düşürmezdi. Cazibesiyle kötü huylu çocuklardan tutun da, aksi huylu albaylara kadar herkesi büyülerdi. “Artık büyük bir evi denetleme maharetini öğrenmem gerekecek. Daha fazla uşak tutmaya gücümüz yeter mi? Buradaki üçü bu büyü- lükteki bir mülk için yeterli değiller.”

Babası başıyla onayladı. “Hartley Malikanesi’ni kazandı- ğım kâğıt oyunundan aynı zamanda topluca bir miktar da para geldi. Harcamalarda dikkatli davranırsak mülkü yenile- meye de, adamakıllı personel almaya da yeter. Bu malikane iyi işletilirse kayda değer bir gelir sağlayacaktır.”

Mariah kaşlarını çattı; babasının malikaneyi nasıl eline ge- çirdiğinin hatırlatılmasından hoşlanmıyordu. “Mülkü kay- beden beyefendi, o şimdi beş parasız mı kaldı?”

Charles omuz silkti, “George Burke zengin bir aileden geliyor, aç kalmaz. Kaybetmeye gücü yetmiyorsa kumar oy- namamalıydı.”

Burke’ün kaderine karşı babası kadar kayıtsız kalamıyorsa da, konuyu uzatmadı. Küçük bir çocukken, kısmen çingene kanı taşıyan büyükannesiyle beraber yaşamıştı. Büyükanne Rose öldükten sonra da, Charles Mariah’yı her yere yanında götürmüştü. Babasını sevmesine rağmen, onun çekiciliğinin ve iskambil oyunlarındaki maharetinin bazen dengesizliğe se- bep olduğu bu yollardaki hayatı hiçbir zaman sevebilirdi.

Charles’ın cüzdanının boş olduğu zamanlarda, Mariah büyükannesinden ustalıkla öğrendiği gibi köylerdeki panayır yerlerinde fal bakardı. Tabii ki Mariah geleceği göremiyordu ama insanları kavramak ve çözmekte çok iyiydi; onlar da ne- ticede yanından ayrılırlarken hayatları ve beklentileriyle ilgili yollarına daha mutlu devam ediyorlardı.

Fal bakmak, tabii ki Hartley Malikanesi’nin genç Bayan Clarke’ının asla itiraf edebileceği bir uğraş değildi! neyse ki, bir

daha yapması da gerekmiyordu. “Mülkün muhasebe defterlerine bakacağım ki, para durumumuzu daha iyi anlayabileyim.”

Charles keyifle, “Benim becerikli küçük kızım,” dedi. “Sen kısa zamanda burayı çekip çevirmeye başlarsın.”

“Kesinlikle.” En yakınındaki mobilyayı örten kalın bezi kaldırmca, ortaya arkası ve yanları yüksek bir koltuk çıktı. Evdeki çoğu eşya gibi, bu da epey kullanılmış ama hâlâ işe yarar haldeydi. George Burke daha kıymetli eşyalarını alıp götürdüğü için odaların duvarlarında boşluklar kalmıştı. Ama ne önemi vardı ki – mobilyalar ve tablolar ne zaman olsa yine yerine konulabilirdi. “Hizmetkârlar o kadar az ki, ne ev ne de bahçe insanın arzu edebileceği gibi bakılmış.”

“Burke parasını Londra’da sosyetik bir hayat sürmek için harcamayı tercih ediyordu.” Charles onu, hatırlayamadığı annesi aklına geldiği zamanlardaki pişmanlığıyla süzüyordu. “Sen harika bir ev sahibesi olacaksın. Ama sana şimdiden haber vermem gereken bir şey var. Buraya yerleşir yerleşmez, benim birkaç haftalığına seyahate çıkman gerekiyor.”

Mariah babasına kaygıyla baktı. “Buna gerçekten mecbur musun babacığım? Bense, artık bir yuvamız olduğuna göre, burada hep birlikte olacağımızı sanmıştım.”

“Öyle de olacak zaten, Mariah.” Babasının dudakları alaycı bir şekilde büküldü. “Artık eskisi kadar genç değilim ve evimde rahatına bakma düşüncesi bana son derece çekici geliyor. Ama... aileyle ilgili yapmam gereken birkaç şey var.”

“Aileyle mi ilgili?” Mariah şaşırmıştı. “Akrabalarımız olduğunu bilmiyordum.”

“Hem de bir sürü var.” Babasının bakışları yine denizin üzerinde sabitledi. “Ben ailenin yüz karasıydım ve babam beni evlatlıktan reddetti. İlave etmem gerek ki, hakkı da yok değildi hani. Şimdi artık saygınlık kazandığıma göre, ilişkileri düzeltmenin zamanıdır.”

Aile. Ne kadar da yabancı olduğu bir kavram. “Yani kız ve erkek kardeşlerin var mıydı? Benim de kuzenlerim olabilir mi?”

“Kuşkusuz var. Gerçi ben şu ana kadar hiçbirini görmüş değilim.” Babası içini çekti. “Ben gençliğimde çok çılgın biriydim, Mariah. Ancak senin sorumluluğunu üstlendikten sonra olgunlaşmaya başlayabildim.”

Mariah, babasından başka akrabaların varlığının nasıl bir his olabileceğini kafasında canlandırmaya çalıştı. “Bana aileni... yani ailemizi, anlatır mısın?”

Babası başını iki yana salladı. “Şimdilik daha fazla bir şey söylemeyeceğim. Şayet hâlâ baba ocağından yasaklanmışsam, seni düş kırıklığına uğratmak istemem. Gerçekten orada beni neyin beklediği hakkında hiçbir fikrim yok.” Yüz ifadesi kasvetliydi.

“Kuşkusuz hiç olmazsa akrabalarından birkaçı seni iyi karşılayacaklardır.” Mariah aşırı hevesli görünmemeye çalışarak ilave etti, “Belki ben de onları ziyaret edebilirim?”

Babası gülererek, “Eminim ki, beni hâlâ tasvip etmeyen akrabalar bile Hartley Malikanesi’nin genç Bayan Clarke’ıyla tanışmaktan mutlu olacaklardır,” dedi. “Haydi şimdi mutfığa gidelim. Öğrendiğime göre Bayan Beckett mükemmel bir aşçıymış.”

Charles’ı sevinçle takip ederken fırındayken kokusunu aldığı ekmeği yemeye hazırdı. Eninde sonunda bir aileye sahip olabilecekse, babasının üç beş hafta özlemini çekmeye değerdi doğrusu.

Hartley Malikanesi, birkaç hafta sonra

Son günlerde her sabah olduğu gibi, Mariah yine yüzünde anlamsız bir gülümsemeyle uyandı. Yataktan süzülüp sırtına bir sabahlık geçirdi ve denizle kesişen parıltılı kumsala bakmak için sessizce pencereye yürüdü. Bu enfes malikanenin artık onun evi olduğuna inanmakta hâlâ zorluk çekiyordu. Evet, burasının hâlâ bir hayli işi vardı ama her geçen gün biraz daha ilerleme kaydediyordu. Babası döndüğünde onun bu çabalarına hem şaşırarak hem de sevinecekti. Hafif bir yağmur,

sihirliymiş gibi bahçeye yumuşakça düşüyordu. İngiltere'nin en ıslak köşesi yerleşmek için herhalde onun ilk seçimi olmazdı ama, yine de önemi yoktu. Artık buradaydı ya, her yağmur tanesine de, sisin her zerresine de bayılıyordu.

Giyinirken, bir yandan o vakur, hayal ürünü kız kardeşine elinden geldiğince benzemeye çalışıyor, bir yandan da bugün babasından bir mektup almayı ümit ediyordu. Saçlarını tarrarken aklından o günkü işlerinin listesini yaptı. Kahvaltıdan sonra kasabaya gidecekti. Önce, kendisine evin dışında çalışabilecek hizmetkârlar için tavsiyede bulunmaya söz vermiş olan papazı ziyaret edecekti.

Düşünceleri bir an için kilisenin papazına takıldı. Bay Williams bekâr ve oldukça çekiciydi. Hem, ne zaman karşılassalar, Mariah onun bakışlarında bir sıcaklık hissetmişti. Tabii ki, Bay Williams kendine bir eş arıyor olsa, bunun Mariah gibi değil, Sarah gibi olmasını arzu ederdi; ama ne de olsa, Mariah da saygınlık konusunda her gün biraz daha ilerleme kaydediyordu.

Bay Williams'ı ziyaretten sonra yeni arkadaşı Bayan Julia Bancroft'la çaya gidecekti. Kendi yaşıtı sayılabilecek, zeki ve espritüel bir bayanla tanışmış olmak, bir bakıma papazın hayranlığından bile daha iyiydi.

Genç bir dul olan Julia, hem ebelik yapıyor hem de, o yakınlarda kilometrelerce gerçek bir hekim olmadığı için, kasabanın doktoru yerine geçiyordu. Ufak tefek rahatsızlıkları ve yara bereleri tedavi ediyor, aynı zamanda şifalı bitkiler üzerine de bir şeyler biliyordu.

Bir kilise ayininden sonra tanıştıklarında, birbirlerine hemen kanları kaynamıştı. Büyükanne Rose, Mariah'ya şifalı otlar hakkında epey şey öğretmişti. Mariah Julia gibi doğuştan bir şifacı olmadığından bildiklerini, büyükannesinin ilminin kıymetini takdir eden bu kadınla paylaşmaktan mutluluk duyuyordu.

Dolaşmış yerlerini taradıktan sonra, saçlarını başının arkasında toplayıp, Sarah'nın da tanı beğeneceği gibi zarif bir

topuz yaptı. Hizmetçi kız, üzerinde tost ve bir bardak da sıcak kakaolu süt olan bir tepsiyle geldi ve Mariah'nın giyinmesine yardım etti. Mariah kendini tam bir hanımefendi gibi hissediyordu.

Hafif kahvaltısını bitirdikten sonra eldivenlerini ve pelerini giydi, hasır başlığını da eline alıp neşeyle ılık çalarak merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Mutfığa gelmeden önce bir an duraksadı. Sarah'nın ılık çalmasını bilmediğinden oldukça emindi.

Aşçı Bayan Beckett Mariah'nın güçlkle anlayabildiği ama önemsemediği o kalın Cumbria şivesiyle, "Günaydın, hanımefendi," dedi. Aşçı iyi ve basit bir insandı, malikanenin yeni sahiplerini de burada oturacakları için memnuniyetle karşılamıştı. Seneler boyunca, eski patronu nadiren ziyaret etmek lütfunu gösterdiğinde aşçılık, onun dışındaki zamanlarda ise kahyalık yapmıştı. Sırrını Mariah'ya açmıştı; devamlı bir iş olması güzeldi, ama bunca yıldır etrafında insan olmasını da özlemişti.

Mariah, "Kasabadaki dükkânlardan bir şey istiyor musunuz?" diye sordu.

Aşçı başını hayır anlamına salladı. "Lüzum yok, kiler dopdolu. Size iyi yürüyüşler, bayan."

Mariah tam pelerini iliklerken hizmetçi kız, gözleri faltaşı gibi açılmış, mutfığa girdi. Pat diye, "Bay George Burke burada efendim, sizinle görüşmek istiyor," dedi.

Mariah'nın bütün keyfi bir anda kayboldu. Keşke babası burada olsaydı! Ama ondan mektup bile almayalı bir haftadan fazla olmuştu. İsteksizce, "Sanırım bu adamı kabul etmem gerekiyor." dedi. "Lütfen kendisine küçük salonda beklemesini söyler misiniz?"

Hizmetçi çıkınca, Mariah, "Günün bu saatinde herhalde kendisine yiyecek içecek servisi yapılmasını bekleyemez," dedi. "Acaba ne için gelmiş?"

Bayan Beckett suratını astı. "Bay Burke'ün ne yapacağını bilemem doğrusu. Bull and Anchor'da kaldığının söylendi-

ğini duymuştum. Rezil herifin Hartley'e uğramadan çekip gideceğini ümit ediyordum. O adamın yanında çok dikkatli olun, Bayan Mariah."

Mariah'nın sokak kıyafetiyle olması iyiydi. Bu, ona görünüşmeyi kısa kesmesi için fırsat verecekti. Aşçıya, "Kılığımı kıyafetimin uygun mu?" diye sordu.

"Tamamıyla, hanımefendi."

El çabukluğuyla hemen Sarah'nın o sakin haline büründü ve küçük salona doğru yürüdü. Oraya vardığında, George Burke'ü küçük, kakmalı bir sehpayı incelerken buldu. Otuz yaşlarında, sarışın, biraz pervasızca da olsa erkeksi görünüm-lü biriydi.

Salona girdiğinde, "Bay Burke? Mariah Clarke benim," dedi.

"Beni kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim." Parmaklarını sehpanın kakmalarının üstünde hasretle gezdirdi. "Bu sehpa benim büyükanneme aitti."

Gerçekten, Mariah'nın da oldukça sevdiği güzel bir sehpaydı, ama babasıyla birlikte Burke'ün özel ve duygusal bağ-ları olan eşyalarını almasına karar vermişlerdi. "O takdirde, bu sehpayı sizin almanız lazım, Bay Burke."

Odaya girdiğinde ona bakmamıştı ama sözlerini duyunca gözlerini sehpadan kaldırdı. Mariah'yı görünce yüzünün ifadesi değişti. Mariah, bu bakışı tanıyordu. Bir kadını cazibeli bulan ve onun ne kadar kolaylıkla yatağa atılabileceğini merak eden bir adamın ilgili bakışıydı bu. "Çok lütfkârsınız," dedi. "Bu şartlar altında karşılaştığımız için üzgünüm."

Madem öyle, niye buradan uzak durmamıştı? Serinkanlı bir şekilde, "Hartley'i ziyaret etmek için mi geri geldiniz?" diye sordu.

"Kasabadaki handa kalıyorum." Yüzü asıldı. "Bu biraz münasebetsiz bir durum. Daha ziyade babanızla ilgili haberleri duyduunuz mu diye merak ettiğim için gelmişim."

Belkemiğinden yukarı bir ürperti tırmandı. "Ne haberi? Onunla konuşmayı istiyorsanız, Londra'dan dönmesini beklemeniz gerekiyor."

“O zaman haberi henüz duymamışsınız. Ben de bundan korkuyordum.” Burke onunla göz göze gelmeden uzaklara baktı. “Babanız Londra’nın dışında, Hertfordshire’da soyguncular tarafından öldürüldü. Öldürülen bir yabancıyla ilgili haberi duyduğunda o yöredeki bir handa kalıyordum, bu sebepten belki teşhis edilmesine yardım edebilirim diye sormaya gittim. Babanızı hemen tanıdım. Yüzü, sol elinin arkasındaki yara izi. Şüphesiz oydu.”

Mariah kulaklarına inanamadı, soluk soluğa, “Doğruyu söylediğinizi nereden bileyim?” diye sordu.

“Bana hakaret ediyorsunuz bayan!” Burke derin bir nefes aldı. “Ama bunu kederinize atfediyorum. Eğer bana inanmıyorsanız – babanızdan en son mektup aldığınızdan bu yana ne kadar zaman geçti?”

Çok uzun. Babası ilk gittiğinde, her gün mektup alıyordu. “Bir... bir haftadan uzun bir süre oldu.” Babasının ölmüş olabileceğini hâlâ idrak edemeyerek bir sandalyeye çöktü. Ama soyguncular gerçekten çok tehlikeliydi ve mektupların devam etmemesinden de büyük endişe duymaya başlamıştı. Babası giderken sık sık mektup yazacağına söz vermişti ve kızına verdiği sözleri her zaman tutardı.

“Bu babanızın cesedinden alındı. Bir ailesi olduğundan emin değildim ama nasıl olsa Hartley’ye geleceğimden, bu yüzüğü ailesine iade etmeyi deneyeceğimi söyledim.” Burke yeleşinin cebinden, üzerinde burma Kelt deseni olan altın bir yüzük çıkarttı. Yüzük eskiydi ve son derece tanıdıktı. Babası bu yüzüğü her zaman takardı.

Mariah eldivenli eli yüzüğü sıkıca kavrarken, babasının ölümüyle ilgili Burke’ün söylediklerinin doğru olduğunu kabullenmişti. Bu dünyada yapayalnızdı. Son mektubunda, babası aralarının açık olduğu akrabalarıyla görüştüğüne dair hiçbir şey yazmamıştı, yani akrabaları da onun varlığından habersizdi. Akrabalarının nerede yaşadığına dair en ufak bir fikri bile yoktu, bu sebepten onlara mektup yazamaz ve kendini tanıtamazdı. Şu anki durumda, akrabaları da yoktu.

Yalnızdı. Büyükanne Rose ve babası gitmişlerdi ve sahip olduğu tek şey, Hartley'di. Ama bu, iki ay öncesine nazaran daha fazla şeye sahip olması anlamına geliyordu.

“Onun uygun bir şekilde gömülmesini sağlayabilmem için neden bana haber vermediniz?”

“O zamanlar sizin varlığınızdaki bile haberim yoktu. Ama uygun biçimde gömüldüğünden emin olabilirsiniz. Kendisini tanıdığım için, oradaki görevlilere yerel kilisenin mezarlığına gömülebilmesi için para verdim. Ayrıca onlara babanızın avukatının adını ve adresini verdim. Kendisiyle Hartley'in tapusunu devrederken tanışmıştım. Eminim kısa bir zaman içerisinde avukattan haber alacaksınız.”

Mariah uyuşmuş bir sesle, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Bunu söylemek çok zor Bayan Clarke, ama babanız mülkümü kazandığı oyunda hile yapmıştı.” Sözlerine sertçe devam etti, “Kanuni yollardan hakkımı aramaya hazırlanıyordum ama ölümü durumu karmaşıktırıyor. Hartley'ye mülkümü geri istemek için gelmiştim, sonra da sizin varlığınızı öğrendim. Eğer duymadıysanız kötü haberi size vermek zorunda olduğum için buraya gelmeye karar verdim.”

Burke'ün kelimeleri Mariah'nın üzerindeki uyuşukluğu atmasına sebep oldu. “Böyle bir suçlamayı hangi cüretle yapabilirsiniz? Babama hakaret ediyorsunuz bayım!” Kelimelerinin aksine, beyninin köşesindeki küçücük bir yer, adamın sözlerinin doğru olabileceğini düşündü. Babası genelde dürüst bir oyuncuydu. Kızına da defalarca söylediği gibi, bu sadece verimli bir işti. Bir hilekâr, çok çabuk anlaşılırdı ve kibar beyefendilerle oynamasına müsaade edilmezdi.

Ama Charles Clarke, nasıl hile yapılabileceğini bilirdi. Mariah'nın kendisi de oynarken fark edebilirdi diye, kâğıtları işaretlemek, sinyal vermek gibi pek çok metodu defalarca göstermişti. Mariah da gayet başarılı bir oyuncuydu ve aile isimleri ne kadar eski ve asil olursa olsun bazı büyük hanımefendilerin hile yapma konusunda usta olduklarına şahit olmuştu. Gerektiği takdirde Mariah da hileye nasıl hileyle cevap verileceğini biliyordu.

Ama içindeki babasıyla ilgili şüpheleri Burke'ye göstermeye hiç niyeti yoktu. "Babam dürüst bir adamdır. Eğer burada olsaydı, kendisini bu iftiraya karşı korurdu!"

"Artık aramızda olmadığına göre, ne yaptığıyla ilgili başka bir şey söylemeyeceğim." İçten pazarlıklı açık mavi gözleri parıldayan Burke, genç kadının yüzünü inceledi. "Genç Bayan Clarke, Biliyorum ki zamanlamam iyi değil ama aklıma bir fikir geldi. Siz öksüz kaldınız, bense mülkümü geri istiyorum. Kanuni yollardan geri almak için başvurmaya hazırlanmıştım fakat, mahkemeler çok yavaş ve pahalı. Her ikimiz için de daha pratik bir çözüm var."

Marialı, adamın yüzüne bakarken, söylediklerinin yarısını bile duymuyordu. Babasını geri getirebilecek hiçbir çözüm yoktu ne de olsa.

"Bir eşe ihtiyacım var, sizin de kendinizi koruyacak bir erkeğe ihtiyaç duyduğunuz inkar edilemez," diye devam etti. "Evlenmemizi teklif ediyorum. Ne mahkeme ne de tatsızlık olur. İkinizin de bir evi, toplunda bir yeri ve düzenli bir geliri olur. Bu en uygunu." Etrafındaki salona onaylarcasına göz gezdirdi. "Evi bu kadar güzel idare edebilmenizden, neredeyse güzelliğiniz ve zarafetiniz kadar etkilendim. Bana eşim olma şerefini bahşeder misiniz Bayan Clarke?"

Marialı'nın şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Kendisine tamamiyle yabancı bir adam sadece *uygun* olacağından evlenme mi teklif ediyordu? Bu, hanımefendi gibi davranmaya çalışmasının getirdiği bir sorundu: anlaşılan, yardıma muhtaç bir aptal gibi duruyordu.

Bu teklif, adamı beğenmiş bile olsa – ki beğenmemişti – haddini bilmezlikti. Kabul, yakışıklı bir adamdı ve teklifinde tehlikeli bir mantık unsuru vardı ama genç kadının hayatını bir kumarbazla birleştirmeye hiç niyeti yoktu. Bu tip insanların, ailelerine nasıl bir cehennem azabı yaşattıklarını çok görmüştü. Eğer onunla evlenirse, tamamiyle adamın insafına kalacaktı.

Burke'ün teklifinin gülünçlüğü, genç kadın isterik bir

kahkaha atmanın sınırına getirmişti. Kahkahasını dudaklarında boğmak için eliyle ağzını kapattı.

Burke'ün dudakları büzüldü. "Bu fikri gülünç mü buldunuz? Sizi temin ederim ki benim soyumun geçmişi, fazlasıyla yeterlidir ve bu şartlar altında evlilik fikri, her ikimizin çıkarları doğrultusunda olabilecek en iyi çözüm. Açıksözlü olmak gerekirse, sizin soyunuzun bulanık geçmişi dikkate alındığında, bu evlilikten bana kıyasla çok daha fazla çıkar sağlayacaksınız. Sizin yerinizde olsam, bu onurlu evlilik tek-lifini çok dikkatle düşünürdüm."

Bayan Beckett, Mariah'yı Burke'e karşı uyarı-mıştı ve ada-mın gözlerindeki bakış, kızdırıldığında ne kadar tehlikeli olabileceğini doğruluyordu. Genç kadın kendini topladı ve Burke'e en sevimli haliyle bir bakış gönderdi. "Çok üzgünüm Bay Burke. Gülmemin sebebi, tüm bu olanlar bana.. çok ağır geldi." Şaşır-mış ve kederli görünmek çok kolaydı. Ama nasıl bir bahaneyle onu ebediyen ve bir daha geri gel-memek üzere hayatından çıkartabilirdi?

Müthiş bir fikirle sarsıldı. Yalan söylemekteki yeteneğinden kendi bile dehşete düşerek, bir an bu fikri gözden geçirdi. Ama bu yalan, genç kadının amacına mükemmel bir şekilde hizmet edecekti. En samimi ifadesini takınarak, "Tek-lifinizden onur duydum," dedi. "Ama benim zaten bir kocam var."

Bölüm 3

“Siz evli misiniz?” Burke’ün bakışları genç kadının sol eline kaydı.

Mariah içinden gelen ellerini arkasında saklama isteğine güçlüklerle karşı koydu. Şansına, kasabaya gitmeyi planladığından, ellerinde eldiven vardı ve genç adam yüzük parmağını çıplak olarak göremiyordu. “Elbette evliyim Bay Burke. Evlilik teklifinizden her ne kadar onur duysam da, gördüğünüz gibi kabul edemem.”

“Kasabadaki hiç kimse sizin evli olduğunuzdan bahsetmedi.” Adam şüpheli bir ses tonuyla devam etti. “Ve babanızın soyadı olan Clarke ile anılıyorsunuz. Herkes için sadece Bayan Clarke’sınız.”

“Kocamın da soyadı Clarke, uzaktan bir kuzenim.” O mariah omuzlarını silkti. “Hem kızlık hem de evlilik soyadım Clarke olduğu için, bana nasıl hitap edilirse edilsin, şaşırmıyorum.”

Genç adam sanki Mariah’nın kocası her an ortaya çıkacakmış gibi etrafına bakındı. “Bu gizemli eşiniz nerede peki?”

“Hartley’e geleli sadece birkaç hafta oldu,” diye açıkladı Mariah. “Bana katılma fırsatını henüz bulamadı.”

Burke daha da şüpheli bir tavırla, “Nasıl bir adam yeni evine taşınan genç ve güzel karısının yanında olmaz ki?”

Burke’le yeterince konuştuğuna karar veren Mariah, aya-

ga kalktı. “Babadan kalma evini sarhoşken oynadığı oyunda kaybedenlerin aksine, yarımada vatanına hizmet eden türden bir adam! Artık gitmenizın zamamı geldi Bay Burke! Büyükannenizin selhasını da alıp gidin lütfen!”

İnsanı çileden çıkaran bu adam kendini kaybedeceğı yerde, genç kadına gülümsedi. Bütün kumarbazlar gibi, o da kendisine meydan okunmasından hoşlanıyordu. Riske bayılıyordu. “Lütfen beni affedin bayan Clarke. Babanızın ölüm haberini hazmetmeye çalıştığınız şu anda, sizinle şahsi meseleleri konuşuyor olmamalıydım.” Genç kadının önünde reverans yaptı. “Taziyelerimi sunuyorum. Selhpayı almak için ileride bir ara uğrarım.”

Genç kadın Burke’ü bir daha asla görmemeyi tercih ediyordu fakat o an için adamın varlığı biraz da olsa dikkatini dağıtmıştı. Babasının altın yüzüğüne bakmak için sağ elini açtığında dizlerinin bağı çözüldü ve olduğu yere çöktü. O ölmüştü. İnanılır gibi değildi. Londra’daki, Hartley Malikanesi’nin tapusunu almalarına yardımcı olan avukatla temasa geçip ayrıntılı bir araştırma yapmasını talep etmeliydi. Belki de daha fazla ayrıntı, Charles Clarke’ın ölümünü daha gerçekçi kılacaktı. Aynı zamanda, babasının bedeninin tekrar defnedilmesi için Hartley’e getirilmesinin mümkün olup olmadığını da araştırmalıydı. Sevgili babası burada yaşamak için ne kadar hevesliydi...

Mariah gözyaşları diken gibi batmaya başlayınca gözlerini kapattı. Babası ölmek için çok gençti! Ve ona ne kadar da ihtiyacı vardı.

Ama hayatında bir sürü ani ölüm görmüştü ve biliyordu ki ölüm, sırada kimin olduğuna bakmıyordu. Hartley’de hayatını elinden geldiğince iyi bir biçimde idame ettirmeliydi. İki ay öncesine nazaran çok daha iyi bir durumda olduğu için şükretti. Babasının iskambil oyunlarındaki şansını onu, ümitsiz zorluklar içine iteceğine, varlıklı genç bir bayan haline getirmişti. Bu babasının ona son armağanıydı.

Kendisini umutsuzluğa düşüren tek şey, biraz önce söyle-

diği muazzam yalandı. Babasıyla birlikte yaptığı seyahatlerdeki tehlikeli durumlar, onu yalan söylemek konusunda usta yapmıştı. Her ne kadar hoşuna gitmiyorsa da, mecbur kaldığında büyük kalıverengi gözlerini açarak karşısındakini tamamen inandıracak şekilde yalan söyleyebilirdi. Ama pratik bir genç kadındı ve bu büyük yalanı ortaya attığı an, Burke'ün onu yalnız bırakması için her şeyi söyleyebileceği bir andı.

Acaba kasabada kimseye evli olmadığından bahsetmiş miydi? Hatırladığı kadarıyla, bu konunun hiç bahsi geçmemişti. Ona Bayan Clarke diye hitap ediliyordu ve tahminlerine göre herkes onun hiç evlenmemiş olduğunu sanıyordu, ama kendisi bu konudan hiç bahsetmemişti.

Düzgün bir hanımefendi gibi, toplum içindeyken her zaman eldiven takmıştı ve malikanenin hizmetkârları ile Julia Bancroft dışında, hiç kimse bir nikah yüzüğünün olup olmadığını görmemişti. En azından Burke Hartley'i tamamen terk edinceye kadar da olsa, bir nikah yüzüğü bulmalıydı. Babası bu olanlara şahit olsa ne kadar gülerdi...

Babasının ölmüş olduğunu bir kez daha hatırlayınca, vücudu kasılarak sarsıldı. Kontrolsüz bir şekilde gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı.

Huzur içinde yat babacığım.

Burke'ün ziyaretinin ertesi günü, mülkün transferini halleden Londra'daki avukattan bir mektup aldı. Charles Clarke'm ölümünü teyid ediyordu ve kuru bir avukat lisanıyla başsağlığı diliyordu.

Mektup Mariah'nın, Burke'ün onu evliliğe ikna edebilmek uğruna babasının ölümüyle ilgili yalan söylediği inancını tamamen yok etti. Bunu takip eden acıyla dolu günlerde, Burke düzenli olarak onu ziyarete geldi. Her ne kadar başlarda Mariah kabul etmediyse de, beraberinde çiçekler getirip kibarca en iyi dileklerini bıraktı. Hizmetkârlar ve arkadaşı Julia, görmeye tahammöl edebildiği yegane insanlardı.

Nihayet, nezaket kuralları gereğince, bir keresinde Burke ziyarete geldiğinde alt kata inip görüşmeyi kabul etti. Adam

o kadar nazik ve etkileyiciydi ki, ilk başta onu yanlış değerlendirmiş olabileceğini düşündü. İlk karşılaşmalarında, her ikisi de üzgün ve mantık sınırlarının dışındaydılar.

Mariah Burke'ün, kendisinin gerçekten bir kocası olup olmadığına karar vermeye çalıştığından şüpheleniyordu. Genç kadından etkilenmişti – adamdan yayılan şelveti hissedebiliyordu ve belki de adam yalan söylediğini anlamıştı. Özel düşünceleri ne olursa olsun, davranışlarından dolayı suçlanamazdı. Bir centilmen gibi hareket ettiğine göre, o da bir hanımefendi gibi davranmak zorundaydı.

Yeni hayatını kabullenmeye başlayınca, içindeki Sarah, Burke'ün teklifinin belki de değerlendirmeye değer olduğunu mırıldanmaya başlamıştı. Her ne kadar papazdan hoşlanıyorsa da, bu hoşlanma tamamen hayal ürünüydü. Burke ona gerçek bir teklifte bulunmuştu ve evli olmak cemiyetteki konumunu daha çok güçlendirebilirdi. Büyük ihtimalle Burke evlenince zamanının çoğunu Londra'da geçirmek isteyecekti ve karısını da malikanenin işlerini yürütmek için serbest bırakacaktı. Ve inkâr edilemeyecek kadar yakışıklıydı. Bir kadın, birçoklarının başına geldiği gibi, bundan çok daha kötü bir kocaya denk gelebilirdi.

Ayrıca, babasının bir daha eve gelmeyeceğini bilmek, onu kendini çok yalnız hissettiriyordu.

Düşüncelerinin bu noktasında, kafasında mırıldanan Sarah'ya, hayal ürünü bir kız kardeşi olduğu sürece yalnızlık çekmeyeceğini söyledi. Burke bir kumarbazdı ve karısının hayatını cehenneme çevirebilirdi. Büyük ihtimalle Mariah'nın ayağının altından Hartley Malikanesi'ni çekip kumarda kaybederdi. Geleceğini güvenilmez ellere emanet etmeyecek kadar uzun süre istikrarlı bir hayatın özlemini çekmişti. Burke'ün, onun evli ve ulaşılmaz olduğunu düşünmesi çok daha iyiydi.

Fakat Burke ona kur yapmakta ısrarcıydı. Bir gece Mariah, Burke ile evlendiğini rüyasında çok canlı bir biçimde görüp korkuyla sarsılarak uyandı. Rüyasında ikisi karı – koca ilan edilmişler, sonra Burke elini tutup canını yakacak kadar sık-

miş ve onu sonsuza dek ağına düşürmüştü. Bu rüyayı neden gördüğünü gayet iyi biliyordu – o akşam üzeri Burke yine ziyaretine gelmiş ve iltifatlarının yanı sıra dava açabileceğiyle ilgili imalarda bulunmuştu. Burke boynundaki ilmeği gitgitde daraltıyordu.

Yüzünü ellerine gömüp fısıldadı, “Ah, büyükanneciğim, acaba ne yapmalıyım? Eğer Burke gelmeye devam ederse, zayıf bir anımda ona evet diyebilirim.”

Her ne kadar Sarah kendi hayal gücünün bir mahsulü olsa da, Büyükanne Rose hatıralarının unutulmaz bir parçasıydı. Esmer, sakin ve şefkatli büyükannesi, Mariah’yı büyütürken ona yemek yapmayı, at binmeyi ve doya doya gülmeyi öğretmişti. Mariah babasının ziyaretlerini nefesini tutarak bekliyorduydu da, hayatının merkezi büyükannesiydi.

Appleton’daki küçük kasabalarında büyükannesine büyücü diyenler de vardı. Bu tabii ki çok saçmaydı. Büyükanne Rose şifalı otlardan ilaçlar yapar, el falı bakar ve kasabadaki genç kızlarla kadınlara bilgece tavsiyelerde bulunurdu. Ara sıra da, belirli neticeleri elde etmek için ritüeller uygulardı. Ama her zaman, bu ritüellerin sihirle büyüyle alakası olmadığını da söylerdi. Bu ritüeller, daha ziyade beyni arzu edilenlere odaklandırır ve bu da amaçlara ulaşılmasını daha olası kıları. Bunlar adeta şifalı bitkilerin de katıldığı bir dua ayini gibiydiler.

Şu an Mariah’ya güzel bir ritüel lazımdı. Eski günleri aklına geldi ve en iyisinin bir dilek ritüeli olacağına karar verdi, çünkü böylece sorunlarını çözmek için ne lazımsa isteyebilirdi. Büyükannesi onu her vakit isteklerinin çok açık seçik olmaması hakkında uyarırdı, zira bazen en iyi çare onun aklına hiç gelmemiş bir şey olabiliyordu.

Büyükannesiyle beraber yıllar önce yapmış oldukları uğurlu tütsüden biraz kalmıştı; üstelik bu gece dolunay vardı ki bu da ritüel için uygun zaman demektir. Bu ayın hiç olmazsa, George Burke’ü uzak tutmak konusundaki azmini kuvvetlendirirdi.

Geceliğinin üstüne bir robdöşambr geçirdi, terliklerini giydi, sonra da omuzlarına kalın bir şal aldı. Kav kutusuyla uğurlu tütsü paketini alıp merdivenlerden indi, denize doğru yürümeye başladı. Gece serin ve berraktı, ay ışığı da çayırları ve denizi gümüşe çevirmişti.

Bahçede açık bir çardak, bir taş patika, bir de güneş saati bulunuyordu. Ritüeli için çok uygun bir yerde olduğunu düşünen Mariah, gözlerini kapattı ve sevdiği ama kaybetmiş olduğu kişileri yanında hissedene kadar derinlere daldı.

Tütsüyü güneş saatinin pirinçten yapılmış tepesine koyarak işe başladı. Kav kutusundan bir kıvılcım çıkartıp alevlendirdikten sonra, sessizce bu zor dönemi atlatabilmek için yardım istedi. Sağlık, korunma, güç, şans...

Bir anlığına gerçek bir kocaya sahip olmanın hayalini kurdu – Burke değil, rüyalarına uygun bir adam. Bu hayali insafsızca kafasından sildi, zihinsel ve duygusal güç istemeye odaklandı.

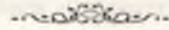
Köz haline gelen tütsünün keskin kokusu rüzgârla hafiflerken, çardağa girdi ve taş sıralardan birine oturdu. İçinde huzuru hissederek arkasındaki duvara yaslandı. Geceleri ördüğü saç çözülmuş ve saçları omuzlarının etrafında rüzgârla beraber dans etmeye başlamıştı ama onları tekrar örmeye üşendi.

Çocukken, çok az arkadaşı olduğu için o da kafasında Sarah'ı yaratmıştı. Ama büyükannesi hep vardı ve senelerce her şeyi beraber yapmışlardı. Yaşlı kadına son hastalığında elinden geldiğince bakmış ve babası da ancak büyükannesinin son günlerine yetişebilmişti. Babasıyla beraber yas tutmuşlar ve sonrasında Charles onu alıp Britanya Adaları etrafında bitmek tükenmek bilmeyen seyahatlere götürmüştü.

Şimdi ikisi de artık yoktu ve hayatında ilk defa hakikaten yapayalnızdı. Zaten George Burke'ün gözüne böylesine hâince etkileyici görünmesinin sebebi de buydu. Genç kadından hoşlanıyor gibi görünüyordu ve biri tarafından isteniyor olmak da son derece cazipti.

Ama George Burke tarafından değil. Her ne kadar bir gün yanında bir eş istiyorsa da, bu eş tıpkı kasabanın papazı gibi güvenilir, nazik ve şefkatli birisi olmalıydı. Babasının ölümünden bu yana ortaya çıkan bu karışık durum yüzünden papazı görmekten kaçınıyordu. Evli olduğunu iddia ettiği için Burke'ün burnunun dibinde papazla flört edemezdi.

Gözlerini kapatıp dinlendi.

Dur, dur bekle, dur... sığınabileceği son yer olan rıhumun derinliklerinde sonun çok yakın olduğunu biliyordu. Genç adam hayata sonsuzluk kadar uzun gelen bir süredir tutunmaktaydı, ve yakında deniz onu alacaktı. Artık, yaşamak ve ölmek onun hiç umurunda değildi. Neredeyse hiç.

Gördüğü düş Mariah'yı aniden uyandırdı. *Sahile git. Kafa-*ındaki ses büyükannesininki gibiydi ve telaş doluydu.

Duyduğu sesi sorgulamak için bir an bile kaybetmeden şalını omuzlarında topladı ve sahile giden patikada bir erkek çocuğu gibi süratle koştu. Dolunayın ışığı parlak ama esraren güzeldi ve Mariah sanki sihirin gerçekleşebileceği bir dünyaya adım atmış gibi ürperdi.

Dalgalar dar sahil boyunca deniz kumunu ve iri çakıl taşlarını sertçe dövüyordu. Gecenin bir yarısı nasıl bir deliliğin onu buraya getirdiğini düşünerek bir an durdu. Tam o sırada, dalgaların gitgide kıyıya yaklaştırdığı, çok uzakta olmayan bir karaltı gördü.

Meraklı gözlerle karaltıyı inceledi. Aman Tanrım, yoksa o bir kafa mı? Sakın bir ceset olmasın?

Bu düşünceyle oradan koşarak uzaklaşmayı istedi ama olduğu yerde donakalmıştı. Ama gördüğü karaltı eğer boğulmuş bir adamsa, onu uygun bir biçimde gömülebilmesi için karaya getirmek genç kadının Hristiyanlık göreviydi. Med cezir yakında değişecekti ve suların... karaltıyı sahilten uzaklaştırmayacağından emin değildi.

Terliklerini çıkarttı ve onları şalına sarıp bohça yaptı, bunu suyun üzerinde tutmaya çalışarak dalgaların içine girdi. Neredeyse ayakları yerden kesiliyordu ve su *buz gibiydi*. Neyse ki sular altında kalmadan dengesini yeniden kazandı ama suyun üzerinde yüzen cisme ulaştığında tepeden tırnağa sınıslıklamdı.

Görüntünün çok korkunç olmamasını ümit ederek çekine çekine yakından baktı ve hakikaten bunun bir erkek vücudu olduğunu gördü. Adamın kolları muhtemelen gemi güvertesinin bir parçası olan geniş bir tahtaya sarılmıştı. Hâlâ hayatta olup olmadığını merak ederek adamın tuttuğu tahta parçasını yakaladı ve sert sularla boğuşarak kıyıya doğru çekti.

Son bir dalga adamı sahile, med cezir hattının ötesine çekmesine yardım etti. Adamın gömlek ve pantolonu paçavraya dönmüş, kılık kıyafeti neredeyse uygunsuzluk derecesine varmıştı. Titreyerek adamın yanına diz çöktü ve elini dikkatli bir şekilde gömleğinin üstüne koydu. Zayıf ve güçsüz bir kalp atışı hissedince hayretler içinde kaldı. Adamın teni, sudan dolayı bir ölününki gibi soğuktu ve derisinde sayısız kesiklerle başka izler vardı ama yine de *hayattaydı*.

Saçı ve yüzünün rengi ayışığında oldukça koyu görün-
düğünden adamın yabancı bir denizci olduğunu düşündü. Su hâlâ adamın ayaklarını dövdüğü için kollarının altından yakalayıp onu kalın kumlu kumsala doğru çekti. Tam bu es-
nada, kazazede katılarak öksürmeye başladı.

Bunu görünce Mariah heyecanla geri çekildi ve denizci yan dönerek yuttuğu suları çıkarmaya başladı. Nihayet bu şiddetli kriz bittiğinde, nefes alıp vermesi kesik kesik de olsa, adamın hayatta olduğu kesinleşmişti. Rahatlamış olarak, ne yapması gerektiğini düşündü. Yardım çağırmaya gidip adamı yalnız bırakmak istemiyordu ama onu ne kadar çabuk sıcak bir yere götürürse o kadar iyi olacaktı.

Yürüyebileceğini umarak üstüne eğildi ve, “Beni anlayabiliyor musunuz?” diye sordu.

Epey uzun bir zaman sonra, gemici başıyla onayladı.

“Eğer yardım edersem evime kadar yürütebilir misiniz? Çok uzakta değil.”

Tekrar başıyla onayladı. Her ne kadar gözleri kapalı ve soğuktan titriyorsa da hiç olmazsa durumunun bilincindeydi.

Genç kadın ayaklarındaki kumları temizleyerek terliklerini giydi. Sonra eğilip kazazedenin sol kolunu kendi omzunun üstüne koydu. “Elimden geldiği kadar sizi kaldırmaya çalışacağım ama yardımınız olmadan başaramam.”

Mariah adamı kaldırmaya çalışırken o da genç kadına yardımcı olmaya çalışıyordu. İkisinin çabalarıyla kazazede sallanarak ayağa kalkabildi. Serbest elini kullanarak üşütmesini az da olsa engelleyeceğini düşünüp şalını adamın omuzlarına sardı. “Bakın, gidiyoruz. Yolumuz öyle uzun değil.”

Adam cevap vermedi ama genç kadın yürümeye başlayınca, adımlarını ona uydurdu. Kumlar üzerinde milim milim ilerlemeleri dayanılmaz derecede acı veriyordu ve üstelik rüzgâr da ıslak giysilerinin arasından keniklerine işliyordu.

Patikaya varınca işler biraz kolaylaştı. Ne yazık ki bütün yol yokuş yukarıydı. Ama genç kadının kolunun altına girip ağırlığının yarısını üstlenmesi sayesinde denizci yürümeye devam edebildi.

Mariah bir taraftan onu desteklerken diğer tarafındaki merdiven parmaklıklarına tutunarak kendini bir üst basamağa çekiyordu. Sendeleyerek evden içeri girdiklerinde, adamın üst kattaki misafir odalarına giden basamakları çıkamayacağından emin olan Mariah, şimdi ne yapması gerektiğini düşündü. Sonra aklına alt katın arkasındaki küçük oda geldi. Vaktiyle orayı yaşlı bir kahya kullanmaktaydı. Oda pejmürde bir halde ve eşyasızdı ama içeride bir yatak vardı. O da yeterliydi.

Eşyalara çarpa çarpa gemiciyi karanlık evin içinden geçirdi. Geçirirken de, adamın kendisi kadar sağını solunu çarpmadığını ümit ediyordu. Küçük odaya girince, derin bir oh çekti. Yaşlı kahya pek kuvvetli olmadığı için, yatak yere yakın yapılmıştı. Dermanının son zerreleriyle adamı oraya doğru götürdü. “Artık buraya uzanabilirsiniz.”

Denizci yatağın üzerine beceriksizce kıvrıldı ve tıpkı tahta parçasına sarılır gibi yastığı kavradı. Mariah adamın bacaklarını şiltenin üzerine kaldırdı ve sonra, kav kutusunun yardımıyla bir lamba yaktı. Oda yıllardır kullanılmamış olsa da becerikli Bayan Beckett lambanın içinden yağı eksik etmemişti ve küçük şöminenin içine de odun dizmişti. Yatak yapılı değildi ama küçük ve yıpranmış gardıropta battaniye olacaktı.

Şömineyi yaktıktan sonra, denizcinin sarılmakta olduğu yastığı çekti. "Artık güvendesin. *Güvende.*" Bunun üzerine adamın kavraması gevşedi ve genç kadın da yastığı çekerek adamı inceleme imkânı buldu.

Çamaşır dolabından aldığı ince bir havluyla adamın titreyen vücudunu kuruladı. Üstü başı o kadar yıpranmıştı ki, Mariah adamın vücudunu geriye kalan paramparça artıkları çıkartmadan da inceleyebiliyordu. Elbiselerinin bir kısmı, uçlarından yanmıştı. Belki de gemide çıkan bir yangın, onu denize atlamaya mecbur etmişti.

Sayılmayacak kadar çok morluğu, kesigi ve yarası vardı. Kıyafetlerinin kömürleşmiş yerlerine uygun olarak vücudunda da kabarmış yanıklar vardı. Neyse ki, yanıklar ölümcül değildi. Suya çok çabuk düşmüş olmalıydı.

Vücudunda ve bacaklarında önemli bir yara görünmüyordu. Yaralarından bazıları kanamış olsa da, deniz suyunda geçirdiği zaman, kanı temizlemiş ve şu anda kanamakta olan bir yer bırakmamıştı.

Dolaptan birkaç battaniye çıkardı ve erkeği bunlara sarmaladı. Neyse ki şöminede yanan ateş küçük odayı hızla ısıtıyor ve bu sayede denizcinin ölümcül üşümesini atlatmasına yardımcı oluyordu.

Lambayı alarak üstünü değiştirmek için odasına gitti, sonra da mutfığa indi. Çay ve et suyu kaynarken, hastaya bir sürahi suyla bardak götürdü. Adam uykuya dalmıştı. Işığın yumuşak yansımada, teni ve modaya uymayacak kadar uzun saçları oldukça koyu görünüyordu. Erkek sakalı konusunda uzman sayılmazdı ama görünüşe göre adamın en azından

birkaç günlüktü. Suda bu kadar uzun süre kalabildiyse, şu anda hayatta olmasını, bir öküz kadar güçlü vücuduna borçlu olmalıydı.

Yüzündeki yara bereden yaşı pek belli olmuyordu ama otuzlarında olduğunu tahmin etti. Her ne kadar iri yarı değilse de çalışan bir adamın kaslı vücuduna ve nasırlı ellerine sahipti.

Saçlarının başının sol tarafında pıhtılı bir topak halinde olduğunu görünce saçlarını çattı. Lambayı bırakıp parmak uçlarını saçlarının arasına soktu ve içinden kan sızmakta olan geniş ve derin bir yaraya dokundu.

İçinden lanetler okuyarak denizcinin başına başka bir havlu sardı. Şu ana kadar yaptığı her şey akla yatkındı fakat kafasındaki yara ciddi görünüyordu ve Mariah bunun için ne yapmak gerektiğini bilmiyordu. Julia Bancroft'u sabahı beklemeden şimdiden çağırmalıydı.

Adamın nereden geldiğini merak ederek yüzündeki ıslak saçları geriye itti. Herhalde Akdeniz'de bir yerlerden. Daha iyi örtebilmek için battaniyeleri yukarı doğru çekerken denizcinin gözkapakları açıldı ve büyüleyen bir çift yeşil göz Mariah'nın yüzüne sabitlendi.

Bölüm 4

Sonsuzluk gibi gelen soğuk sular, uyuşukluk ve ümitsizlikten sonra nihayet karaya çekilmişti. Sudan çıkartıldığında, bunca zamandır onu hayatta tutan ölümcül transtan kurtulabilmişti. Kendisine yardım edenle beraber sendelediğini, arkasından karanlık bir boşluğa yuvarlandığını, sonra da... kusursuzluğa gözlerini açtığını bulanık bir şekilde hatırladı.

Üzerine eğilen genç kadın hakikatten çok bir hayal gibiydi ama vücudundan yayılan sıcaklık kuvvetle hissediliyordu. Gözleri sıcacık bir kahverengiydi ve altın sarısı bir bulut gibi olan saçları mükemmel yuvarlak yüzünü çepeçevre sarıyordu. Lambanın ışığında pırıl pırıldı. Acaba boğulup başka bir âlemde mi gözlerimi açtım diye merak ederek, kızın ince saçlarına dokunmak için titreyen elini uzattı. Parmaklarının arasında genç kadının saçları sanki ipek gibiydi.

“Artık güvendesiniz.” Genç kadın uzun saçlarını başının arkasına attı ve bu parıldayan yığını ensesinde gevşekçe topladı. Her hareketi o kadar zarıftı ki. “İngilizce biliyor musunuz?”

Kızın sorusunu cevaplamak için bir an düşünmek zorunda kaldı. İngilizce. Bir lisan. Anlamak. Kurumuş dudaklarını yaladı ve fısıldadı. “E...evet.”

“Güzel. Bu, işleri kolaylaştıracak.” Onu kollarının altından tutup dudağına uzattığı bardaktan su içebilmesi için kaldırdı. Suyun onu neredeyse öldüreceğini düşünerek aynı suyu ne

kadar şiddetle arzı ettiğini anlayıp kana kana içti. Yardım almadan su bile içemiyor olması ne kadar da aşağılayıcıydı.

Yeterince içtiğinde, bardağı alan genç kadın onu nazikçe geri yatırdı. Giydiği gecelik onu tamamiyle örtüyor olsa da, bu kılığı bile iç gıcıklıyordu. Genç kadın, “Gözleriniz ne kadar da yeşil,” dedi. “Esmer teninizle çarpıcı bir tezat oluşturuyor.”

Gözleri yeşil ve kendi de esmer miydi? Bakışlarını sağ eline kaydırıp ve inceledi. Teni, kızın fildişi rengindeki teninden beş kat daha bronzdu. Ten renginin ve çürüklerinin haricinde nasıl biri olduğu konusunda en ufak bir fikri bile olmadığını fark etti. Veya nasıl görünmesi gerektiği hakkında.

Genç kadın devam etti. “Adınızı söyleyebilir misiniz?”

Belleğini araştırdı ve sonuçta... cevap bulamadı. Kendi vücuduyla ilgili hiçbir şey hatırlamadığı gibi, ismi, geçmişi veya nerede olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Ters giden *bir şeyler* olmalıydı. Onu neredeyse boğacak olan soğuk suların yarattığından çok daha büyük bir panik duygusu içini sardı. Hiçbir şeydi... Bilinmeyen bir zamanda olan, geçmişten kopup gelmiş bir hiçkimse. Hiçliğin korkusu, varlığının her zerresinde yankılandı. Korkusuna söz geçirmekte zorlanarak, “Bil... bilmiyorum,” dedi.

Genç kadın onun korkusunu görerek soğuk elini kendi sıcak avuçlarının içine aldı. “Oldukça büyük sıkıntılara göğüs gerdiniz. Biraz dinlendikten ve iyileştikten sonra, eminim her şeyi hatırlayacaksınız.” Kaşlarını çatarak, “Benim karım Mariahl Clarke olduğumu da unutmuş olabilir misin?” dedi.

“Ka...karım mı?” Genç adam inanamayan gözlerini genç kadına dikti. Böyle bir kadınla evli olduğunu nasıl unutabilirdi ki? Ama evliliklerini hatırlayamasa da, elini tutan avuçları tutkuyla ve sıkıca kavradığı anda biraz önceki korkuları birden azaldı. “O zaman... ben çok şanslı bir adamım.”

Genç kadın sıcak bir şekilde gülümsedi. “Ben çay ve et suyu getirirken sen biraz dinlen. Başındaki yarayı tedavi ettirmek için birini çağırdım. Şansımız varsa az sonra burada olur. Yarın büyük ihtimalle kendinle ilgili her şeyi hatırlıyor olacaksın.”

Titreyen parmaklarını kaldırarak, kafasının sol tarafındaki pütürlü yaraya dokundu. Bir sürü ağrı ve yara beresi olduğundan genç kadın bahsedene kadar kafasındaki kesigin farkında değildi ama şimdi, beyni feci şekilde zonkluyordu. “Çay... çok iyi olurdu.”

Odadan çıkarken, “Sadece birkaç dakikalığına gidiyorum,” diye adamı temin etti.

Genç kadın çıktıktan sonra adam gözlerini tavana dikti. Bir *karısı* vardı. Onu kurtaran bu güzellik abidesiyle veya onunla evli olmasıyla ilgili hiçbir şey hatırlayamamaktan nefret ediyordu. Onu öptüğünü ve çok daha fazlasını kolaylıkla hayal edebiliyordu. Ama yaşanan hiçbir anıyı hatırlamıyordu. Lanet olsun, bu haksızlıktı.

Genç kadının yokluğunda zamanını, sinirli parmaklarıyla çarşaflara düğüm atmanıya çalışarak hafızasını tazelemeye harcadı. Etrafını saran nesnelerin farkına vardı. Yatak, battaniye, ateş. Dışarıda gökyüzünde hafif bir pembelik. Bu... şafak olmalıydı. Tuhaf bir şekilde, başka bir dizi kelime birincileri arka plana attı. Palang. Kambal. Aag. Aklına gelen bu kelimelerin, biraz önce saydığı İngilizce kelimelerle aynı anlama geldiğinden emindi, demek ki hangi dil olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa dahi, muhtemelen bir lisan daha biliyordu.

Ama kendisiyle ilgili hatırlayabildiği hiçbir şey yoktu. İçinden yükselen korkuyla yeniden savaşılmaya başladı. Onu neyin tehdit edebileceğini dahi bilmemenin getirdiği çaresizlik ve yalnız olma duygusu, içinde çılgınlık atıyordu.

Ne garip ki, içinde derin bir yerlerde, bunun ilk defa olmadığını, daha önce de kendinden koparılıp alındığını hissediyordu. Belki de bu yüzden korkusu bu kadar büyüktü. Ama evvelce yaşadığını tahmin ettiği buna benzer durumun nasıl oluştuğuyla ilgili de hiçbir fikri yoktu.

Görünen o ki, önceki kaybını atlatabilmişti. Bu sefer ise, ona güvende olduğunu söyleyen bir *karısı* vardı. Nasıl olsa genç adam gücünü toplayıp karısına bakana kadar o da kendisiyle ilgilenirdi.

Şu an için, bildiği en temel gerçek; kendisinin bir erkek, Mariah Clarke'ın da bir kadın olduğuydu.

Mariah, alt kattaki mutfığa doğru giderken pancar gibi kızardığını hissedebiliyordu. Ne demeye durup dururken bu kadar insafsızca bir iddiada bulunmuştu? Zavallı adamcağıza karısı olduğunu söylemek! Kelimeler, sanki Büyükanne Rose onun yerine konuşuyormuş gibi ağzından dökülüyormuştu.

Ama adam hiçbir şey hatırlayamadığını anladığında beyninden vurulmuşa dönmüştü. Hatta delişete düşmüştü. Bu dünyada yapayalnız kaldığında hissettiklerini hatırladığında, onu çok iyi anlıyordu. Yalnız, akrabasız ve arkadaşsız kalmak yeterince kötüydü. Ama hiç olmazsa Mariah Clarke, kendisinin kim olduğunu biliyordu. Bir insanın kendi kimliğini kaybettiği düşüncesiyle genç kadın tepeden tırnağa sarsıldı.

Aklına çok garip bir fikir geldi. Yardım bulabilmek için dilek ritüelini yapmıştı. Aradan bir saat geçmeden, bu olağanüstü adam denizin bir hediyesi gibi ortaya çıkıvermişti. Hatta acilen sahile gitmesini söyleyen büyükannesinin sesini bile duymuştu. Ve adamın karısı olduğunu söylediği an, ağzından çıkan kelimeleri büyükannesinin dile getirdiğine yemin edebilirdi.

Mariah başlangıçta George Burke'ün cesaretini kırmak için, bir kocası olduğunu söylemişti. Bu denizci, eşi olduğunu iddia edebileceği bu yabancı acaba dualarına bir cevap mıydı? Büyükanne Rose tarafından mı yönlendiriliyordu, yoksa kelimelerin tam anlamıyla deliriyor muydu?

İçindeki Sarah açısından cevap basitti: deliriyordu. Ama kendini delirmiş gibi hissetmiyordu. Büyükannesi bir büyücü veya kahin değildi ama her şeyi en küçük ayrıntısına kadar görebilen ve sezgilerine inanan bir insandı. Eğer bir şey yanlış duygusu veriyorsa, sebepleri gözlemlenemeyecek kadar sezgisel de olsa büyük ihtimalle yanlıştı. Mariah babasının Londra'ya gidişiyile ilgili kötü bir şeyler hissetmiş ve haklı çıkmıştı. Avukattan gelen mektubu her gün tekrar tekrar okuyor ve kelimelerin değişmesini ümit ediyordu ama bu kelimeler asla değişmiyorlardı.

Aynı şekilde kabul edilmesi gereken başka bir hakikat daha vardı, insan berrak bir şekilde düşündüğünde doğru duygusu veren bir şey varsa, o muhtemelen doğrudu. İçgüdüleri sayesinde denizciyi bulmuş ve aynı içgüdüler ona, George Burke'ten tamamen kurtulmasını sağlayabilmek için salıte bir koca elde etme fırsatını değerlendirmesinin ne kadar akıllıca olacağını söylemişti. Denizciyi dünyada yapayalnız olmadığına temin etmek, o an çok doğru görünmüştü. Yüzündeki ifadeden, söylediği sözlerin adamın korkusunu bertaraf ettiğini görmüştü.

Adamın kendi iyiliği için, geçmişini hatırlaması en iyi çözümdü. Ama büyükannesinin kasabasında damları onaran bir adam vardı ve çatıdan düşüp başını çarpınca hafızasını kaybetmiş, bir daha da geçmişini hayatı boyunca hatırlayamamıştı. Buna rağmen, kısa zamanda mesleğini yeniden kavramış ve hayatına oldukça normal bir şekilde devam edebilmişti. Adamın karısı bir keresinde büyükannesine sırrını açmış, kocasının bazı şeyleri hatırlamadığı için çok memnun olduğunu söylemişti. Kim bilir, belki denizci de sonunda aynı konumda olabilirdi.

Eğer bir daha asla hafızasını kazanamazsa tabii ki eninde sonunda ona evli olmadıklarını itiraf etmesi gerekecekti. Ama henüz onu bu iç huzurundan mahrum etmenin sırası değildi. Öte yandan, şayet zihni yerine gelir de geçmişini hatırlarsa, o zaman da ona, kendisini bu güç ortamda yalnız hissetmemesi ve yabancı birinin bakımına muhtaç olmanın verdiği ezikliği çekmemesi için böyle bir hikâyeye uydurmak zorunda kaldığını söylerdi. Bunlar sadece makul değil, aynı zamanda asaletli sebeplerdi.

Bu düşüncelerle vicdanı rahatlamıştı. Hazırladığı çaya bolca şeker koyup iyice tatlandırdı. Et suyu da ısınmıştı. Onu da bir masrapaya koyup elinde tepsile odanın yolunu tuttu. İçeri girince, neşeyle, "İşte geldim," dedi. "Önce çay mı, et suyu mu?"

"Çay lütfen." Belli ki, telaffuzu güzel olduğu gibi, nezaket

kaidelerini de biliyordu adam. Mariah, onun tahsil görmüş biri olduğunu tahmin etti. Yabancıya benzemesine rağmen konuşması aynı bir İngiliz gibiydi. Arkasına iki yastık koydu, sonra ona yarım bardak çay verdi.

Denizci çayından büyük bir yudum aldı, keyifle iç geçirdi ve, "Acaba çay olmadan önce biz insanlar nasıl yaşıyorduk?" dedi. Geri kalanını biraz daha yavaş içmeye başladı.

"Pek kolay değildir eminim." Bardağı yeniden doldurdu. "Nane çayı da güzeldir ama aynı şey değil tabii ki."

Denizci, sanki isminin ağzına ne kadar yaraşacağını tartar gibi tereddütle "Mariah," dedi. "Peki ya benim adım ne?"

Mariah bunu daha mutfaktayken düşünmüştü, duraksamadan, "Adam," dedi. Yeryüzündeki ilk insan. Denizden çıkagelmiş, geçmişini hatırlayamayan birisi için oldukça uygun bir isim. "Adam Clarke."

"Adam!" Genç adamın, isim kulağına aşınaymış gibi yüzü aydınlandı. "Tabii... tabii."

Mariah, hayretle, "Bunun senin ismin olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu.

Denizci yavaşça, "Tam hatırlamak denemez ama kulağına doğru geliyor," dedi.

"Başka hatırlayabildiklerin var mı?" Eğer hafızası hızla geri gelirse, bu evlilik numarasından vazgeçmesi gerekecekti. Böyle bir şey olursa, o zaman denizciye Burke'ten kurtulana kadar kocası rolünü üstlenmesini rica ederdi. Adam uysal birine benziyordu, herhalde minnet borcundan da olsa, ona yardımcı olurdu.

Denizci başını iki yana sallarken yüzü yine gölgelenmişti. "Hayır, hiçbir şey. Adam doğruya benziyor ama Clarke ismi bir şey ifade etmiyor. Ne olumlu, ne de olumsuz." Ağzı üzüntüyle çarpıldı. "Herhalde etrafımdakiler benim hayatımı benden daha iyi biliyor olacaklar."

"Yok, pek öyle değil. Ben sadece birkaç aydan beri Hartley'deyim, sen de buraya daha yeni gelmiştin. Yani bu civarda seni tanıyan kimse yok." Mariah bunları söylerken örtünün altında hemen hemen çıplak olan Adam'ın omuzla-

rının ne kadar da hoş durduğunu fark etmemeye çalışıyordu. Hayatında hiçbir erkeğin omuzlarını çıplak görmemişti ve şu anda bu manzara olağanüstü çekici geliyordu ona. Uygun hareket etmeye çabalayarak devam etti. “Babam bu malikane-yi kâğıt oyunundan kazandı. Onun için ikimiz de bu civarın yabancısıyız.”

“Bana yardım etmesi için babanı mı çağırdın?”

“Keşke öyle olsaydı. Ama babam maalesef birkaç hafta önce Londra civarında bir cinayete kurban gitti.”

“Çok üzgünüm.” Adam şefkatle ellerini tuttu. Bu temas ne kadar da rahatlatıcıydı. “Senin acını bu kadar kuvvetle hissetmemişim rağmen babanın yüzünü gözümün önüne getirememek beni deli ediyor.”

“Ne yazık ki onunla pek iyi tanışmamıştınız.” Burke’c söyledikleri aklına gelince, “Biz uzaktan akrabayız. İkimizin de soyadı doğuştan Clarke,” diye hemen ilave etti Mariah.

Adam, hafif bir tebessümle, “Yani evlenince sen Mariah Clarke Clarke olmuşsun,” dedi.

Mariah da gülümsedi. “Hiç olmazsa imzama değiştirmeme gerek kalmadı.” Onun, konumunun güçlüğüne rağmen iyi bir mizah anlayışı olmasına sevinmişti.

Mariah’ya bakarken yeşil gözleri zorlayıcıydı. “Bana lütfen benim hakkımda bildiklerini anlat.”

Mariah durumun ne kadar hızla çetrefilli bir hal aldığını düşünüp duraksadı. “Bence senin kendi kendine hatırlamaya çalışman daha doğru olur. Zaten senin geçmişinle ilgili pek çok şeyi bilmiyorum. Evlenmeden kısa bir süre önce tanışmıştık.” Hem de son derece kısa bir süre önce – bir saatten daha bile az. Sonra da, “Senin hafızana tam manasıyla doğru olmayabilecek hatıraları yerleştirmek istemiyorum,” diye devam etti.

Adam önce itiraz eder gibi yaptı ama sonra hızla soluk alıp, “Sanırım bu düşüncende haklısın,” dedi. “Beynim öylesine boş ki, galiba en iyisi onu benim doldurmaya uğraşmam olacak.” Hâlâ ellerini tutuyor ve baş parmağı avucunun içini okşuyordu. Ne kadar güzel bir histi bu.

Yine de ellerini çekip ona et suyu nu teklif etti. “Denizde ne kadar öyle sürüklendiğini hatırlıyor musun?”

“Bana sanki. . . ezelden beriymiş gibi geliyor. Ama en az iki gece ve iki şafağı hatırlıyorum. Belki de daha fazladır.” Adam et suyunu dikkatle yudumladı. “Soğuk suyun öldürücü olduğunu bildiğimden, kendimi korumak için nefesimi yavaşlattım ve aklımın en ücra köşesine sığındım.”

Mariah, “Nefesini yavaşlatıp aklının ücra bir köşesine sığınmak mı?” diye sordu. Bu açıklamadan kafası karışmıştı.

Mariah’nın yüz ifadesinden Adam da aynı şekilde afallamıştı. “Bu senin de yaptığın bir şey değil mi? Bana gayet normal geldi.”

Böyle bir şeyi değil yapabilmek, duymamıştın bile. Ama senin konumunda işe yarayıp benziyor.” Kusursuz İngilizcesine rağmen, acaba bir yabancı mı diye yeniden merak etti. Tehlikeli bir durumdan korunabilmek için, insanın aklının bir köşesine çekilmesi, ne de olsa. . . ecnebilere göre bir şeye benziyordu. Öte yandan, bu kadar uzun zaman hayatta kalabildiğine göre, bu metot oldukça etkiliydi.

Adam, “Ben niye denizdeydim?” diye sordu.

Mariah, George Burke’e alelacele uydurduğu yalanları yeniden hatırlayıp, “Sen Avrupa’daydın ve buraya benim yanıma geliyordun,” dedi. “Herhalde seyahatinin sonuna doğru gemin kaza yapmış olmalı.”

Genç kadın, Adam daha fazla soru soramadan konuşmalarının yarıda kaldığı için rahatladı çünkü tam o esnada Julia Bancroft, yanında kendisini malikaneye getiren seyis Tom Hayes’le birlikte odaya girdi. “Haber alır almaz geldim, Mariah. Yaralı bu mu?”

Julia ilaç çantasını yere bırakıp yatağa yaklaştı. Adam’ın enerji atağı gitmiş, onun yerini sonsuz bir bitkinlik almıştı. Mariah, “Bayan Bancroft, size Adam Clarke’ı tanıştırayım,” dedi.

Adam, zayıf ve çatlak bir sesle, “Sizi selamlamaya kalkmadığım için özür dilerim Bayan Bancroft,” dedi.

Julia, onu muayene etmek için üstüne doğru eğilirken gülümsüyordu. "Bu halinizle nezaketin sırası değil, Bay Clarke," dedi. Mariah'ya lambayı yaklaştırmasını söyleyip, Adam'ın başındaki yarayı inceledi. "Fena bir kesik."

Adam, "O kadar kötü değilim, hanımefendi," diye itiraz etti. "Eşim bana bir hayli ihtimam gösterdi."

Julia'nın bakışları Mariah'ya döndü. Mariah da, soruları erteleyebilmek arzusuyla başını olumsuz anlamda salladı. Julia anlayışla, "Bay Clark'a temiz bir pijama bulabilir misiniz?" diye sordu. "Mümkünse en kalını olsun."

Mariah başıyla onay verdi ve odadan çıktı. Babasının ölümünü duyduktan sonra, onun odasına girmiş, eşyalarına şefkatle dokunmuş, kokusunu hasretle içine çekmiş ve böylece kendini güvende hissetmişti. Sonra odadan çıkmış ama bu eşyaları atmaya eli varmamıştı. Şimdiyse böyle hareket ettiğine çok memnundu çünkü Adamı babasıyla aynı yapıdaydı ve onun kıyafetlerini giyebilecekti. Babasının odasından kalın bir gece entarisiyle Adam'ın yatakta doğrulduğu vakit giyebilmesi için, eskice ama onu sıcak tutacak yünden uzun bir hırka aldı.

Küçük odaya döndüğünde Adam'ı uyurken buldu. Yüzü bitkinlikten adeta gri bir renge bürünmüştü. Julia ise, gözleri uzaklarda, yüzü de azimli bir şekilde ellerini Adam'ın göğsünde birleştirmişti. Mariah içeri girdiğinde, sadece, "Dua ediyordum," dedi. "Belki çok fazla faydası olmayabilir ama, zararı da olmaz diye düşündüm."

Mariah başıyla tasdik etti. Denizin getirdiği adamın her türlü desteğe ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. "Durumu nasıl?" diye sordu.

Julia, "Bu şartlar altında oldukça iyi," diye cevap verdi. "Ben Bay Hayes'le beraber hastamıza gecelik entarisini giydirirken, istersen sen de mutfığa gidip biraz daha çay yap. Seninle orada konuşuruz."

Mariah kabul ettiğini belirtti ve aşağıya yöneldi. Artık şafak sökmeye başlamıştı ve Bayan Beckett'le mutfak hizmet-

çisi kız neredeyse kalkarlardı. Esnemesini bastırıp ocağa biraz daha kömür attı ve çaydanlığı ateşin üstüne astı. Ayrıca bir somun ekmek de bulup kızartmak için birkaç dilim kesti. Julia mutfığa geldiğinde çay, kızarmış ekmek ve reçel onu bekliyordu. Mariah bardaklara çay koyarken, “Tom Hayes’e ne oldu?” diye sordu.

“Erken saatte kahvaltı yerine birkaç saat daha uyumayı yeğledi.” Julia kızarmış ekmeğin üstüne reçel sürüp keyifle ısırdı. Lokmasını yutup çayından bir yudum aldıktan sonra devam etti. “Uyuyor bile olsalar, hastalarımın duyabileceği mesafedeyken onlar hakkında konuşmayı sevmem. Çünkü, kazayla dinleyebilir ve benim söylediklerimden başka manalar çıkarabilirler.”

Mariah çay fincanını masanın üstüne bıraktı. Kalp atışları hızlanmıştı. “Adam’ın hayatı tehlikede mi?”

Julia “Görebildiğim kadarıyla genç ve güçlü. Tahminimce kısa zamanda iyileşecektir,” diye onu temin etti. “Ama sonuçta ben bir doktor değilim ve beyin sarsıntılarıyla ilgili hiçbir tecrübem de yok.”

“Sence Carlisle’den bir doktor veya cerrah mı getirtsem acaba?”

“Olabilir. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, onların da benden daha fazla bir şey yapıp yapamayacaklarını bilemem. Kafa yaralanmaları tuhaftır. Normal olarak yapılacak tek şey bekleyip hastanın nasıl bir ilerleme kaydettiğini görmektir.”

Mariah da Julia’nın söyledikleriyle hemfikir olmaya yatkındı. Julia zaten yarayı temizlemiş ve merhem sürmüştü. Getireceği uzman bir hekim de herhalde aynı şeyi yapacak, üstelik de bu zahmetine karşılık çok daha fazla para isteyecekti.

Julia’ya, “Herhalde sana daha önce bir kocam olduğundan bahsetmediğim için şaşırmışsındır,” dedi.

“İtiraf etmeliyim ki, merak ediyorum. Ama herkesin sırlarını olmasına alışığım.” Ekmekten bir parça daha ısıırken, yüzünde alaycı bir tebessüm vardı. “Hem neticede benim de yeterince sırrım var zaten.”

Başka bir deyişle, Julia bu yabancı adam veya onun Hartley Malikanesi'nin varisiyle olan ilişkisi hakkında dedikodu yapmayacaktı. Yine de Mariah içinde derdini dökmek için kuvvetli bir arzusun olduğunu hissetti. "Sana hikâyeyi olduğun gibi anlatayım mı?"

Julia başıyla tasdik edince, Mariah kısaca George Burke'ten gördüğü baskıyı, fevri bir tepkiyle ona nasıl bir kocası olduğunu iddia ettiğini ve nasıl şans eseri denizden gelen adamın karşısına çıktığını anlattı. "Umarım çabucak hafızasını toplar. Ondan sonra da eminim ki, Burke'ten tamamen kurtulma-ya yardımcı olacaktır."

Julia, "Ama belleği hiçbir zaman geri gelmeyebilir de ve görüntüye göre sana son derece bağlanmış," diye fikrini belirtti. "Zannedersen bu korkulu anında onu ayakta tutabilen, seni karısı sanması. Ya evvelki hayatını asla hatırlamayıp da, evliliğinizden doğan haklarını talep ederse ne yapacaksın? Erkekler normal olarak böyle hareket etmeye eğilimlidirler."

Evlilik hakları! Mariah'ya ağzındaki kızarmış ekmek bir anda sanki kömürmüş gibi geldi. "Ben... o kadar uzak düşünmemiştim." O yeşil gözlerin kendi gözlerine yakından baktığını, o adaleli vücudun kendisini sınıksı tuttuğunu düşleyerek ürperdi. Ama tiksintiyle değildi bu ürperme. "Birbirimizden hoşlanırsak, onunla hemen İskoçya'ya gidip işe resmîyet kazandırırız. Oradaki evlenme kanunları bizimkilerden çok daha gevşek. Gördüğüm kadarıyla, George Burke'le olmaksızın denizin bana bahsettiği bu adamla olurum, daha iyi."

Julia'nın kaşları çatıldı. "Ailesi, soyu sopy belli olmayan bir yabancıyla mı? Ya başka bir yerde karısı ve çocukları varsa?"

İçmekte olduğu çay, nerdeyse Mariah'nın genzine kaçıyor. "Bu hiç aklıma gelmemişti. Onu ölmüş sanmaları ne kadar korkunç!"

"Ailesi var mı yok mu bilemeyiz. Ama tahminimce, bir yerlerde onu arayan birileri vardır. Bir insan kaybolunca ona ne olduğunu merak edecek kimsenin olmaması çok nadir

görülebilecek bir olay.” Julia, Mariah’ya cesaret verici bir şekilde gülümsedi. “Üzülme, Adamı herhalde birkaç gün içinde boğulma tehlikesinin ve aldığı darbelerin şokunu atlattır, bu durum da bir şekilde aydınlığa kavuşur. Sanırım beyin sarsıntısı geçmişini temelli silecek kadar ağır olsaydı, böylesine düzgün cümleler kuramazdı.”

“Evet, söylediklerin gayet mantıklı.” Bu sözler Mariah’nın içini biraz olsun rahatlatmıştı. “Hafızasının geri gelmesini bekleyeceğim. Gelmezse de ona gerçeği söyleyeceğim.”

“Bunu yapmak için o kadar acele etme.” Julia esnerken eliyle ağzını kapattı. Dışarda kuşlar, yeni günle birlikte şafak korosuna başlamışlardı bile. “Ben iyileşeceğine inanıyorum ama, başa alınan darbeler oldukça risklidir. Bir de zaten çok zayıf düşmüş durumda. Ne adı sanı ne de bir karısı olduğunu, yabancı bir dünyada yapayalnız sürüklendiğini öğrenmek, onda ağır bir şok etkisi yapacaktır.”

Marialı bu söylenenlerin ne kadar doğru olduğunu kaygıyla kabul etti. Fazla kafa yormadan içinden gelen bir dürtüyle yabancıya tutunabileceği bir can simidi atmıştı. Şimdi bunu aniden onun elinden alamazdı.

Bölüm 5

“Bay Burke burada efendim.”

Mariah muhasebe defterinden başını kaldırdı. Denizden gelen adamı kurtarma çabaları yüzünden bütün gece gözünü kırpamamıştı ve bu yorgunlukla ziyaretçisini kabul etmek hiç içinden gelmiyordu. Öte yandan, şu an George Burke’ten daimi olarak kurtulmanın tam sırasıydı. “Oturma odasına mı aldınız?”

Hizmetçi teyit etti. “Evet efendim. Yiyecek içecek getirmemi ister misiniz?”

“Lüzum yok. Bay Burke fazla kalmayacak.”

Mariah ayağa kalktı. Uzun geceden sonra pek iyi görünmediğinin farkındaydı ama bu da Burke’ü uzaklaştırmak açısından iyi bir şeydi.

Alt kata arka taraftaki merdivenlerden inip, ön cephede olan oturma odasını Adam’ın kaldığı arka taraftaki odadan ayıran dar koridora geldi. Onu bir saattir kontrol etmediği için içeriye bir göz attı. Adam sükunetle uyuyordu ve yüzüne biraz daha renk gelmişti. Kapı aralanınca hafifçe kımıldadı ama uyanmadı. Julia, mümkün olduğu kadar uyumasını, istirahatın başından geçenlerden sonra onun için en iyi ilaç olacağını söylemişti.

Mariah rahatlamış olarak, oturma odasının arkasına açılan kapıya yöneldi. Odaya girdiğinde Burke’ü camdan dışarı

bakarken buldu. Kılığı kıyafeti yine o her zamanki züppece şıklığına uygundu. Aklından, oldukça yakışıklı bir adam ama ne yazık ki azıcık bile sevimli değil, diye geçirdi.

Bir an için adama sempati duydu. Belli ki, Burke'ün malikaneyi budala gibi kumarda kaybetmesi onun için asla unutamayacağı bir acı kaynağı olacaktı.

Ama adam, yüzündeki o tembel sırıtmayla döntüp de, onu hakarete varan bir açıklıkla süzmeye başlayınca, duymuş olduğu bu sempati tıpkı geldiği gibi anında siliniverdi. Suratı asıldı. Evet, erkeklerin kendisini beğenmesine alışıktı ama, kibar olanları hiç değilse incelemelerine yüzüne bakarak başlıyorlardı.

“Mariah.” Gülümsemesi, aralarında olandan çok daha fazla bir samimiyeti ima ediyordu. “Bugün ne kadar da güzelsin.”

Mariah, gözlerinin altındaki koyu halkaları hatırlayınca, içinden bu adam ya kör ya da yalancının biri diye geçirdi. “Bana iltifat ediyorsunuz. Sadece deliksiz bir uykuya ihtiyacı olan bir kadın gibi görünüyorum, o kadar.”

Tam “kocası”nın dönüşü dolayısıyla bütün gece uyumadığını izah edecekti ki, Burke, yüzünde bir pişkinlik, konuşmaya başladı. “Bir kadının taşıyamayacağı kadar ağır bir yükün altındasın. Bu mülkü tek başına idare etmek konusundaki azim ve iradene son derece hayranım, fakat bu işlerin halledilebilmesi için muhakkak bir erkeğe muhtaç olduğun inkar edilemez.”

Mariah, “Hayır, yok,” diye cevap verdi. “Benim Hartley’i kendi başıma idare edebilecek kadar yetenekliyim. Kaldı ki, yardıma iltiyacım olursa, zaten bir kocam var.”

Burke, onun yüzüne acıyarak bakıp gülümsedi. “Artık rol yapmayı bırakmanın zamanı gelmedi mi? Ben, sen hâlâ babanın ölüm haberinin şokuyla sarsılmışken sana evlenme teklif etme budalalığını yaptım; sen de beni kendinden uzaklaştırmak için kafandan hayali bir koca yarattın. Birbirimize karşı dürüst olmanın zamanı geldi artık.”

Yaklaşıp Mariah’nın ellerini tuttu. Yakışıklı yüzünde şimdi

iddi bir ifade vardı. “Benimle evlen Mariah. İskoçya sınırına gidip bir günde hemen nikâh kıydırabiliriz.” Yumuşak bir sesle, ekledi. “Sezon kapanmadan seni Londra’ya götürmek istiyorum. Sen, bir Londra sezonuna layıksın ve o şehrin sefasını sürerken yanı başında sana candan bağlı bir kocanın olmasından daha güzel ne hayal edilebilir ki?”

Mariah’nın içinden gülmek geldi. Veya belki de eline bir şey geçirip onun kafasına fırlatmak. “Sizin karısına candan bağlı bir koca olabileceğinizden şüphem var! Ayrıca, öyle de olsanız, kocam dün gece eve döndü.” Ellerini, adamın kavramasından kurtarmaya çalıştı. “Üstelik, benim ilk ismimi kullanmanıza hiçbir zaman müsaade etmedim. Bana ancak Bayan Clarke diye hitap edebilirsiniz.”

Birkaç saniyelik bir şaşkınlıktan sonra, Burke duyduklarına inanmazmış gibi güldü. “Bu hikâyeye ne kadar da ısrarla sarılmışsın! Neredeymiş bu meşhur kocan? Kendisiyle tanışmaktan şeref duyacağım.”

Adamın küstahlığı Mariah’yı çileden çıkartmıştı. Elini sertçe çekerek onunkilerden kurtardı. “Şu anda onunla görüşemezsiniz. İyi durumda değil ve zorlu bir yolculuktan yeni döndü, istirahat ediyor.”

“Tabii. Ben de Arabistan Şeyhiyim ya.” Burke’ün ifadesi değişmişti, Mariah ilk defa onun hakikaten ne hissettiğini gördü: şehvet. “Sana tapıyorum, Mariah. Senin uğruna, sana candan bağlı, sadakatli bir koca bile olmaya hazırım.”

Mariah daha itiraz edemeden, onu kollarına aldı ve dudaklarını onunkilerin üstüne bastırdı. Ağzında konyak tadı vardı. Hem de sabahın bu saatinde! Demek bu yüzden hareketlerinde böylesine küstahtı. Genç kadın, yüzünü ondan kaçırmaya çalışıp bağırdı, “Derhal bırakın beni!”

Burke, onun bu karşı çıkmalarını umursamayıp boğuk bir sesle, “İkimiz de hem güzel hem de biraz çılgın insanlarız. Beraber olmak bizim kaderimiz Mariah,” dedi ve genç kadını zorla bir daha öptü.

Mariah, adamdan kurtulabilmek için kendini geri çekmeye

çalıştı ama bu çaba sadece ikisinin de dengelerini kaybetmelerinden başka bir fayda sağlamadı. Beraberce Burke'ün büyükannesinin masasına doğru sendelediler. Masanın çöküp kırılmasına rağmen, adam onu kucaklayan kollarını gevşetmedi.

Mariah, daha önce de aşka susamış, kurnaz erkekler tarafından öptülmüştü ama babası hiçbir zaman uzakta olmadığı için böylesine korkmamıştı. Şimdi ise, koruyucusuz ve Burke'ün gücüne karşı koyamayacak kadar zayıftı. Evde erkek hizmetkâr yoktu, kahya kadınla iki hizmetçi kız da muhtemelen olup biteni duyamayacak kadar uzaktaydılar.

Çaresizliğinin verdiği öfkeyle, Burke'ün ayak bileğine bir tekme attı, fakat ayağındaki yumuşak terlik adamı incitmedi bile. Ayak parmaklarının acısıyla, tekrar vurabilmek için ayağını kaldırdı.

Ama Mariah daha bu hareketi yapamadan Burke onu o kadar beklenmedik bir şekilde bırakıverdi ki, nerdeyse düşecekti. Hayır, bırakmak değildi bu; Burke'ün sarılmasını birisi tutup kopartmıştı – Adam.

Denizcisi yalın ayak, başı bantlı, üstünde babasının eski hırkası, yanbaşıda bir heyula gibi duruyordu. Mariah şaşkınlıktan ağzı açık seyrederken, Adam, Burke'ü döndürüp odanın öte yanına fırlatıverdi. Saldırgan, yüzünde olanlara inanamayan bir ifadeyle, odanın öbür ucundaki kanepeye çarptı ve yere yığıldı.

Adam, gözleri endişeyle koyulaşmış, genç kadının dirseğini tutup onun doğrulmasına yardımcı oldu. “İyi misin?”

Mariah sarsılmış olmasına rağmen başıyla onayladı. “Yeterince.”

“Zavallı sevgilim.” Adam sol kolunu, onu kanadının altına almış gibi genç kadının omzuna attı, sonra da saldırgana döndü. O, Burke kadar uzun boylu değildi, ama hali tavrı kendisinden iki misli daha büyük bir adamı bile ürkütebilecek kadar kendinden emindi. Kaya gibi bir sesle, “Karıma bir daha sakın dokunayım deme,” dedi. “Ne demek istediğimi anladın mı?”

Burke, “Ben... ben Mariah’nın evli olmadığını sanıyordum,” diye kekeleydi.

Adam buz gibi bir tonla, “Benim karımın ilk ismini ağzına alamazsın,” dedi. Kolu, genç kadının omuzlarını simsıkı tutmuştu. “Senin için o ancak Bayan Clarke olabilir. Üstelik ondan özür dileyeceksin. Ona sadece saldırmakla kalmadın, aynı zamanda sana söylediği gerçeklere inanmamakla onun dürüstlüğüne de hakaret ettin.”

Mariah irkildi. Aslında Burke’ün tahmini doğrudu. Ama gayet tabii bu ona kendisini taciz etme hakkını vermiyordu!

Burke zorlukla ayağa kalktı. Artık o kendine güvenen züppeden eser kalmamıştı. “Ben... ben bütün bunları onun oynadığı bir oyun bir sanmıştım. Hartley’de herkes onun evli olmadığına inanıyordu. İlk defa bir kocası olduğundan bahsettiği vakit, sanki ayaküstü bir hikâye yazıyormuş gibiydi. Babasının ölüm haberini hazmettikten sonra, benimle evlenmenin avantajlarını göreceğinden ve teklifimi kabul edeceğinden emindim.”

Mariah, “Mülkünü geri almaya çalışıyor,” diye açıkladı. “George Burke, bu malikanenin eski sahibi ve burayı babamın karşısında kumarda kaybetti. Geleceğini bu adama teslim edecek kadar aptal bir kadın varsa Azizler onu korusun!” Derin bir nefes aldı. “Yine de, bugün fazla bir kötülük yapmaya niyeti yoktu sanırım. Bence o sadece... düşüncesizce davranıp heyecanının ateşine kapıldı.”

Burke’ün kaşları çatılmıştı. Yüzünün ifadesi öfkeyle utançın bir karışımıydı. “Davranışlarımdan ötürü sizden özür diliyorum, Bayan Clarke,” dedi. “Size olan hayranlığım ve umutlarım bu yanlış anlaşılmaya sebep oldu.” Şapkasını aldı. “Bugün Hartley’den ayrılıyorum. Burada olmanın hiçbir anlamı yok artık.”

Dava açmaktan bahsetmedi bile. Belki de bu başından beri, Mariah’yı ve onun haklarını koruyabilecek kanlı canlı bir kocanın mevcudiyeti karşısında balon gibi sönen boş bir tehditten başka bir şey değildi.

Marialı daha fazla stürtüşme istemediğinden yavaş bir sesle, “Şansınız açık olsun Bay Burke,” dedi.

Burke bu dileği başının bir işaretiyle kabul ettiğini gösterip odadan çıktı. Marialı, derin bir oh çekti. “Bu adama acıyorum ama çekip gittiğine de çok memnunum.” Şimdi artık bu bulhranı atlattıkları için bitkin görünen Adam’a baktı. “Bizim tartışmayı mı duydun?”

“Bağırıp çağırmlar ve kırılan eşyaların çıkardığı sesler bir şekilde insanın dikkatini çekiyor.”

Adam’ın omuzlarına yaslanan kolu gitgide daha ağırlaşıyordu. Onu kanepeye doğru yönlendirdi. “Otur canım. Bırak beni George Burke’ten kurtarmayı, yatağından kalkıp buraya kadar yürümene bile şaşırdım.”

Adam ona nefesini kesen, tatlı bir samimiyetle gülümsedi. “O adamın karımın canını yakmasına tabii ki izin veremedim.”

“Merak edip bakmaya geldiğine çok memnunum.” Sesi- nin titremesi onu utandırıyordu. “Burke gibi koca bir ayıyı odanın öbür ucuna fırlatmayı nasıl becerdin?”

Adam kaygıyla kaşlarını çatı. “Ben... nasıl olduysa ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bir insanın bedenini ve ağırlığını kendisine karşı kullanmak için metotlar var. Gerçi ben bunları düşünmedim bile. Senin onunla kavga ettiğini görürnce içgüdülerim harekete geçti.”

Demek ki, geçmiş ne olursa olsun, kavga etmesini iyi biliyordu. Bu da her ne kadar bir işçininki gibi nasırlı ellerine uyuyorsa da, o kültürlü ve nazik lisanına uymuyordu. Bu adam bir bilmeceydi. Üstüne üstlük, evli olduklarına tamamen inanmıştı. Burke’e karşı onun şerefini savunduğunu düşününce, kendini adeta bir gınalıkârmış gibi hissetti. “Tekrar yürütebilecek hale gelince senin odaya dönmene yardım ederim. Fevkalade bir şekilde iyileşiyorsun ama senin kendini fazla yormana müsaade etmem Julia’yı pek memnun etmeyecektir.”

“Biraz oturmam daha iyi olacak galiba.” Genç kadını da çekip kanepede yanına oturttu, kolunu onun omuzuna koyup kendine yaklaştırdı. “Seni özlemişim.”

Akıllıca bir hareket olmadığını bile bile, Mariah denizciye sokuldu. Ona, kuvvetinden ve koruyuculuğundan dolayı minnettardı. “Benimle birlikte olduğunu hatırlıyor musun?” diye temkinle sordu.

“Maalesef hayır.” Adam yanağını genç kadının başının üstüne yasladı. “Ama seni böyle kollarımın arasına almak o kadar doğru gelen bir his ki, seni özlemiş olduğumu biliyorum.”

Aldatmacası her saniye daha tehlikeli bir hal almasına rağmen Mariah Adam’dan kendini çekemiyordu. O da, yakınlıklarının ne kadar doğru ve tabii geldiğinin farkına varmıştı. “Anladığıma göre kendini daha iyi hissediyorsun.”

“Başım hâlâ acıyor ve şu anda bir kediye bile kınıldatamayacak kadar halsizim, ama yine de kendimi, o tahta parçasına yapışık olduğum zamandan çok daha iyi hissediyorum.” Sıcak eli genç kadının kolunu okşuyordu. “Tamam, benim geçmişimi konuşmamamız daha iyi de, peki baban malikaneyi nasıl yaptı da bu sevimsiz Burke’ten kazanabildi?”

“Babam, ömrünü bir davetten öbürüne koşarak, ordan oraya seyahat ederek geçirdi, bize de o sayede baktı. Gayet cana yakın bir misafir, çok da iyi bir oyuncuydu, kimseye de yük olmazdı. İskambil oyunlarındaki mahareti bizi rahatça yaşatabilmesine yetiyordu. Bay Burke pek usta bir oyuncu değil.”

“Baban bu civardan mıydı?” Adam durakladı. “Hakikaten, ben neredeyim şimdi?”

“Cumberland. Kuzeybatı İngiltere’nin en uç noktası. İskoçya’nın biraz güneyindeyiz. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?”

Adam kaşlarını çatı. Hırkasının dizlerinin üstündeki kısmına işaret parmağıyla bir şekil çiziyordu. Mariah, bu şeklin ne olduğunu anlamakta gecikmedi; Britanya adalarının kaba bir taslağı. “Cumberland aşağı yukarı burda, değil mi?” Parmağı kuzeybatı sahillerine isabet eden bir yere dokunuyordu.

“Sen burada değildin ve ben de evli olduğumu kimseyle paylaşmamıştım.” Mariah küçük bir kahkaha attı. “Geçmişinden bahsetmemek galiba aileden geliyor, bu yüzden bana inanmamasını anlayabiliyorum. Ama Hartley Malikanesi’ni çekip çevirebilmek için bir erkeğe ihtiyaç duyma düşüncesi beni delirtiyordu. Çiftçilikle ilgili çok bir şey bilmiyorum kabul, ama öğrenebilirim ve eminim muhasebe defterlerini tutmak konusunda George Burke’ün olduğundan çok daha başarılıyım.”

“Biraz daha güçlendiğimde, çiftliği idare etme işini üstlenebilirim.”

Mariah, Adam’ın kendisine ait olan mülkün idaresini üzerine alabileceğini bu kadar soğukkanlılıkla söylemesi karşısında irkildi. Ama adam kendisini kocası zannediyordu ve İngiliz kanunlarına göre, bir kadının bütün mal varlığı kocasına aitti. İşte kocam olduğunu zannetmesine izin vermemin yaratacağı bir sakınca daha, diye düşündü.

Yüzündeki ifadeyi yanlış anlayan Adam, “Bununla alakalı belirgin bir anım olmasa da, inanıyorum ki çiftçilikle ilgili tecrübem var,” dedi. Suratı asıldı. “Sadece anladığım bir konuymuş gibi hissediyorum,” dedi.

Genç kadın kendini toparlayıp, “Daha fazla gizem,” dedi. “Her şeyi kısa zamanda hatırlamamı bekliyorum ama hatırlayamasan da, kendini daha iyi hissettiğinde sana etrafı gösterebilirim ve senin bilgini sınayabiliriz.”

Büyük bir enerji harcayıp sallanarak ayağa kalkan Adam, “Sanırım senin de yardımınla yatak odasına geri dönebilirim. Ama birilerini tekrar duvara çarpmak için bana ihtiyacın olursa söz veriyorum yeniden ayaklanırım,” dedi

Genç kadın kahkaha atarak adama destek olmak için beline sarıldı. Ona dokunmaktan ve adamın kolunun da omzuna dolanmasındaki temastan hoşlanıyordu. Odaya döndüler ve adamın yatmasına yardım etti. Yatağın örtüsünü çekerken Adam mırıldandı, “Yanıma uzanman için seni ikna edebilir miyim? Sadece ben uykuya dalana kadar.”

Teklifi hem şoke edici hem de cezbediciydi – ve eğer gerçekten evli olsalardı hiç de şoke edici olmayacaktı. Mariah'ın kararını vermesine yardımcı olan şey, yorgunluğu oldu. “Kulağa harika geliyor.” Eğer kendisine doğru dönerse başını acıtmasın diye adamın sağ tarafındaki örtülerin üzerine dik-katlice uzandı. Daha sonra bandajının değiştirilmesi gerekip gerekmediğini kontrol etmeyi beyninin bir köşesine yazdı.

Şimdilik dinlenebilirdi. Kendisi örtünün üstünde ve Adam da altında olsa da, ona sokulmuş ve yanında boylu boyunca uzanıyor olmak, harika bir duyguuydu. Bu duyguuya alışabilirdi...

Yorgunluğuna rağmen, Adam uyanıktı. Yeterince uyumuştı ve karısının kollarının arasında olmasının tadını çıkartmayı tercih ediyordu. Genç kadın bütün gece uykusuz kaldığı ve sonrasında ahmak Burke'le uğraştığı için bitap düşmüş ve başı kocasının omzuna değer değmez uyuyakalmıştı. Şükürler olsun ki Adam, onu koruyabilecek kadar gücünü toplayabilmişti.

Mariah'ın pırıl pırıl sarı saçları ağırbaşlı bir şekilde arkadan toplanmıştı ama serbest olan birkaç tutam, teninde ipeksi bir his bırakıyordu. Bir gece önce uyandığında genç kadının lambanın ışığında yansıyan parlaklığının anısı, gerçek bir koca olabilmek için yeterince güçlü olmayı dilemesine yetiyordu.

Eğer hatıraları geri gelmezse bu büyük bir kayıp olacaktı. Nasıl tanıştıklarıyla ilgili bütün ayrıntıları hatırlamayı istiyordu. İlk öpücüklerini. Evlendikleri geceyi.

Onu yalnız bırakmak zorunda kalmanın getirdiği acıyı bile hatırlamak istiyordu. Buna gelince, nereye gitmişti ve neden gitmesi gerekmişti?

Derin bir iç çekti. Her şey zamanla diye düşündü. Eğildi ve genç kadının saçlarını öptü. Eğer anılarını hatırlayamazsa, yapmaları gereken tek şey yeni anılar yaratmaktır.

Bölüm 6

Glasgow

Randall, bu yoğun ve kalabalık şehrin içinden geçerlerken, posta arabasının penceresinden dışarıya bir göz atıp “Glasgow’un bu kadar büyük bir yer olduğunu bilmiyordum,” dedi.

Kirkland, “Burası Londra kadar büyük değil ama Britanya’nın en büyük tüccarları ve imalatçıları Glasgow’dan çıkıyor,” dedi. “Üstelik de aç arıların kovanından bile daha hareketli.”

Masterson ilgiyle, “Aksanın İskoçlaşmaya başladı,” dedi.

“Bu gayet doğal.” Kirkland aksanını kasten yoğunlaştırarak devam etti. “Ama sen benim İskoçlar gibi konuştuğumu düşünüyorsan, Glasgowluları duyana kadar bekle. İngilizce konuştuklarını bile anlamayacaksın.”

Randall arkadaşlarının bu atışmalarına hafifçe gülümsedi. Londra’dan buraya kadar yolculuğun tamamı gayet sessiz geçmişti. İskoçya’ya gelmek için bir posta arabası kiralayıp mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yola koyulmuşlardı. Her ne kadar ufacık vagonun içinde mola vermeksizin kısıp kalmak yaralı bacağına cehennem azabı çektirdiyse de, kısa zamanda varmışlardı. Ama eğer bacağındaki yara olmasaydı, şimdi askeri birliğiyle beraber yarımada olacaktı ve Ashton’ın ölümünü ancak haftalar sonra öğrenebilecekti.

Savaşta hem cephede, hem de Will Masterson'ı iyileşmek üzere eve gönderen humma gibi kötü hastalıklar yüzünden çok sayıda arkadaşını kaybetmişti. Ama insan, İngiltere'ye dönmüş olan arkadaşlarının artık emniyette olacaklarını düşünürdü ve kendilerini, lanet olası buharlı gemilerin patlayan makine dairelerinde havaya uçurtmalarını beklemezdi. Oldukça kalabalık ve geniş Clyde Nehri'nin üzerindeki köprüden geçerlerken bir şeyler yapma çabasıyla nihayet buraya varmış olmalarının, kendisini ne kadar rahatlatıldığını düşündü. "Ashton'ın tersanesinin nerede olduğunu biliyor muyuz?" dedi.

Kirkland, "Şehir merkezinin batısındaki Glasgow limanında bir yerlerde olacak," diye cevap verdi. "Doğru yeri bulmakta fazla zorlanmayız. Glasgow'da o kadar çok mühendis var ki, Ashton'ınki gibi bir proje, her kahvede ve tavernada konuşuluyordur."

Masterson, "Glasgow'ı çok iyi biliyorsa benziyorsun," diye düşüncesini belirtti.

Kirkland omuzlarını silkti. "Küçükken burada epey zaman geçirdim. Ticarete olan talihsiz ilgim, sonumun Westfield Akademisi olmasını sağladı. Ki bunun için ebediyen minnettar kalacağım."

Masterson kıkırdadı. "Öğrencilerin Leydi Agnes'in eline nasıl düştüklerini öğrenmeye bayılıyorum."

Randall kuru bir sesle, "Bir çocuğun medeni standartlardan şaşma yolları o kadar çoktur ki," dedi. "Ve bizler, bu yolların çoğunu keşfetmiş bulunuyoruz. Glasgow limanına ne kadar kaldı?"

"En azından bir saat." Kirkland, Randall'ı dikkatle inceledi. "Biz varana kadar neredeyse akşam yemeği vakti gelecek. Bir handa odalarımızı tutup, yarın Ashton'ın ve Enterprise'in başına gelenler hakkında araştırmamıza başlamadan önce iyice dinlenmemizi öneriyorum."

Randall başıyla onayladı. Sabırsız beyni araştırmaya bir an önce başlamak istiyordu ama yorgun bedeninin dinlen-

meye ihtiyacı vardı. Bu bir zaman kaybı olmayacaktı. Eğer Kirkland'ı - ve onun bilgi toplamadaki ustalığını - tanıyorsa, sabah olduğunda araştırmaya nereden başlayacaklarını biliyor olacaktı.

Randall tahmininde yanılmamıştı. Kahvaltı etmek için arkadaşlarıyla Taç ve Yelken hanının barında buluştuğunda Kirkland Enterprise'da çalışmış çarkçıbaşının adresini bulmuştu. Archibald Mactavish, rıhtımın keşmekeşinden fazla uzak olmamasına rağmen, sakın bir sokakta iç açıcı bir evde oturuyordu. Üç arkadaş ufak tefek, çekingen bir hizmetçi kız tarafından içeri kabul edildiler. Hizmetkâr onların kartlarını aldıktan sonra, evin hanımına üç ziyaretçinin beklediğini söylemek üzere aceleyle odadan çıktı.

Bayan Mactavish, peşinde küçük bir çocuk olan ve oldukça yorgun görünen genç bir kadındı ve oturma odasında üç tane iri kıyım erkeğin bulunmasından pek hoşnut olmuşa benzermiyordu. Sözüünü sakınmaksızın, "Misafir ağırlayacak vaktim yok," dedi. "Kocamı mı görmeye geldiniz?"

Kirkland, "Eğer bir sakıncası yoksa," dedi. Şivesinde İskoç aksanının kıvraklığı gayet berraktı. "Bizler Ashton Dükü'nün dostlarıyız ve onun hayatına malolan kaza hakkında bilgi almak istiyoruz."

Kadın hararetle, "Mactavish'in kabahati yok," diye cevap verdi.

Masterson her zamanki diplomatça tavrıyla, "Bayan Mactavish," dedi, "biz buraya birilerini suçlamaya değil, sadece neler olduğunu öğrenmeye geldik. Üçümüz de Ashton'la beraber aynı okula gittik ve o çok sevdiğimiz bir arkadaşınızdı. Mümkünse duyduklarımızdan daha fazlasını öğrenmek istiyoruz. Umarım kocanız bizimle konuşabilecek kadar iyileşmiştir."

Kadın isteksizce, "Peki," dedi. "Bakayım sizinle görüşmek isteyecek mi."

Peşinde çocuk, odadan çıktı ve birkaç dakika sonra tek başına geri geldi. "Sizinle konuşacak. Ama sakın yormayın onu. Şans eseri hayatta kaldı."

Önlerine düşüp onları üst katta Clyde nehrine bakan bir yatak odasına götürdü. Mactavish, orta yaşların başında, oldukça zayıf ve kızıl saçları seyrekleşmeye başlamış bir adamdı. Her tarafı bir yığın yara bereyle ve bandajlarla doluydu ve yüzünün ifadesi de çektiği derin ıstırapı yansıtmaktaydı. Karısı, arkasına birkaç yastık koyarak onu oturur pozisyona getirdi, sonra da ziyaretçilerin kartlarını inceledi. “Seni ziyaret edenler Kirkland, Masterson ve Randall. Hangisinin kim olduğundan emin değilim.”

Kirkland yine öncülük ederek, “Kirkland benim, dedi. El sıkışmak için öne çıktı ama sonra durakladı. Mactavish’in sağ kolu dirseğinin biraz altında, kalın bir sargının içinde bitiyordu.

Öbür adam, yüzü acılı bir ifadeye bürünmüş bir halde kesik kolunu havaya kaldırdı. “Evet, artık çarkçılık yapmam biraz zor. Bilmek istediğiniz nedir?”

Üç arkadaşın sessizliği mahcup edici bir hal almadan Randall, “Ashton’ın nasıl ve nerede öldüğünü,” dedi. “Ümidimiz, patlamanın yerini tespit ederek onun cesedini bulmak ve cenaze merasimi için evine götürmek.”

Mactavish’in ifadesi yumuşadı. “İyi arkadaşların yapacağı da budur zaten,” dedi. “Ama bazen deniz müsaade etmiyor. İyi bir adamdı bu sizin Ashton. Alçakgönüllüydü. Dük olduğunu tahmin etmek kolay değildi.”

Masterson kısık bir sesle, “Onu çok özleyeceğiz,” dedi. “Patlamaya neyin sebep olduğunu biliyor musunuz? Buhar makineleri güvenilirmez canavarlardır ama Ashton mektuplarında projenin iyi gittiğini yazıyordu.”

“Evet, çok iyi gidiyordu,” Mactavish sol elini yumruk yaptı ve öfkeyle yatağa vurdu. “Clyde Körfezi’ne gelene kadar her şey gayet düzgün gitti. Makine bülbüller gibi şakıyordu.”

Kirkland hayretler içinde, “Bu bayağı uzun bir mesafe,” dedi.

“Hakikaten öyle. Yeterli yakıtımız olsaydı, ta Liverpool’a kadar giderdik. Tam geriye dönerken kazan patladı. Tekneye yıldıırım düşmüş gibiydi.”

Masterson, “Gerçekten yıldırım çarpmış olabilir mi?” diye sordu. “Fırtına varsa...”

Çarkçıbaşı başını olumsuz anlamda iki yana salladı. “Hava biraz pusluydu ama fırtına falan yoktu.”

Bu defa da Kirkland, “Kazan patladığında Ashton neredeydi?” diye sordu. “Siz onunla beraber miydiniz?”

“Ben güvertede sahilden ne kadar uzakta olduğumuzu anlamaya çalışıyordum. Tam Arran Adası civarında olduğumuza kanaat getirmiştik ki, kazan patladı. Patlamanın şiddetiyle suya savruldu.” Mactavish, artık yerinde olmayan cline boş gözlerle baktı. “Elimin nasıl ezildiğini bile hatırlamıyorum. Kılavuz Davy, bomba gibi bir yüzücüdür. Şansım varmış ki beni kurtarıp fazla uzakta olmayan Arran Adası’nın sahiline çıkardı.”

Kirkland tekrar sordu, “Suya düştükten sonra Ashton’u gördünüz mü?”

Çarkçıbaşı, “Suda ondan eser bile yoktu.” diye cevap verdi. “Herhalde aşağıda kazan dairesindeydi. Zaten vaktinin çoğunu orada geçiriyordu.” Elini sargılar içindeki başına götürerek, “Kafam o kadar karışık ki, Davy’den başka kimseyi gördüğümü hatırlamıyorum,” diye ekledi. “Hatta, sonradan iki kişinin daha sahile çıkabildiğini öğrenince çok şaşardım.”

Randall, en zor soruyu sormaya hazırlandı. “O bölgede hiç bir cesedin karaya vurduğunu duydunuz mu?”

“Oralarda bir cesedin karaya vurup da bulunamayacağı o kadar çok ada var ki. Ama benim tahminimce, Ashton’ın cesedi, teknenin enkazında sıkışıp kalmıştır.”

Bu açıklama, kulağa mantıklı geliyordu. Randall, “Kazada toplam kaç kişi hayatını kaybetti?” diye sordu.

“Ashton dahil dört kişi. Cesetlerden biri Arron Adası’nın karşısındaki Troon bölgesinde karaya vurmuş.” Mactavish derin bir iç geçirdi. “Bildigim kadarıyla, diğerleri hâlâ kayıp.”

Ve hiçbir zaman bulunamayabilirlerdi de. Randall, çarkçıbaşının daha önce bahsettiği konuya geri döndü. “*Enterprise* karaya yakın olduğuna göre, enkazı çıkarmanın ihtimali var mı?”

Mactavish düşünceli görünüyordu. “Mümkün olabilir. Doğrusu ben de kazanın neden kaynaklandığını bilmeyi çok isterdim.”

Masterson, “Vinci sağlam ve mürettebatı da tecrübeli bir kurtarma gemisine ihtiyacımız olacak,” dedi. “Bu işin üstesinden gelebilecek birini tanıyor musunuz?”

“Greenock’taki Jamie Bogle, tam aradığınız kişi. İskoçya’daki en iyi kurtarma ekipmanı onda.” Mactavish’in gözlerinde bir ışık belirdi. “Enkazı görmek isterdim,” dedi.

“Bunu ayarlayabiliriz.” Kirkland, Mactavish’i dikkatle süzdü. “Bu arada eğer yeni bir iş arıyorsanız, amcam Dunlop’un bir tersanesi var ve buharlı gemiler konusunda deneyimli çarkçılara her zaman ihtiyacı oluyor.”

“Siz George Dunlop’un yeğeni misiniz?” Mactavish şaşırmıştı. Bir köşede sessizce oturan karısı, heyecanla nefesini tuttu. Herhalde Mactavish’in işi ortadan kalkıp kendi de sakat kaldığı için mali açıdan endişeli olmalıydılar. Çarkçıbaşı, sağ elinin bir zamanlar olduğu yere işaret ederek, “Ben... ben bu şekilde eskisi gibi çalışamam,” dedi.

“Eli kolu sağlam insanlar bulunur. Benim amcamı asıl ilgilendiren, sizin gibi insanların deneyimi ve beyni. Kendisine, sizin onu arayacağınızı söyleyeceğim.” Kirkland cekeatinin cebinden küçük bir not defteri çıkarttı. “Şimdi, diğer kurtulanların adlarını söyler misiniz, bir de onları nerede bulabileceğimizi biliyor musunuz?”

Bayan Mactavish, onlara gitmeden önce kurabiye ve çay ikram edecek kadar mutluydu. Posta arabasına bindiklerinde, Randall, “Amcam Dunlop gerçekten buharlı gemilerde deneyimi olan bir çarkçıbaşı arıyor mu?” diye sordu.

Kirkland, “Aramıyorsa da, bundan sonra arayacak,” diye cevap verdi. “En iyi adamları tutarak İngiltere’nin en büyük gemi yapımcılarından biri oldu. Bu adamı işe almaktan memnuniyet duyacaktır.”

Randall, koltuğuna yerleşti. Ashton’ı bulmaya çok yaklaştıkları söylenemezdi ama hiç olmazsa, bugün birine faydaları dokunmuştu.

Bölüm 7

Diğer oğlanlarla dalaşıyordu. "Bakın, birini böyle yere yıkarsınız." Sarışın bir çocuğu, kendisine öğretilen metotlarla yatağın üzerine atarak gösterisini tamamladı.

Sarışın çocuk, önce afallamış, sonra da keyiflenmişti. "Nasıl yaptığını bana da öğret!" diye bağırdı.

Odanın içinde, "bana da, bana da!" sesleri yankılandı. Yaptığı gösteriden memnundu çünkü, kavga etmedeki ustalığının sadece eğlenceli ve faydalı olduğunu değil, aynı zamanda kendisine saygınlık da kazandırdığını düşünüyordu.

Çocuklardan ikisi birbirini havaya fırlatırken, odaya uzun boylu ve etkileyici bir kadın girdi. Şilteye çarpan vücutların çıkarttığı gürültünün dışında odaya ani bir sessizlik çöktü.

Kadın manzarayı incelerken çocuk, kadının gördüklerinden keyif aldığına yemin edebilirdi. "Görüyorum ki sizin top oynamanız lazım, aksi halde birbirinizi enerji patlaması yüzünden öldüreceksiniz. Ama okulda futbol veya kriket oynayabilmeniz için yeterli sayıda öğrenci yok, bu yüzden kasabadaki çocuklarla oynamak zorunda kalacaksınız."

Koyu renk saçları ve gözleri olan bir çocuk, "Bizim için daha iyi. Babamın her zaman dediği gibi, soylu kan kendini gösterir," dedi.

Bu sözlerden hiç etkilenmemiş görünen kadın, "Spor sahasında değil," dedi. "Soylu olmasalar da sizden daha yetenekli çocuklar tarafından yenilmek, size iyi gelecektir." Sert bakışları, teker teker her birinin üzerinde gezindi. "Artık uyku zamanı, eşyaları da kırıp dökmek yok!"

Hepsi ciddiyle onayladılar, sonrasında da kadın yeterince uzaklaştığında kıkırdamaya başladılar. Ama artık itişme kakışma bitmişti. Çocuklardan iri yarı, kahverengi saçlı ve neşeli bir yüz ifadesi olanı, bir kutu zencefilli kurabiye çıkardı. Çocuklar kurabiyeleri paylaşıp yataklarına yayıldılar ve konuşmalarına devam ettiler. Bazıları diğerlerinden daha gevezeydi.

İsimleri veya neler konuşulduğunu hatırlamıyordu. Ama aralarındaki iyi niyeti ve yakınlığı hissedebiliyordu.

Arkadaşlar. Arkadaşları vardı.

Adam, gördüğü rüyanın etkisinde, mutluluktan gülümseyerek erkenden uyandı. Dikkatle gerindiğinde, yara berelerinin ve ağrıyan kaslarının henüz iyileşmediğinin farkına vardı ama genel olarak kendini çok iyi hissediyordu. Bu rüyanın geçmişinin bir parçası mı olduğunu, yoksa bir gün önce George Burke'le karşı karşıya gelmesinden mi kaynaklandığını merak ederek hafızasını yokladı.

Hâlâ, suda sürüklenerek ölüme gitgide yaklaştığından başka bir şey hatırlamıyordu. Bundan öncesine dair hiçbir şey hatırlayamasa da, Mariah'nın onu sudan çıkardığından bu yana geçen olaylar kafasında gayet berraktı.

Bu anıların arasında en berrak olanı, Mariah, -sözde- talibi tarafından saldırıya uğradığı zaman hissettiği korkuydu. Burke'ü odanın diğer tarafına fırlatacak gücü kendinde nasıl bulduğundan hâlâ emin değildi. Ama mecbur kalırsa, Mariah'ya ulaşabilmek için kilitli kapıları bile devirebileceğini biliyordu.

Bütün anılarının içinde en canlı olanıysa, Burke gittikten sonra, karısı yanına uzanıp yattığında hissettiği huzurdu. Karısı, birkaç saat sonra, saçlarına hafifçe dokunarak yanından ayrılmıştı. Yoksa küçük bir öpücük müydü? Öyle olduğuna inanmak için can atıyordu.

O olaydan bu yana, bütün bir günün çoğunu uyuyarak geçirmiş, ara sıra uyandığında da sadece yemek yemiş, su

içmiş ve tuvaleti kullanmıştı. Ayrıca Bayan Bancroft'un gelerek bandajını değiştirdiğini ve ona iyileşmekte olduğunu söylediğini hayal meyal hatırlıyordu.

Şimdiyse tamamen uyanıktı ve artık kendini bir sakat gibi hissetmiyordu. Yataktan doğrulup ayağa kalktı. Bir anlığına dengesini kaybederek sallandı, sonra da kazasız belasız banyoya kadar gidebildi. Lavabonun üzerinde asılı olan küçük aynada yansımasını görünce yüzünü ekşitti. Tam bir haydut gibi görünüyordu. Yüzü, birkaç günlük sakalla gölgelenmişti, çürükler mordan tatsız bir görüntü veren sarıya ve yeşile dönüşüyorlardı ve başındaki bandaj da pervasızca yana yatmıştı.

Sakalını inceleyerek, kaç günlük olduğunu merak etti. Sakalının uzama süresini bilmeden bunu söyleyebilmek imkânsızdı, ama tüylerin oldukça canlı görünmesinden çabuk uzadıklarını tahmin etti. Yüzünü yıkadıktan sonra, bir ustura aradı ama bulamadı. Mariah'dan istemesi gerekiyordu.

Bilinçsizce, halının üzerine bağdaş kurarak oturdu. Elleri ni, avuçları yukarıya dönük olarak dizlerinin üzerine koydu, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Ne yaptığının farkına bile varmadan soluk alıp vermeleri yavaşlamış ve kendini bu ritme bırakmıştı.

Bu pozisyonda oturmanın, düzenli olarak yaptığı bir şey olduğu belliydi fakat etrafındaki insanların bu davranışı tuhaf bulacaklarından da oldukça emindi. O zaman ne yapıyordu?

Meditasyon. Bu kelime, beyninde bir kıvılcım oluşturdu. Uzun alıştırımların getirdiği bir rahatlıkla, düşüncelerini yatıştırdı ve bilincini varlığının merkezinde odakladı. Geçmişinin üzerindeki karanlık perdeye rağmen, hayattaydı, iyiydi ve güvendediydi. Şimdilik bunlar yeterliydi.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, kendini odaklanmış ve başına gelecek her türlü zorluğa hazır hissetti. Her sabah yıkandıktan sonra meditasyon yaptığını tahmin ediyordu. Yüzüne çarpan su, bu köklü alışkanlığı tetiklemiş olmalıydı. Ayağa kalktığı sırada, başka ne gibi alışkanlıklarının ortaya çıkacağını merak etti.

Hafızasının yokluğunda, onun en iyi rehberi içgüdüleri olmak zorundaydı. Şimdiden bazı nesnelerin tanıdık geldiği durumlar olmuştu. Tarımla ilgili bilgisi olduğundan emindi. Acaba başka neler biliyordu?

Atlar. Atlar hakkında da bilgisi olduğuna inanıyordu.

Küçük dolabı araştırıp, kullanılmış ama hâlâ işe yarayabilecek çeşitli kıyafetler buldu. Bunların kendine ait olmadığını tahmin etti, onun renk ve kumaş tercihi daha farklı olurdu. Giyeceklerin kalitesi ve işçiliği güzeldi ama kendisine ait olmadığı hissi uyandırıyorlardı. Mariah bunları o uyurken getirmiş olmalıydı.

Yoksa kaybolan hafızasının yanı sıra, zevkleri de mi değişmişti? Bu çok sinir bozucu bir düşünceydi. Anıları geçici olarak mevcut olmasa bile, önceden nasıl bir adamsa hâlâ aynı adam olduğuna inanmayı tercih ediyordu. Bir şeylere inanmaya ihtiyacı vardı.

Mariah gibi bir karısı olduğu için çok şanslı olduğunu düşünüyordu. Bu düşünceyle içi ısınarak, arazi için uygun bir kıyafet seçti. Bunları giydiğinde, elbiselerin kendisine ait olmadığı kanıtlandı. Kendisi bu giydiklerinden daha uzun, beli daha inceydi ve ceketle çizmeler daha farklı bir vücudun şeklini almışlardı. Ama genel olarak, vücuduna oturmuşlardı. Hem de kurtarıldığında üstünde olan paçavralardan çok daha iyilerdi.

Eşyaların kayınpederine ait olduğunu tahmin etti. Mariah'nın babasını gözünde canlandırmaya çalıştı ve adamın, Mariah'nın erkek kopyası olduğunu düşünüp, sıcak kalıveren-gi gözlü, sarışın olduğuna kanaat getirdi. Bu bir anı değil, kendi kurgusuydu. Gerçek Charles Clarke'ın nasıl biri olduğuyla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu.

Hiç görmediği bu evi araştırma isteğiyle odasından ayrıldı. Birazdan ev sakinleri ayaklanacaklardı ama o dışarı çıkarken etraf hâlâ sessizdi. Malikanenin, İrlanda Denizi'nin batısına bakan ve uzakta küçük adacıklarla belki de anakaranın uzantısı olan bir yarımada'yı gören enfes bir manzarası vardı. Burada günbatımları unutulmaz olmalıydı.

Konaktan aşağı inen bir patika buldu ve kumlarla çakılların oluşturduğu yarım ay şeklindeki sahile doğru yürüdü. Burası, Mariah onu denizden çıkardıktan sonra kullandıkları yol olmalıydı. Şimdi bu mesafe gözüne kısa görünüyordu. Halbuki geçen gece, bitmek tükenmek bilmemişti.

Dalgalar ayaklarının bir metre ötesinde sahili döverken, tuzlu deniz havasını içine çekti. Acaba bir denizci miydi? Emin değildi. Denizi çok iyi tanıyordu ve karanlık derinliğinde ölmesine ramak kalmış olmasına rağmen, şimdi bile suya yakın olmaktan keyif alıyordu. Ama denizin hayatının merkezi olduğunu sezinlemiyordu ve eğer bir gemi kaptanı olsaydı, bu duygu mutlaka kendini hissettirirdi.

Peki durup dururken, neden bir kaptan olduğu fikri aklına gelmişti? Bunun sebebinin, kendini emir vermeye alışık hissetmesi olduğunu tahmin etti.

Eve giden yolu geri tırmanırken, soluk soluğa kaldığını ve titrediğini fark etti. Zihni her ne kadar açılmışsa da, vücudu geçirdiği bu büyük sıkıntıyı henüz atlatabilmiyordu.

Eve dönmektense, arkasındaki ek binalara doğru yola koyuldu. Ahıra bitişik etrafı çevrili küçük çayırda birkaç tane at vardı. Gözleri pırıl pırıl safkan bir doru at, ona doğru koşkuyla yaklaştı.

Adam gülümseyerek adımlarını sıklaştırdı. Atlar kesinlikle bilgi sahibi olduğu bir konuydu.

Mariah, kahvaltı etmeye alt kata inerken nasıl olduğuna bakmak için Adam'ın odasına uğradı. Kapıyı tıklatıp içeri girdiğinde kimseyi bulamayınca kalbi neredeyse yerinden oynadı. Ya gece başını alıp gittiyse ve kaybolduysa? Ya tekrar denizin cazibesine kapılıp dalgalarla uzaklara sürüklenmişse?

Kendi kendine saçmalamamasını söyledi. Adam, uyumadığı zamanlar gayet akli başında hareket etmişti. Şimdi de, herhalde erken uyanmış ve kendini yataktan kalkabilecek kadar iyi hissetmişti. Dolaba baktığında babasının kıyafetlerinden birkaçının orada olmadığını gördü.

Herhalde mutfağa gitmiştir diye düşünüp oraya geldiğin-

de, Bayan Beckett'i hazırladığı kuş üzümlü çörekleri fırından çıkarırken buldu. Fırından yeni çıkmış çörek o kadar sıcaktı ki, bir tane alıp üstüne tereyağı sürerken parmaklarını yakıyordu. Mariah, "Bay Clarke kalkmış ve odasında değil. Aşağı indiğini gördünüz mü?" diye sordu.

"Yok, kendisini bugün görmedim." Aşçı kadın onu dikkatle süzdü. "Daha önce bir kocanız olduğundan hiç bahsetmemiştiniz."

"Onu o kadar az görebildim ki, kendimi adeta evli değilmiş gibi hissediyordum." Mariah bunları söylerken vicdanının kendisini nasıl rahatsız ettiğinin de farkına varmıştı. Bir tek yalanın insanı yalanlar batağına saptırması ne kadar korkunçtu. "Birlikteliğimize en baştan başlıyoruz da denebilir." Çörekten bir parça ısırdı. "Enfes!"

Bayan Beckett'in bu apansız açıklanmış evlilik hakkında başka soruları da olduğundan kuşkulanıyordu, ama yaşlı kadın daha fazla ısrar etmedi. Onun yerine, "Bay Clarke ne yemek ister acaba? Kalkıp dolaştığına göre esaslı bir yemeğe ihtiyacı vardır," dedi.

Adam'ın ne sevdiği hakkında Mariah'nın hiçbir fikri yoktu. "En iyisi bugün hafif bir yemek yemesi," dedi. "Mesela iştah açıcı bir çorbayla akşam yemeğine de biraz balık." Tep-siden üç çörek daha aldı. "Bakayım dışarıda mı."

"Onu bulduğunuzda kalvaltı olarak güzel bir yeşillikli omlet yaparım."

"Ooo, ondan ben de isterim." Mariah kapıya doğru yollanmadan önce aşçıyı yanağından öptü. "Bayan Beckett, siz bulunmaz bir hazinesiniz."

Yaşlı kadın kıkırdadı. "Tabii ki öyleyim. Dilerim siz de öyle olduğunuzu her zaman aklınızda tutarsınız."

Mariah dışarı çıkınca gözleriyle yamacı denize kadar taradı ama Adam'ı göremedi. Elinde çörekler, ahırlara doğru yürümeye başladı. Bildiği kadarıyla, erkeklerin çoğu atlara ilgi duyardı. Onun için ahıra bakmak en akıllıcası olacaktı. Hartley Malikanesi'nde, alışılagelmiş yük beygirlerinin yanı

sıra iki tane de, babasının oyunda kazanmış olduğu mükemmel binek atı vardı.

Tam çöreklerden birini ağzına götürürken ahırın köşesinden babasının at sırtında gelmekte olduğunu gördü.

Çörekleri düşürüp, gırtlğından yükselen çığılı bastırmak istercesine elleri ağzına giderken duyduğu dehşetle bayılacak gibi oldu.

Adam, canlı yeşil gözleri kaygı dolu, attan atlayıp onun yanına koştu. “Mariah, neyin var?”

Adam. Babası değil – Adam. Titrerken, boğulurcasına, “Sen... seni babam sandım,” dedi Mariah. “Onun elbisesini giymişsin. Bu da onun atı, Büyük Türk. Bir an için senin o olduğundan o kadar emindim ki.”

Büyük Türk yere düşen çörek parçalarını silip süpürürken Adam, genç kadını kollarının arasına aldı. Mariah ceketten babasının kokusunu hafıfçe alabiliyordu ama bu kesinlikle Adam’ın kucaklamasıydı.

Adam yumuşak bir sesle, “Zavallı sevgilim,” dedi. “Son birkaç haftadır çektiklerin çok zor olmalı. Seni böyle korkuttuğum için beni affet.”

Mariah, genç adamın kendisine destek olmasından minnettar, onun göğsüne daha da sokulurken, “Ben . . . ben hâlâ babamın bir daha dönmeyeceğini kabul edebilmiş değilim,” diye açıkladı. “Onu ölmüş olarak görseydim herhalde daha farklı olurdu, ama öldüğünü duymak, görmekle aynı şey değil.”

Adam saçlarını okşarken, onun kendisini alışılmadık bir şekilde tuttuğunu fark etti. Bu kucaklama hem şehvet değildi, hem de bir dostun tesellisinden çok daha fazlaydı. Bu acaba... mahremiyet miydi? Adam kendini onun kocası olarak görüyor ve ona karşı koruyucu bir şefkatle hareket ederken ona sahip çıkmaya her hakkı olduğuna kesin gözle bakıyordu.

Ona dokunması ne kadar zevk vericiyse, bu düşünce de o kadar rahatsız ediciydi. Kocası olarak o kadar doğal hareket ediyordu ki, genç kadının, - acaba bir yerlerde bir karısı var mı- diye düşünmemesi imkânsızdı. Mariah babasının başına

ne geldiğini öğrenmek için nasıl umutsuzca bir istek duyuyorsa, bu kadın da herhalde kocasının akıbetinin ne olduğunu öğrenmeyi öylesine umutsuzca arzuluyordu.

Düşüncelerini perdeleyip, erkekten biraz uzaklaştı. Adam, Büyük Türk hepsini bitiremeden çörekleri yerden aldı. Hâlâ ılık olan bir çöreği genç kadına sunarken, “Babanın ölümünü nasıl öğrendin? Bu haber yanlış olabilir mi?” diye sordu.

“Haberi veren George Burke’tü.” Adam’ın yüzündeki ifadeyi görünce keyifsizce gülümsedi. “Güvenilebilir bir kaynak olmadığını ben de biliyorum ama babamın her zaman taktığı yüzük ondaydı. Bu da bana inandırıcı geldi.”

Adam, ikinci çörekten bir parça ısırmadan önce, “O adamı gördükten sonra, yüzüğü çalmış olduğunu duysam şaşırırdım,” dedi.

“Evet, bu onun rahatlıkla yapabileceği bir şey. Fakat, arkasından Londra’daki avukatımızdan babamın öldüğünü teyit eden bir mektup aldım.” Mariah elindeki çöreği sertçe ısırp çiğnerken düşünceliydi. “Zaten, en inandırıcı kanıt da babamdan bunca zamandır haber almamış olmam. Her hafta bana birkaç kez yazıyordu. Sonra da... hiçbir şey. Hayatta olsa mektuplar böyle aniden kesilmezdi.” Ürpererek derin bir nefes aldı. “Onun öldüğünden eminim ama yine de onun atının sırtında bana doğru gelmesi gözüme gayet doğal göründü.”

Adam çöreğini bitirirken, “İnsanın bir yanlışlık olabileceğini, kendisine felaketin dokunmayacağını ümit etmesi gayet doğal bir his,” dedi.

“Bunu söyleme sebebin başına gelmiş olaylar mı, yoksa sadece bilgelik mi?”

Genç adam düşünceliydi. “Bilmiyorum. Ama muazzam bilgeliğim olduğuna dair bahse girmezdim doğrusu.”

Mariah sessizce güldü. Bu düzmece kocayı büyükannesini gönderdiyse, kesinlikle mizah gücü yerinde birini seçmişti. “Büyük Türk’ü sevdin mi? Babam onun hayatında sahip olduğu en iyi at olduğunu söylerdi. Onu da oyunda kazanmıştı tabii ki.”

Adam'ın yüzü aydınlandı. "Harika bir at. Hem hızlı şahaneye hem de gayet iyi huylu. Kestane rengi kısrak da çok güzel. O da kumar masasının ödülllerinden mi?"

"Evet. O benim atım. Adı Fındık." Mariah, Adam'ı alıcı gözüyle süzdü. Babasının elbiseleriyle tam bir taşra beyefendisi gibi duruyordu. Ama yüzü bitkindi. "Seni at sırtında bulacağımı sanmıyordum. Ata binmek seni yormadı mı?"

Adam "Henüz gücüm yerine gelmiş sayılmaz," diye itiraf etti. "Ama yeniden at sırtında olmak istedim. Acaba bugünün bütün araziyi beraberce gezebilir miyiz?"

"Daha sonra, kendini iyi hissedersen. Ama Bayan Beckett şimdi bize kahvaltı hazırlamak istiyor. Güzel bir omlete hazır mısın?"

"Kesinlikle."

Adam genç kadının koluna girdi ve eve doğru yürümeye başladılar. Dokunmaktan hoşlandığı belliydi. Mariah yine, acaba karısı olan ve ona istediği vakit dokunabilen evli bir erkeğin rahatlığını mı sergiliyor acaba, diye merak etti.

Denizden gelen hediyesi hafızasını bir an önce geri kazansa ikisi için de iyi olacaktı.

Mükemmel bir kahvaltıdan sonra, Adam tekrar dinlenmek üzere yatak odasına çekildi. Öğleden biraz sonra, Mariah parmaklarının ucuna basa basa odaya girdiğinde onu, yatağa çarpraz bir şekilde sırt üstü serilmiş buldu. Çizmeleriyle ceketini çıkartmıştı ama gömleği ve pantolonu hâlâ üstündeydi. Endamı yerinde, bir beyefendiye yakışır ideal uygunlukta ve zarafeti hemen fark edilen bir adamdı. Acaba doğuştan soylu muydu? Mariah bundan emin değildi ama görünüşü adeta bunu onaylıyordu.

Ağır bir uykudaysa uyandırmamayı düşünerek fısıldadı. "Adam? İyi misin?"

Genç erkek uyanıp ona kendini dünyadaki en özel kadınmış gibi hissettiren bir şekilde gülümsecekti. "At sırtında araziye gezebilecek kadar iyiyim."

Adam'ı incelerken görünen yara berelerine bakıp bir o kadar da görünmeyenlerin olduğunu hatırladı. Güç bir mücadeleden zorlukla kurtulabildiğini düşünüp, "Arazi turumuzu yarına kadar bekletsek," dedi. "Kendini çok zorlamasan daha iyi olacak."

Adam "O zaman kendime başka bir bedensel meşgale bulmam lazım," diyerek genç kadını elinden tutup yatağa çekti. "Keşke ilk öpüşmemizi hatırlayabilseydim. Şimdi her şeye yeniden başlamamız gerekecek."

Mariah onun niyetini anlayamadan genç kadını kendisine doğru çekip dudaklarından öptü. Ağzı sıkı ve sıcak, dili onun dudaklarını aralarken son derece nazikti.

Mariah'nın vücudunu, aklını ve mantıklı düşünme yeteneğini yok eden bir heyecan dalgası sarmıştı. Daha önce ciddiyet sahibi genç erkekler tarafından da öpülmüştü ve Burke gibi sarhoşlarla da defalarca mücadele etmişti ama hiçbir zaman böyle bir öpücüğü tatmamıştı. Genç adamın kendisine, yeni aşıklanmış gibi merak ve heyecanla yaklaştığını hissediyordu. Ama aynı zamanda onun bir geçmişleri olduğuna inandığını ve bunun getirdiği sorumluluğu taşıdığını da algılıyordu. Birbirlerine aitlermiş gibi.

Adam'ın okşayan elleri, sırtından aşağıya doğru vücudunun her kıvrımını ve çukurunu hissederek inerken heyecanla nefesini tuttu. Vücutlarının birbirine temas ettiği yerler sanki yanıyordu. Genç adamın kollarında kendini kaybedene kadar öpüşmek ve eriyip onun bir parçası olmak istiyordu.

Erkeğin sağ elinin elbisesinin altına kayması ve çıplak bacağına yukarıya doğru ilerlemesi ona hem şoke ediyor hem de baştan çıkarıyordu. Kalbi hızla çarparak genç adamın kollarından sıyrıldığında, içinde bir yerlerde hayali ikizi Sarah, "Bu tamamen senin suçun," diyordu.

Mariah bunu inkâr edemezdi. Bu yolda devam ederlerse, hem bekaretini kaybetmesi hem de Adam'ı zinaya teşvik etmesi olasıydı. Bu imkânsız durumdan çığlıklar atarak kaçması gerekiyordu.

Adam onun kızarmış yüzüne şaşkınlık ve kırılganlıkla bakıyordu. "Neyin var Mariah?"

Bir an için ona her şeyi itiraf etmeyi düşündü ama onun sahip olduğu azıcık emniyeti de elinden alma düşüncesine dayanamadı. Az da olsa dürüstlük içeren ve aynı zamanda aralarına mesafe koymaya yardımcı olacak bir cevap bulmak isterken bocaladı.

"Üzgünüm Adam." Onun kollarındayken net bir şekilde düşünemediği için yatağın kenarına oturdu. "Bu...bu benim için çok hızlı. Birlikte çok az zaman geçirdik ve ben şu an senin için bir yabancıyım."

Adam yavaşça, "Sevilen bir yabancı," dedi. "Kaldı ki ben sana kesinlikle yabancı değilim. Yoksa o kadar değişmiş miyim?"

Mariah, adamın bu duygularının hakiki karısına karşı olup olmadığını ve kendisinin de sadece uygun bir yedek olarak onun yerine geçip geçmediğini merak ederek titredi. Bayan Beckett'e söylediklerini hatırladı, ve, "Değişen sen değilsin. Ama durumun kendisi çok garip. Yeni tanışmışız gibi benimle sadece flört eder misin? Birbirimizi yeniden keşfedebiliriz," diyerek genç adamın elini tuttu. "Hafızan her an geri gelebilir. Ve bu da tabii ki her şeyi kolaylaştırır. Ama bu olana kadar, yeniden başlayabilir miyiz?"

Adam bir an tereddüt edince, genç kadın onun kendisini gerçek bir karı koca hayatı yaşayarak tanımayı tercih ettiğini düşündü. Ama daha sonra genç adam gülümseyerek birleşmiş olan ellerini kaldırdı ve birbirlerine kenetlenmiş parmaklarının uçlarını öptü. "Dahiyane bir fikir. Bayan Clarke, hayatımda tanıdığım en muhteşem insansınız. Bahçede bir yürüyüş için bana katılır mısınız?"

Genç kadın rahatlayarak, "Çok hoşuma giderdi Bay Clarke," dedi. "Beraber olmamızın ve nergislerin tadını çıkarabiliriz."

Adam bir kalkkahayla yataktan kalktı. Çizimlerine uzandı. "Umarım yara bere ve sakal seviyorsunuzdur. Nasıl göründüğümünden kendim bile emin değilim."

Kararlı bir şekilde, "Bu halinizle de gayet hoşsunuz," dedi. Bu cümleyle gerçeği dile getirmiş oluyordu.

Bölüm 8

Adam dışarı çıkınak üzere çizmelerini ve ceketini giyene kadar, Mariah da ipek çiçeklerle süslenmiş çok tatlı bir başlık ve eskice bir şal alıp geri gelmişti. Genç adam onun koluna girebilmesi için yanında durdu. “Büyüleyici görünüyorsunuz Bayan Clarke.”

Mariah erkeğin koluna girerken kirpiklerini kırıştırdı. “Ne kadar kibarsınız efendim,” dedi. “Eğer gerçekten çok çok iyi davranırsanız, ilk adımı kullanmanıza izin verebilirim.”

Kapıyı Mariah’nın geçebilmesi için tutan Adam, sırtarak, “Eğer çok hızlı gittiğimizi düşünmezseniz, bana Adam diyebilirsiniz,” dedi.

Genç kadın kararlılıkla, “Ben hiçbir şeyi hızlı yapmam Bay Clarke,” dedi. “Benim son derece düzgün yetiştirilmiş genç bir hanımefendi olduğumu bilmenizi rica ederim.”

“Sizi temin ederim ki hiç kimse aksini iddia edemez.” Adam, genç kadının onunla sevişmesine izin vermemesinden dolayı çok büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı ama şu anda onun haklı olduğunu anlıyordu. Sevgi ve şefkatlerinin temelini yeniden atabilmek ve yeniden tanışabilmek için birbirlerine kur yapacak zamana ihtiyaçları vardı. Evlilikte arzu güzel bir şeydi ama daha fazlası gerekirdi – özellikle kendisini hatırlamayan bir kocayla karşı karşıya olan bir kadın için.

Birbirleriyle yeniden tanışmalarının yanı sıra, hayal kur-

maları gerçek bir oyundan çok daha enfesti çünkü bu oyunun evlilik yatağında son bulması, kaderleri olarak çizilmişti. Genç kadının kumaşların arasından sıyrılmış vücudunun zarif kıvrımlarını hatırlıyor olmayı çok isterdi. Bir zamanlar sevgili olduklarını bilmek ama onun vücudunun izlerini, tadını ve kokusunu hatırlayamamak onu deliye çeviriyordu.

Dışarı çıktıklarında, genç kadın onu sol tarafa doğru götürdü. Bu taraf, malikanenin ahırların ve diğer çiftlik binalarının aksi yönündeydi. Mariah'nın kıyafetlerinden yayılan lavantanın tatlı sert kokusunun ve genç kadının elinin kendi kolunda bıraktığı hafif sıcaklığın tadını çıkartıyordu. "Modadan hiç anlamam ama bu enfes başlığınızın görünüşüne bakılırsa, son moda olmalı."

"Teşekkür ederim efendim." Mariah abartılmış ağırbaşlılığını bir yana bırakıp kıkırdadı. "Bu hasır başlığı tekrar tekrar onardım, o yüzden pek son moda denemez. Harcayacak çok paramız olmadığı için başlıklarla elbiseleri çiçekler, kurdeleler ve dantellerle yenileme konusunda ustalaştım."

Bütün genç ve kibar hanımefendiler mali durumlarının kötü olduğunu itiraf edebiliyorlar mıydı, yoksa bu sadece evli olmalarının getirdiği bir rahatlık mıydı? Sebep her neyse, genç kadının bu açık sözlülüğü içini rahatlatıyordu. "Şalınızın son moda olmakla suçlanma ihtimali daha az gibi görünüyor."

Genç kadın bu yıpranmış mavi kumaşa daha da sıkı sarıldı. "Bunu büyükannem Rose bir Noel için kendi elleriyle örmüştü. Ne zaman giysem, onun ellerini üzerinde hissediyorum. Onun için de sık sık giyiyorum."

Ses tonu neşeli de olsa, genç adam altında yatan yalnızlığı hissedebiliyordu. İyi yetiştirilmiş genç bayanların çoğuyla ortak noktası olmaksızın farklı bir hayat sürmüş olmalıydı. "Hiçbir yere kök salmadan, her zaman oradan oraya seyahat etmek senin için zor muydu? Vaktini nasıl geçiriyordun? Sanırım kaldığınız bazı evlerde, kadınlar etraflarında senin kadar güzel bir kız olmasından rahatsızlık duymuşlardır."

Mariah yüzünü ekşitti. "Bunu fark etmen çok zekice."

Babam çok iyi bir misafir olduğu için, herkes onun etrafta olmasından hoşlanırdı. Ama kadınlar çoğunlukla benim onların oğullarıyla evlenmeye çalışmamdan korkarlardı. Metelişsiz bir gelini kim isterdi ki?”

Adam, kafasını kurcalayan bir soruyu dile getirdi, “Sen de kendine metelişsiz bir koca mı seçtin? Senin için yeterli bir ev sağlayamadım mı?”

Genç kadın kaşlarını çatarak ne cevap vereceğini bilemiyormuş gibi uzaklara baktı. “Sen hem zekiydın hem de tasarıların vardı. Geleceğimizden kaygılanmıyordum. Evlenmemizden kısa bir süre sonra gitmek zorunda kaldığın için, sen dönene kadar babamla kalmam en mantıklısıydı.” Eliyle, malikane de dahil etrafı gösterdi. “Sonra da Hartley ortaya çıkıverdi.”

“Ayrılığımız ne kadar sürdü?”

“Bana sonsuzluk kadar uzun geldi.”

“Neden seni bırakmak zorunda kaldım? Ne iş yapıyordum?”

“Devlet için oldukça gizli bir şeylere karışmıştım. Bana da hiç bahsetmiyordun. Sormamamı tercih ettiğini düşünüyordum.” Marialı konuyu değiştirerek, üzüntülü bir sesle, ekledi. “Bahçe daha çekici olsaydı bu gezinti daha romantik olabilirdi, ama bitkiler başımı aldı gitti ve benim de ne yapacağımı düşünecek zamanım olmadı. Burke, elinden gelse malikaneye bir kuruş bile harcamayacakmış. Aşçı Bayan Beckett eskiden burada bir bahçıvan olduğunu anlattı ama adam ölünce yerine yenisi gelmemiş. Gördüğün gibi bahçe de artık ormana dönmüş durumda.”

Sözlerinde çok olmasa da biraz abartı vardı. Çiçeklik olarak ayrılan bölüm labirent haline gelmiş, ağaçlar budanmamış, bakımsız çiçek yataklarının sınırları bozulmuştu. Daha ilkbahar olmasına rağmen bahçe ihmal edilmiş görünüyordu. Yaz mevsimi gelince bazı yerlere girmek mümkün olmayacaktı.

Taş patikadan aşağı yürürlerken Adam, “Yapılacak çok iş

var,” diyerek genç kadını onayladı. “Ama temelde bahçenin tasarımı iyi ve bitkiler gayet canlılar.” Marialı’nın geçebilmesi için bir dalı yukarı kaldırdı. “Bahçeyi düzenleme konusunda şansımı denememin senin için bir sakıncası var mı?”

Genç kadın ona bir bakış attı. “Bahçivanlık da aşına olduğun bir konu mu acaba?”

“Öyle görünüyor.” Adam bilinçsizce parmaklarını esnetti. “Ellerimle çalışma isteğim çok güçlü. Bir şeyi tutup onu daha iyi bir hale getirmek istiyorum.”

“O halde burası başlamak için en uygun yer. Yapacağın her şey burayı daha iyi bir hale getirecektir. İstersen kasabadan sana yardım edecek birilerini tutabilirim.”

“Neler yapılması gerektiğine karar verdikten sonra tutsan daha iyi olur.” Elini kaldırdı ve parmakları genç kadınınkilerle kenetlendi. Marialı’nın eldivenleri olmadığı için çıplak tenine Adam’ın eli değince heyecanla nefesini tuttu. Yürüyüşlerine devam ederlerken, Adam, “Bahçenin kaderini ben belirleyeceğim için artık buraya farklı bir gözle bakıyorum,” diye bir açıklamada bulundu.

Genç kadın güldü, “Bitkiler hevesle senin göstereceğin ilgiyi bekliyorlar. Bahçede hiç görmediğim bölümler bile var. Buraya geldiğimden beri daima yapacak başka bir şey oluyordu.”

“O zaman buranın her santimini beraber keşfedelim. Bu patika nereye gidiyor?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama öğrenmek isterdim.” Patika, iki yandan sarkan dallarla daralınca, genç kadın Adam’a sokuldu.

“Bu dalları acilen budamak gerekiyor.” İşe başlamak için sabırsızlanan ellerine bakarken, geçmişteki konumuyla ilgili sorular kafasına takıldı. “Yoksa ben bir centilmen değil miyim?”

“Benim için her zaman öyleydin.” Sağ avucunun ortasına parmağıyla bir çizgi çizdi. Genç kadının bu dokunuşu Adam’da ürpertici ve şehvetli bir etki yarattı.

Adam, genç kadının muhteşem vücudunu tekrar keşfedebilmek için onu yemyeşil çimenlere yatıramayacağını ve birbirlerine kur yapma dönemi yaşadıklarını kendine hatırlat-

mak zorunda kaldı. Vücudunun zaptedemediği bölgelerini kontrol edebilmek için derin bir nefes alarak yürümeye devam etti. Patika sağa doğru kıvrılmış ve etrafı çevrili bir bahçede son bulmuştu. Yıllarla yıpranmış iki taş duvar, bir tepenin yamacına dik bir açı oluşturarak yerden yükseliyordu. Bahçenin öbür iki yanı sık çalılıklarla örtülmüştü. Nergisler yeni yeni çiçekleniyordu ve bir meyve ağacı, güneye bakan duvarın üzerini kapatmıştı. Diğer duvar, sonbaharda parlak kırmızıya dönüşecek bir asmayla kaplanmıştı ve görkemli bir ağaç onlara gölgesini sunuyordu.

Genç adam durdu ve nefesini tuttu. “Bu bana.... tanıdık geliyor.”

Mariah keskin gözlerle ona döndü. “Daha önce buraya gelmiş miydin?”

Yavaşça “Hayır,” diye cevap veren Adam, kaybolmadan önce zihninde kıvılcımlanan görüntüyü çözmeye çalıştı. “Tam bu yer değil de, buradaki ortam tanıdık geliyor.”

Mariah ona cesaret verircesine, “Ne bakımdan?” diye sordu.

“Etrafının kapalı olması ve hissettirdiği...güven. Korunma duygusu. Huzur.” Gözlerini kapatarak beyninden geçen bahçeyi hatırlamaya çalıştı. “Buna benzer bir yeri hayal meyal hatırlıyorum ama çok daha fazla çiçek vardı. Parlak çiçekler... Köşesinde ortada... fil olan bir çeşme? Evet sanırım bir fildi.”

“O bahçe İngiltere’de olmayabilir.”

Kendinden emin bir sesle, “İngiltere’de değildi,” dedi Adam. “Ama nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.”

Gözlerini açıp bahçeyi inceledi. Fundalıkların yaprakları insana zevk veren bir renk ve şekil cümbüşü oluşturuyordu. Tuğladan yapılmış patikalara balıksırtı desenleri verilmiş ve büyükçe kayalar üzerlerine oturulsun diye etrafa konmuştu. “Sanırım her iki bahçe de aynı niyetle planlanmış. İnsanı derin düşünceye veya dua etmeye teşvik etmek ve huzur vermek için.”

“Söz huzurdan açılmışken, bak Bayan Beckett’in kedisi Annabelle ne kadar huzurlu.” Kedi, meyve ağacının altında güneşin ısıttığı bir yerde uyukluyordu. Mariah yaklaşık gözlerini yavaşça açtı ve genç kadının kendisini kucağına almasına itiraz etmedi.

Adam, kedinin genç kadının her zaman yanında olması gerektiğine karar verdi. Altın gibi bukleleri omuzlarına dökülürken kucağındaki siyah beyaz kedinin keyifle mırıldanması onu ne kadar dayanılmaz kılıyordu. Kediye gösterdiği sevgi ve şefkat onu daha da güzelleştiriyordu.

“Annabelle’in dolgun çizgilerine bakarsan vaktinin önemli bir kısmını mutfakta geçirdiği belli oluyor.”

Mariah gülererek “Kibarca böyle de tarif edilebilir,” dedi. “Çok tatlı bir kedicik. Bazı geceler benim yatağında uyumaya bile tenezzül eder.”

Adam, ona burasının hatırlattığı öbür bahçeyi düşünerek yavaşça döndü. Şimdi daha berrak bir şekilde gözünde canlandırabiliyordu. Çeşmenin fıskiyesi bir filin hortumu değil, fil başlı bir insan heykeliydi. İngilizlere uymayan bir şey. Hava yakarcasına sıcaktı ve çok büyük bir ağacın altında oturan bir kadın vardı. Kadını tam manasıyla göremiyordu ama onun esmer ve çok güzel olduğunu biliyordu...

Mariah, kucağında kediyle kayalardan birinin üstüne oturmuştu. “Böyle çevrelerin insanın sınırlarını yatıştırmak konusunda nasıl faydalı olabileceğini gayet iyi anlıyorum,” dedi.

“İlk iş olarak buraya çekidüzen verip tam bir meditasyon bahçesi yapacağım.” Adam, Mariah’nın yanına oturdu ve Annabelle’in ipeksi kürkünü okşamaya başladı. Parmakları genç kadının göğsüne tahrir edecek kadar yakındı. “Bayan Clarke, sizinle flört ettiğimize göre, bu yalnızlığımızdan istifade edip sizden bir öpücük alacağım,” dedi.

Öne doğru eğildi ve dudaklarını genç kadını ilk defa öpüyormuş gibi nazıkçe onun dudaklarıyla birleştirdi. Mariah dudaklarını erkeğine yapıştırırken boğazından hafif bir

imliti yükseldi. Masumiyetle başlayan bu öpüşme hızla vahim bir şekle dönüşüyordu. Adam, ona daha da sokuldu ve göğsünü avuçlarının içine almak için elini oynattı. Kedi, cıyaklayıp Mariah'nın kucağından yere atladı.

Annabelle'in bu hareketi genç kadının nefesi kesilerek kendini geriye çekmesine sebep oldu. "Sizin bir öpücük almanıza müsaade edebilirim, ama hepsi o kadar. Çünkü ben... ben gayet saygın bir bayanım."

Adam'ın elleri sıkıldı. Her ne kadar vücudu genç kadının alıştığı sıcaklığını şiddetle istiyorsa da, ona hareketlerinde yavaş ve dikkatli olacağına dair söz vermişti. Mariah da buna layıktı. "Pek de saygın olmayan bir beyefendi olarak sizden terbiyesizce davrandığım için özür diliyorum. Aynı zamanda da, bu davranışımı en kısa zamanda tekrarlayabilmeyi gizlice ümit ediyorum."

Mariah ayağa kalkıp eteğini düzeltirken kararsızca güldü. "Sanırım siz sıradan bir âşığın olabileceğinden daha dürüst-sünüz."

"Ama bu sıradan bir flört değil." Ayağa kalkınca kendini biraz sersemlemiş gibi hissetti. Genç kadının koluna girmesini beklerken, "Araştırmalarımıza devam edebilir miyiz?" diye sordu.

"Fazla özel bahçelerden uzak durmak şartıyla. Bence mutfak bahçeleri daha uygun olacak. Oradaki sebzeler hiç romantik değil."

Mariah koluna girerken Adam'ın gülümsemesinde biraz tereddüt vardı. Kendine yeniden genç kadının ondaki değişikliği kabul edebilmesi için bu vakte iltiyacı olduğunu hatırlattı. Daha önceki gibi olmadığı kesindi ve evli olmaları da Mariah'nın onu hemen aynı yatağı paylaşmaya davet edeceği manasına gelmezdi.

Endişeyle hafıza kaybının evliliklerinin iptaline kanuni sebep teşkil edip etmeyeceğini düşündü. İçinden etmemesini şiddetle arzuluyordu.

Bölüm 9

Greenock ve Arran Adaları, İskoçya

Will Masterson, *Annie* sallanınca hemen teknenin korkuluklarına tutundu. Serin ve yağmurlu bir akşam üzeriydi. Yanında duran Randall, “Şu arka güvertenin üstündeki nedir?” diye sordu.

Will, “Dalgıç çanı,” diye cevap verdi. “Tıpkı kilise çanı gibi altı açık. Ağırılığı yüzünden suya indirdiklerinde dik duruyor ve tabii hava içinde hapsoluyor. Dalgıçlar da aşağıya inerken çanın içinde durup, sonra çalışma alanına yüzüyorlar, nefeslenecekleri zaman yine çanın içine giriyorlar.”

Kirkland, “Dahiyane,” diye yorum yaptı. “Bakalım bundan sonra neler keşfedecekler?”

Will, “Aristo yazılarında eski bir dalgıç çanından bahseder. Yani bu yepyeni bir buluş değil,” dedi. “Ama son zamanlarda bir hayli geliştirdiler. Mesela bunun denizin altındayken etrafı görebilmek için bir penceresi var ve sıkıştırılmış hava koyuyorlar ki aşağıda daha uzun süre kalabilsinler.”

Randall’ın suratı asıktı. “Acaba bizim işimize de yarayacak mı?”

“Kaza olduğunda Ash muhtemelen makine dairesindeydi. Eğer öyleyse, cesedini bulabilmemiz lazım.” Will’in duyguları değilse de, konuşurken sesi oldukça sakindi. Çünkü, cesedi bulunmadıkça, Ash’in hayatta olduğuna dair o küçücük umuda tutunabilirdi.

Gemicilerin bağırırları ve alışap gıcırırları arasında *Annie* yolculuğun ilk ayağına başladı. Archie Mactavish haklıydı; Greenock'taki Jamie Bogle hakikaten en modern donanımına sahipti ve birinci sınıf bir kurtarma operasyonu işletiyordu. Dalma anında, sıkıştırılmış hava hortumu bile vardı. Hem Bogle'mın bir şeyi daha vardı: *Enterprise*'ı bulmalarına yardımcı olmak için şahsi bir sebebi. Kuzeni Donald kayıplardan biriydi ve ölmüş olduğu tahmin ediliyordu.

Bogle boğuk bir sesle, Will'e, "Donald sizin Dük için çalışmayı çok seviyordu," demişti. "Hep bunun hayatında bulabildiği en iyi iş olduğunu söylerdi."

Will'in cevabı, "O zaman belki cesedini geri getirebiliriz," olmuştu.

"Bu aileyi sevindirecektir. Bugün öğleden sonra med cezirle yola çıkabilir misiniz?"

Tabii ki ıkabilirlerdi. Kurtarma gemisi *Annie* ve bir mavnalı; Will, Randall ve Kirkland'ı alıp güneye doğru yelken açtılar. Ayrıca iki yolcu daha vardı: Kazada hayatta kalan dört kişiden ikisi; Archiebald Mactavish ve Davy Collins. Onların Arran Adası üzerindeki belirli noktaları hatırlamaları sayesinde *Enterprise*'ın enkazını bulmaları bir gün bile sürmedi. Su oldukça sığdı ve bu da onlara kurtarma işlemlerinin fazla zorluk çıkarmadan yürüyeceği ümidini veriyordu. Islak ve tehdit edici gökyüzünün altında, çanı, içinde iki dalgıla suya indirtiler. Dalgılardan biri Bogle'mın oğlu Duncan'dı. İki adam suyun içindeyken geçen süre çok uzun olmamalıydı ama onlara hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Vincin zinciri enkazın bir parçasına tutturulduğunda takırırlarla gerginleşti.

Dalgıçlar tekrar suyun üstünde belirdiler. Kalın yün battaniyelere sarılırlarken Duncan, "Makine dairesi de dahil, geminin arka kısmını bulduk," diye rapor verdi. "şansımıza *Enterprise* o muazzam yelkenli gemilerden değil. Biraz itinayla onu çıkarabileceğimizi sanıyorum."

Babası başıyla kabul ettiğini işaret etti ve tayfalara çekme-

ye başlamaları talimatını verdi. Zincirin tiz sesleri arasında enkaz çekilmeye başladı. Suyun yüzeyinden havaya kaldırıldığında her yarık ve gediğinden sular fışkırıyordu.

Will, merakla Ash'in enkazın içinde olup olmadığını düşünürken elleri geminin korkuluğunu sınırsız kavramıştı. Ash'in, o sınırsız sadakat ve kıvrak zekâsıyla hakikaten aralarından ayrıldığına inanmakta zorluk çekiyordu. Bu yüzden vücudunu bulmaları çok önemliydi.

Vinç enkazı mavnaya doğru sallarken, bağlı olduğu zincir aniden koparak Duncan Bogle'a doğru kırbaç gibi geldi. Randall, kedi gibi bir çeviklikle genç dalgıcı zincirin tehlikeli istikametinden çekip kurtarmaya çalıştı ama tam manasıyla başarılı olamadı. Zincirin kopuk ucu Duncan'a acımasız bir güçle çarptı.

Genç adam bir çığlık atarak güverteye düştü. Enkazın masif kütlesi tekrar denize gömülürken patlayan muazzam bir su dalgası *Annie*'yi yalpalattı.

Kaptan lanetler okuyarak, zincirin şiddetli darbesinin verdiği acıyla soluklanmaya çalışan oğlunun üzerine eğildi. "Oğlum, iyi misin?"

Genç adam zar zor, "İyi... sayılırım," diyebilirdi. "Bu İngiliz beni o an geriye çekmeseydi, herhalde o lanet olası zincir beni ikiye bölecekti."

"Buna rağmen neredeyse ölüyordun," diyen Randall, sağlam alanlarındaki yaralılarından elde ettiği tecrübeyle dizlerinin üstüne çökerek oğlunun göğsünü ve omzunu inceledi. "Sanırım kaburgada çatlak var ve omzu kırık. Özenle sargılanırsa iyileşecektir."

Bogle suratını asarak, "Ama bir süre dalamayacak," dedi. "Zincirin yerine yenisini koyabilirim ama dalmak iki kişilik bir iştir ve Minik Gordie bunu tek başına yapamaz. Başka bir dalgıç bulmak için Greenock'a dönmemiz lazım."

Will, "Ben dalarım," dedi. "Çocukken Batı Hint Adaları'nda yaşadım ve yüzmeye yürümeyi hemen hemen aynı zamanda öğrendim."

Kaptan şüpheyle, "Emin misin?" dedi. "Dalmak, dalış ça-
nına alışkın olanlar için bile zor ve tehlikeli bir iştir."

Will, "Ben adalarda İspanyol hazinelerini arayan bir kur-
tarma gemisinde çalışırken çanla çok deneyimim oldu," diye
cevap verdi. Onlara katılan Kirkland, "Benim bundan habe-
rim yoktu," dedi.

Will gülümsedi. "Herkesin sırları vardır. Çanı tekrar ne
zaman aşağı yollayabilirsin Kaptan?"

Bogle, gökyüzünü ve denizin yüzeyini inceledi. "Hava
patlayacak, o yüzden ne kadar erken olursa o kadar iyi. Yarını
saat desek?"

Zincir değiştirilirken tayfalar da sayıp sövüyorlardı. Will,
Glasgow aksanım keşke anlayabilseydim diye içinden geçir-
di; yakası açılmadık küfürlerin bazıları düpedüz şiirseldi.

Çan hazırlanırken Will kendisini soğuktan koruyacak
olan ham deriden yapılmış bir elbiseyi giymeye çalışıyordu.
Bu Duncan'ın dalgıç elbisesiydi ve hem sıırıslılandı hem de
ona küçük geliyordu, ama yine de suya daldığında kendisini
koruyacak bir şey olmasından memnundu.

Minik Gordie, en az Will kadar iri yarı, adaleli bir gençti.
Suyun yüzeyinden aşağı doğru seyredereklerken çanın içi buz
gibi idi. Will, çanın içindeki çepeçevre madeni sıranın bir
tarafına tünemiş, özlemle Batı Hintlerin o tertemiz turkuaz
renkli denizini düşünüyordu.

İniş esnasında su seviyesi yavaş yavaş önce ayakları, sonra
da bilekleri hizasına yükseldi. Kulakları zonklamaya başladı.
Basıncın bu etkisini unutmuştu. Minik Gordie, "Neyse ki,
enkaz sadece birkaç arşın derinlikte," dedi. "Yoksa kulağına
iğneler batırılıyormuş gibi olurdun." Kaşlarını çatıp, "Ne
yaptığını bildiğinden eminsin, değil mi?" diye sordu.

"Sanırım öyle. Ama burada usta olan sensin." Will, her-
halde İskoçyalı, bir İngiliz lordunun işe yarar bir şey bileceği-
ne inanmıyor, diye düşündü. Pek de haksız sayılmazdı ama,
Will bir İngiliz Lordu olarak doğmamıştı. "İlk dalışta aşağıda
ne var ne yok sen gördün."

Minik Gordie, “Geminin kış tarafını çıkartmak çok zor değil,” dedi. “Zincir hâlâ bağlı olduğu için bir daha tutturmamız yeter. Gözünü açıp kapayana kadar sudan çıkınıs oluruz.”

Will, çanın duvarına yerleştirilmiş olan kalın candan dışarıya baktı. İlerde, suyun içinde heyula gibi duran karartı *Enterprise*’ın omurgası olmalıydı.

Çandan çıkacakları konuma geldiklerinde Minik Gordie arka arkaya birkaç derin nefes aldı. Will de onu taklit etti. Dalgıç, “Çanın dışında çok zaman harcamamaya çalış,” dedi. “Kaptan bu sıkıştırılmış hava teçhizatına dünyanın parasını kullanmayalım diye vermedi.” Öne doğru uzandı, sulu zeminde ayakları önde, çanın içinden sıyrılıp gitti.

Birkaç saniye sonra Will de onu takip etti. Su buz gibiydi! Bir kere daha Hint Adaları’nı düşünüp hayıflandı. Deri dalgıç elbisesinin korumasına rağmen vakit geçirmeden işlerini bitirmeleri lazımdı. Aksi halde bu sularda tehlikeli bir şekilde üşüyebilirlerdi. Güçlü ve akıcı hareketlerle Minik Gordie’nin peşinden yüzdü.

Genç dalgıcın umduğu gibi, kurtarma işlemi oldukça basitti. Zincirlerin uçlarındaki kancalar yeniden sağlama alınacak, sonra da vincin kancası enkaza sarılı olan üç zincirin bir araya geldikleri yerden tutturulacaktı. Bu işlerle uğraşırken defalarca çana dönüp soluklanmaları gerekti. Nefesi sürekli yüzdüğü zamanki kadar iyi olmadığından Will, Minik Gordie’den birkaç kere daha fazla çana gitmişti.

Kancalar sağlam bir şekilde yerleştirilip sudan çıkmaya hazır olduklarında, Will, “Duncan’la sen başka ceset var mı diye enkazın geri kalan kısmına da baktınız mı?” diye sordu.

Minik Gordie durgunlukla başını salladı. “Evet, baktık. Ama, enkazın çoğu parçalanmış ve cesetler akıntıya kapılıp gitmiştir. Geminin bir tek kış kısmı kapalı kalmış. Bir şey bulursak orada buluruz ancak.”

Çanın içine yerleşip yukarıya çekilmek için sinyal verdiler. Sudan çıktıklarında, derhal battaniyelere sarmalanmış ve bol şekerli ve viskili çay ile karşılanmışlardı. Will çayını bir

yudumda bitirip yenilenmesini istedi. Kemikleri biraz ısınınca, kuru bir şeyler giymek için güverte altına indi. Battaniye hâlâ sırtındaydı.

Tekrar güverteye çıktığında, *Enterprise*'ın kış kısmı mavnaya yerleştirilmek üzereydi. Kirkland, Archie Mactavish'e tekneden tekneye geçebilmesi için yardım ediyordu, çünkü çarkcıbaşı kaza sebebini öğrenmekte kararlıydı.

Bogle'in mürettebatından ikisi, onların içine girebilme-leri için, ellerinde balyoz ve manivelayla enkazda bir delik açmaya uğraşıyorlardı. Geriye kalanlarsa, şiddetli rüzgâr ve yeniden başlamış olan yağmurun altında sessizce bekliyorlardı. Adamlardan biri, "Burada bir ceset var," diye haykırınca, Will kendine hâkim olmaya çalıştı.

İki denizci, hareketleri saygılı, ölünün bedenini getirip mavnanın üstüne yatırdılar. Randall hemen cesedin yanına diz çöktü. Gerginlikle dolu bir andan sonra, "Bu Ashton değil!" diye bağırdı.

Kaptan yaşlı bir sesle, "Evet," dedi. "Bu kuzenim Donald." Şapkasını başından çıkartarak kalbinin üstünde tuttu. "Hiç olmazsa artık biliyoruz."

Will tutmakta olduğu nefesini sertçe koyuverdi. Bir yandan Ashton'ın öldüğüne dair ellerinde bir kanıt olmadığına seviniyor, öte yandan da hâlâ belirsizlik içinde olduklarına üzülüyordu. "Bu meseleyi hallettiğimize göre, şimdi bir de makineye göz atalım."

Mürettebattan biri feneri yaktı ve Will, Mactavish ile Kaptan enkaza girdiler. İki adam feneri tutarken Mactavish de makineyi dikkatle inceledi. Makinenin altını ve yanlarını incelemesi bittikten sonra, "Ben burada patlamaya yol açabilecek hiçbir şey görmüyorum," dedi.

Will, "Buraya, arka tarafına da bak. Makinenin arka kısmını tamamen parçalanmış, o yüzden bu yanı da görebilirsin," diye önerdi.

Mactavish karanlık ve dar alanda Will'in yanından kıvrılıp kazanın arka tarafına baktı. Bir an sonra, lanetler yağdırmaya

başladı. “Şuna bak,” diyerek kesik elinin olduğu koluyla kazanın kavisli tarafındaki lime lime olmuş deliğe işaret etti.

Will deliği görünce suratını astı. “Belli ki makine buradan patlamış; ama neden? Kazanın dökümünde bir kusur mu vardı?”

Mactavish dişlerinin arasından, “Daha yakından bak,” diye hırladı.

Will daha yakına doğru eğildi ve deliğin kenarlarında normalden daha parlak bir lehimin pırıltılarını gördü. “Kazanın zayıf bir noktası tamir edildi de yama mı tutmadı?”

“Kazan yepyenyidi. Bu delik bilerek açılmış ve gevşekçe yamalanmış ki bir süre yol aldıktan sonra patlasın.”

Kaptan Bogle duyduklarına inanmıyor gibi, “Bu demek oluyor ki....”

Will vahşi bir sesle onun cümlesini tamamladı. “Patlama kaza değildi.”

Bölüm 10

Masif kapı sert yüzü ve hizmetçi kıyafeti giymiş bir adam tarafından açıldı. Eşikte kimin olduğunu gören uşak, kapıyı suratlarına kapatmaya çalıştı. Adam, kalın çizmelerini giydiğine memnun olarak hemen ayağını kapının aralığına soktu. Sert bir sesle, "Onu göreceğim," dedi. "Nerede olduğunu söyleyecek misin yoksa bütün evi aramamız mı gerekecek?"

Uşak, Adam'ın ayağını kapının aralığından itmeye çalışırken, "Bu bir rezalet!" diye homurdandı. Sesini yükselterek bağırmaya başladı. "İmdaaat! Eve zorla giriyorlar!"

Uşağı görmezden gelen Adam ve yanındaki üç kişi kapıyı zorla açtılar. "Bir arada kalalım. Muhtemelen üst kattadır."

Hizmetçi kızların çığlıkları ve uşakların feryatları arasında, Adam ve yanındakiler merdivenlere atıldılar. Yatak odalarından birinde, çığlık atan bir hizmetçi kızla erkek uşaklardan biri arasında geçen alılsızca saldırıya engel oldular ama aradıkları adamı burada da bulamadılar. Son odaya da baktıktan sonra Adam, "Çatı katı," dedi.

Basamaklar çok dardı ve bu sıcak günde hava insanı boğuyordu. Çatı katındaki odaların çoğunun hizmetçi kızlara ait olduğu belliydi ve hepsi boştu.

Aradıkları adamı tavanarasının en küçük ve en berbat odasında buldular. Odanın tavanı yere doğru eğik ve zemin toz içinde, ölü sineklerle doluydu. Yerdeki sedirin haricinde odada hiç eşya yoktu. Yıkılmamış vücuttan ve iltihaptan yayılan pis koku, mide bulandırıcıydı.

Adam, iskelet haline gelmiş kımıldamayan vücudun görüntüsüne baktığı zaman, arkadaşının ölmüş olduğundan korkup heyecanla soludu. Sarı saçları donuk ve kir içinde olan adamın yüzünde yaşam belirtisi yoktu. Ama Adam sedirin yanına diz çöktüğünde gözleri titreyerek açıldı. Alaycı bir gülümsemeyle, "Ne zaman... geleceğini merak ediyordum."

"Daha önce gelemediğim için üzgünüm. Şehir dışındaydım." Adam, yaralı vücudu gözleriyle tararken, onu daha fazla incitmeden götürebileceklerini umuyordu. Sesini yükseltip, "Birisi su ve battaniye getirsin," dedi.

Birkaç saniye içinde ılık su dolu ve sağa sola çarpmaktan her yeri çentik içinde olan bir sürahi ve çatlak bir maşrapa getirilmişti. Maşrapaya suyu koyarken, "İçmek ister misin?" diye sordu.

"Tanrım, evet!"

Adam arkadaşının başını, sudan yudumlayabilmesi için kaldırdı. Suyu kana kana içen adamın boynundaki damarlar kabarıyordu.

"Şimdilik bu kadar yeter," diyen Adam, maşrapayı adamın dudaklarından uzaklaştırdı. "Fazlası seni hasta eder."

Sarışın adam itiraz edecekmiş gibi baktı ama sonra fikrini değiştirerek, "Kalan suyu başıma dök," dedi.

Adam istediğini yapınca, sarışın adamı rahatlatarak içini çekti. "Ne zamandır bu kadar serinlemediğini Tanrı bilir."

Adam ayağa kalktı. "Hadi onu battaniyeye sarıp buradan çıkartın."

Yanıdakilerden ikisi battaniyeyi yere sererek sarışın adamı pis sedirden kaldırıp battaniyenin kaba kumaşının üzerine koydular. Yaralı adam acıyla inledi ama bu ses, iki adamın bütün çabalarına rağmen dar merdivenlerden indirilirken başının ve ayaklarının sağa sola çarpmasıyla canı yansa bile çıkarttığı tek sestti.

Bir sonraki merdivenler daha genişti. Giriş holüne geldiklerinde, yaşlı bir adam hiddetle oturma odasından fırlayıp yollarını kesti. Pahalı elbiseleri varlıklı olduğunun bir ifadesiydi ama gözleri çılgınca bakıyor ve kasılmış elleri bir çiftteyi tutuyordu. "Lanet olsun sana Tanrı'nın belası pislik!" diye hurlayan ihtiyar adam, elindeki silahı Adam'ın göğsüne dayadı. "Onu evimden götürmeye hiçbir hakkın yok!"

Adam, bu mesafeden çiftinin göğsünde ne büyüklükte bir delik açacağını düşünerek derin nefes aldı. "Senin de onu bakımsızlıktan öldürmeye hakkın yok."

"O ölmeyi hak ediyor!" Çifte önce battaniyeye sarılı olan yaralıya, sonra da tekrar Adam'a çevrildi.

Adam, "İstiyorsan ateş et," dedi. "Ama cinayet işlemek, bir skandal önlemenin yolu değil."

Çiftinin namlusu tereddütle titredi ve sonra da yere doğru indi. "Lanet olsun sana! Sana da, senin kötülük dolu kamın dışı arkadaşlarına da lanet olsun!" Yaşlı adamın gözleri çılgınca bakıyordu.

"Lanetleneyeceğimiz günün geleceğine şüphe yok. Ama o gün bugün değil." Adam kapıyı ardına kadar açıp ihtiyar adam fikrini değiştirmeden önce diğerlerine başıyla çıkmalarını işaret etti. Çiftinin ateşlenmesi ihtimalini göz önüne almıştı ama yaralıyı at arabasına bindirmeleri olaysız geçti.

Adam, arkadaşının gevşemiş yüzüne bakarken, onu kurtarabilme ihtimallerini düşünüyordu. Yoksa çok mu geç kalmışlardı?

İçeri girip arabamın kapısını kapatırken, dışarıdan bir silah sesi geldi.

Adam yüreği ağzında sığrayarak uyandı. Keskin bir ses daha duydu. Ama bu bir silah sesi değil, ağaca vuran bir baltanın sesiydi. Mariah'yla birlikte ölmekte olan bir ağacı kesmekten balısetmişlerdi ve herhalde sabah sabah yapılan buydu. Karısı, becerikli bir kadındı.

Kalkıp lavaboya gitti. Oraya, sakallarını kesebilmesi için bir de ustura konmuştu. Yıkayıp tıraş olurken, gördüğü rüyayı tekrar düşündü. Acaba tamamen hayal mahsulü müydü, yoksa geçmişte olmuş bir olayın anısı mıydı? Rüya ona çok gerçek görünmüştü.

Meditasyon yapmak için oturduğunda, eğer bu rüya gerçek bir olayı yansıtıyorsa nasıl bir mesaj taşıdığını merak etti. Sarışın adam kimdi ve Adam'ı o büyük malikaneyi basmaya iten güç neydi?

Bazı cevaplar mantıken çözülebilirdi. O kızgın ihtiyar, sa-

rışın adamdan belli ki nefret ediyordu ve onu tehlikeli bir yaralanmanın ertesinde bakımsızlıktan ölmeye terk etmişti. Adam ne olup bittiğini öğrenip arkadaşını kurtarmaya gitmişti. Yaşlı adam ondan da nefret ediyordu. Haline tavrına bakılırsa galiba herkesten nefret ediyordu.

Rüyasında hiç isim geçmiş miydi? Geçtiğini hatırlamıyordu. İhtiyar hakaretlerinde biraz daha belirleyici olabilseydi, çok iyi olacaktı.

Rüya başka neler içeriyordu? Kendi konumu her ne kadar belirsiz de olsa, üst tabakadan insanların arasında olduğu belliydi. Emir vermeye alışkın olduğuyse açık seçik görü-lüyordu.

Ve arkadaşları olduğu da.

Mariah, Adam'ın odasına ona bakmak için uğradığında, odanın yine boş olduğunu gördü. Sabah erken kalkan biri olduğu belliydi. Ayrıca genç kadının sürekli onun üzerine titremesine gerek kalmayacak kadar sağlıklı olduğu da görü-lüyordu.

Adam'ı kahvaltı odasında, koca bir tabak yumurta, jam-bon ve kızarmış ekmeğe saldırırken buldu. "Bu sabah iyi görünüyorsun." Hizmetçi kıza kendi kahvaltısını da getirmesi için işaret etti.

Kendine bir fincan çay koyduktan sonra, erkeğin karşısına oturdu. "Dün bütün yaptıklarından sonra kendini bitkin hissetmiyor musun?"

Adam kafasını iki yana salladı. "Sadece bir iki tutulmuş kas ve biraz ağrı." Başındaki sargıya dokunarak, "Ama bugün kendimi araziye dolaşabilecek kadar iyi hissediyorum," dedi.

"Harika, o zaman kahvaltıdan sonra atları hazırlatayım." Mariah çayını yudumlarken, erkeği seyretmekten ne kadar keyif aldığını düşünüyordu. Geçmişini hatırlayamamasına rağmen hareketlerinde yumuşak bir acıcılık ve rahatlık vardı.

Eğer tutunabileceği salte Adam Clarke kimliği olmasa, yine bu kadar rahat hareket edip edemeyeceğini nıcrak etti.

Gerçeği itiraf edebilse hayatı ne kadar kolaylaşacaktı! Ne kadar uzun süre yalanlara devam ederse, genç adamın hafızası geri geldiğinde o kadar fazla hiddetlenecekti. Onu çekici bulmasıysa, her şeyi daha karışık hale getiriyordu. Umutla sordu, “Bugün yeni bir şeyler hatırladın mı?”

Adam kaşlarını çatı. “Geçmişimden bir anıya benzeyen çok canlı bir rüya gördüm, ama öyle bile olsa, kendimle ilgili hiçbir bilgi içermiyordu. İsimlerden veya yerden bahis yoktu ama Londra’da geçtiğini sanıyorum.”

Hayal kırıklığına uğrayan Mariah, “Yani pek faydası olmamış.” Hizmetçi önüne bir tabak yumurta ve kızarmış ekmek koydu. Dikkatini kahvaltısına çevirirken, “Çiftçilikle ilgili neler bildiğini keşfetmeyi merakla bekliyorum,” dedi.

Adam sırtı. “Ben de.”

Üç saat sonra atlarını çarpıcı manzarası malikaneye ve denize bakan bir tepede durdurdular. Artık sorusunun cevabını biliyordu. Adam ata gözü kapalı binebiliyordu ve tarım hakkında sanki bir dükün çiftlik kahyasıymış gibi bilgiliydi. Mariah kelimelerini dikkatle seçerek, “Bilmediğin yok Adam,” dedi. “Bugüne kadar tarım hakkında konuştuğunu hiç duymamıştım ama görünen o ki bu konu hakkında geniş bir bilgin var.”

“Çiftlik hayvanları ve mahsul konusunda bu kadar bilgili olduğumu ben de fark etmemiştim. Hangi domuz türü daha hızlı besilenir, hangi inekler en iyi sütü verir.” Derin bir nefes aldı. “İnekler ve domuzlar hakkında bu kadar çok şey bilip kendi hayatıma dair hiçbir şeyi hatırlayamamak beni çıldırtıyor.”

“O da olacak.”

“Umarım.” Atını tepeden aşağı sürmeye başladı. “Burke’ün burayı utanmazca ihmal ettiğiyle ilgili kesinlikle haklıymışsın. Mülk, İngiltere’nin bu kısmı için bir hayli verimli topraklara sahip ama daha iyi tohumların yanı sıra tohum ekme ve nadas aletlerine de ihtiyaç var. Yapılacak yatırım ve iyi yönetim sayesinde, mülkün geliri beş yıl içinde iki misline çıkabilir.”

“Böyle bir şey çok hoş olurdu.” Mülkü idare etmek için iyi bir kahya lazımdı. Adam bu işi üstlense harika olurdu, ama onun burada pek fazla kalacağını sanmıyordu. Onu, fark ettirmemeye çalışarak süzdü. Atın eğerindeki oturuşunu hayranlıkla seyretti. Ya hafızası hiçbir zaman geri gelmezse...

Ama, onun kocasının eve dönmesini her geçen gün daha da artan bir korkuyla bekleyen bir karısının olabileceğini hatırlamak, bu muğlak hayalini bir anda yerle bir etti. Adam kendi kocası olsa, kaybolduğunda onu arayacağı kesin değil miydi? Onun karısının da aynı şeyi yapıp, kocasını geri almak için günün birinde Hartley Malikanesi'ne çıkagelmesi, ne kadar delişet verici bir düşünceydi!

Mariah, hayal gücünün etkisiyle ürperdi. Adam, tepelerden birinin arkasından ancak görülebilen kilise kulesini işaret edince, biraz rahatladı. “Kasaba orası mı? Şöyle bir gezinmeye gidelim mi?”

Tedirginlikle dudağını kemirdi. Adam'ı kasabada “kocası” olarak tanıştırmaya pek de gönüllü değildi. Ama bu eninde sonunda olacaktı. “Sanırım gidebiliriz. Fakat gücünü yeterince topladın mı? Kasabaya gitmekten e eve dönüp istirahat etmek istemediğine emin misin?”

Genç adam ona neşeyle ve mulhemelen yalancıkten gü-lümsedi. “Eminim.”

Herhalde, eski gücüne kavuşabilmek için kendini mümkün olduğu kadar zorlamak istiyordu. İliklerine kadar bir erkekti işte. “Pekâlâ. O zaman kasabaya. Yol birazdan ikiye ayrılacak. Sağdan gidene takip edersek, ana caddeye geliriz.”

Birkaç dakika sonra yol ayrımına varıp, senelerce kullanılmaktan çöke çöke bir tünel görünümünü almış olan sağdaki patikaya saptılar. Adam, “Sıkı bir yağmurda su buradan oluk oluk akıyordur herhalde,” dedi.

Mariah, yolun adeta duvar gibi yükselen iki yanına bakarak, şiddetli bir fırtınadan kurtulmak için oraya tırmanmanın pek hoşuna gitmeyeceğini düşündü. “Galiba haklısın. Ama ben henüz böyle bir şey görmedim. Ekseriyetle bu yolu kullanmam zaten.”

Kasabaya yaklaşırlarken bir köpeğin delicesine havladığını duydular. Adam, kaşları çatık, atını tırısı kaldırdı, Mariah da aynısını yaptı. Yolun virajını döndüklerinde, üç çocuğun bir yavru köpeğe taş attığını gördüler. Zavallı hayvan kaçmaya çalışırken Mariah ve Adam'a doğru topallayarak koşuyordu. Yolun iki yanı onun tırmanıp gözden kaybolması için çok yüksekti.

Mariah dehşet içinde seyrederken, oğlanlardan iri yarı olanının attığı bir taş köpeğe isabet etti. Ufak köpek acıyla havlarken, öbür ikisi keyifle güldüler. Adam atını çocuklara doğru dört nala sürdü. "Durun!"

Atından aşağı atlayıp sert bir sesle, "Ne cesaretle bu zavalı hayvana taş atıyorsunuz? Anneniz babanız nerede sizin?" diye bağırdı.

En büyükleri itiraz etti. "Bu köpek kimseye ait değil. Babam evden kovalamamı söyledi."

Adam, dondurucu bir sesle, "Siz de, bu ufacık hayvana işkence etmeye karar verdiniz," dedi. "Köpek de olsa, hayat değerlidir ve laf olsun diye alınmaz. Yaptığınız, utanılacak bir şey. Kaçayım derken taşlanıp öldürülen siz olsanız hoşunuza gider miydi?"

Oğlanlar koşup kaybolmak istiyorlardı, ama kurtulma şansları köpeğinkinden fazla değildi. Daha küçük olanlardan biri, "Biz onu öldürmek istemiyorduk, kovalamaya çalışıyorduk sadece," diye itiraz etti.

Mariah atından inip, soluk soluğa kalmış köpek yavrusunu kucığına aldı. Kanın ve kirin altından sarkık kulaklar ve beyazla karışık kahverengi ve siyah benekler görünüyordu. Av köpeğiyle Tanrı bilir hangi cins köpeğin karışımı diye düşündü.

Köpek başta kaçmak için mücadele ettiyse de genç kadın onu sınıksı tutarak yatıştırıcı bir sesle, "Zavallı köpecik. Merak etme, artık güvendesin," dedi. Kaçamayacak kadar bitkin olan köpek, kollarının arasına kıvrıldı.

Köpek ile ilgilenirken Adam'ın çocuklara verdiği dersi kaçırmıştı ama onlara baktığında genç kabadayıların ağlamaklı

olduklarını gördü. Adam sözlerini, “Bir daha böyle bir zalimlik yapmayacağınıza şeref sözü veriyor musunuz?” diye bitirdi.

Hepsi sessizce başlarını sallayarak onayladılar, arkalarını dönerek koşmaya başladıklarındaysa Adam, “Sözünüzü tutmayın da göreyim sizi!” diye peşlerinden seslendi.

Çocuklar yolun dönemecinde gözden kaybolduklarında, Mariah merakla sordu, “İleride daha iyi davranacaklarını düşünüyor musun?”

“Tek bir ders onları tamamen değiştiremez, ama belki laf olsun diye başka yaratıklara eziyet etmeden önce bir kere daha düşünürler artık.” Dönüp köpeği şefkatle kollarına aldı. Kendine gelmeye başlayan köpek, başını kaldırıp Adam’ın çenesini yalamaya başladı. Gülererek, “Bunun affedebilme huyu gerçekten belirgin,” dedi Adam. “Yanımızda kalsın mı, ne dersin?”

Mariah hayvanları her zaman sevmiştir ama yollarda geçen hayatı evcil bir hayvan edinmesine müsaade etmemiştir. Artık gerçek bir evi olduğuna göre, bir hayvanın dostluğuna sahip olmanın zamanı gelmiştir. “Neden olmasın? Tabii kasabada kimse ona sahiplenmeye kalkışmazsa. Bizim gibi sevgi dolu ve duyarlı insanları hak ediyor.” Başını kaşıyınca yavru köpek mutlulukla eline uzandı. “Ona ne isim vereceğiz?”

Adam düşünmeden, “Bhanu,” diye cevap verdi.

Genç kadın kaşlarını çatı. “Bu ismi hiç duymamıştım. Anlamı ne?”

Adam’ın yüzü ifadesizdi. “Hiçbir fikrim yok. Ama beynimde bu kesinlikle bir köpek ismi.”

Mariah alaycı bir sesle, “Geçmişinin bir parçası daha hiç bir açıklama olmaksızın geri geldi,” derken hayvanları seven bir erkeğin ne kadar çekici olduğunu düşünüyordu. “Tamam, adı Bhanu. Şu pençelere bak. Büyük bir köpek olacak.”

“Şimdiden iri zaten. Onu eve kadar ben taşıyım. Umarım bacağı kırılmamıştır.”

Adam Bhanu'yu yere koyup Mariah'nın eğere binmesine yardım etti. Sonra ona köpeği verip kendi atına bindi ve Bhanu'yu geri aldı. Köpek keyifle dizinin üstüne yerleşmişti bile.

Yolun gerisini atlarının üzerinde yürüyüş hızıyla giderek kasabaya geldiler. Bir sürü balıkçı teknesine evsahipliği yapan küçük limana bakmak için yoldan saptıktan sonra, anacaddeden aşağı doğru inmeye başladılar. Adam düşünceliydi. "Hartley bana tanıdık geliyor. buraya daha önce geldiğimden değil, ama sanki görünüşü pek çok İngiliz kasabasının aynısı."

Mariah savunmaya geçerek, "Tipik olabilir ama çok güzel bir yer," dedi.

Adam gülümseyerek cevap verdi. "Gerçekten çok güzel."

Genç kadının utançtan yüzü kızardı ve bakışlarını kaçırdı. Korktuğu başına geldiğinde çok da şaşırmanmıştı; insanlar pencerelerinden onlara bakıyor ve bazıları kulübelerinden dışarı çıkmak için sebep yaratıyorlardı. Bölgedeki en büyük arazinin sahibi olduğundan, genç kadının yaptıkları Hartley'de büyük ilgi uyandırıyordu. Özellikle de beklenmedik bir kocanın belirmesi.

Onların ilk yolunu kesen, Mariah'nın kiliseden tanıdığı Bayan Glessing oldu. Kadın kasabanın baş dedikoducusuydu ve her konuda ilk haberi öğrenebilmek için yanıp tutuşurdu.

"Bayan Clarke, sizi görmek ne güzel." Onların durmalarını ve selamlaşmalarını sağlamak için yola adımını atmıştı bile. "Ve bu yakışıklı adam da kocanız olmalı. Malikaneye geldiğini duydum, denizden kurtarılması da ne hikâye ama!"

Genç kadın, hikâyenin kasabaya anında yayılacak kadar dikkat çekici olduğunu biliyordu. "Evet, kendisi kocamdır," diyerek tanıştırmayı mümkün olduğu kadar kısa kesmeye çalıştı.

Bayan Glessing köpeği görünce kaşlarını çattı. "Bu yaratık sizi rahatsız mı etti? Kasabanın etrafında dolanıp duruyordu."

"Eğer bir sahibi yoksa onu yanımıza alacağız." Adam bunları söylerken son derece kibardı ama Mariah'nın daha önce

görmediği kadar mesafeliydi. Ayrıca Bayan Glessing onun geçmişle ilgili bilgi sızdırmaya çalışınca genç adam, cevaplamak istemediği soruları savuşturma konusunda ne kadar usta olduğunu da ispat etmişti. Yanından ayrıldıklarında, Bayan Glessing onları durdurduğu anda bildiğinden fazlasını öğrenememişti.

Şanslarına, başka kimse onları sokakta durdurma cesaretini gösteremedi. Mariah'nın kiliseden veya dükkânlardan tanıdığı bazı insanlar uzaktan el sallamakla yetindiler. Genç kadın onlara gülümseyerek ve başıyla selamlayarak karşılık verdi fakat konuşmak için durmadı. Bull and Anchor Hanının önünden geçerlerken genç kadın George Burke'ün kasabadan gidip gitmediğini merak etti. Gitmiş olmasını içtenlikle ümit ediyordu.

Genç kadın kiliseye yaklaştıklarında, "Ne kadar güzel görünüyor, değil mi?" dedi. "Hem bak, Julia Bancroft'la papaz Bay Williams geliyorlar. Julia yakında oturuyor ve kiliseye düzenli olarak yardım ediyor."

Arkadaşıyla papazı bir arada gören Mariah, düşüncelere daldı. Bay Williams'la tanıştığından beri ona hayrandı. Hem nazik hem de bilgili olan papaz, kiliseye ve cemaatine gönülden bağlı olduğu gibi, aynı zamanda yakışıklıydı da. Genç kadın papazın kendisine özel bir yakınlık gösterdiğini düşünüyor, hatta bazen bir papazla evlenmenin nasıl bir şey olacağını hayal ediyordu.

Ama din adamı ona göre değildi. O, hayal ürünü kız kardeşi Sarah gibisini isteyecek bir beyefendiydi. Veya şu anda papazın söylediklerini gülerek dinleyen Julia gibi bir kadını. Mariah ikisinin arasında yeni yeni filizlenen romantik bir ilişki olup olmadığını merak etti. Julia kesinlikle örnek bir papaz eşi olurdu.

Hafif bir sızıyla, düşüncelerini Bay Williams'tan uzaklaştırdı. Her ne kadar hayran olunacak bir insan da olsa, genç kadının ona ilgi duymasının sebebi, papazın etraftaki en uygun ve en çekici erkek olmasıydı. Geçmiş hakkında hiçbir şey bilmesede, Adam'ı ona bin kere tercih ederdi. Belki bir soylu değildi ama bunun önemi yoktu. Artık rüyalarına giren erkek Adam'dı.

Dönüşünü endişeyle bekleyen bir karısının olma ihtimali inkâr edilemese de.

Julia onları görünce, “Mariah, karşılaştığımız ne iyi oldu. Bay Clarke, sizin henüz ata binmemeniz lazımdı,” dedi. Ama konuşurken sesinde, hastaların genelde söz dinlemediğini bilen bir kadının alaycı keyfi vardı.

Mariah, tanıştırma faslını Julia’nın yapmasına çok sevinmişti çünkü papaza yalan söylemesine gerek kalmamıştı. Bay Williams iç ısıtan bir gülümsemeyle Adam’la tokalaşmak için elini uzattı. “Kurtarılış hikâyenizi duydum Bay Clarke. Eminim hayatınızı bağışlayan ve sağ salım karınıza dönmenizi sağlayan Tanrı’nın takdiri idi.”

“Bunun farkındayım.” Adam papazın elini sıktı. “Attan inerdim ama bu, köpeği rahatsız eder ve zavalılık zaten çok zor bir gün geçirdi.”

Williams kahkaha atarak Bhanu’nun sarkık kulaklarını kaşıdı. “Kasabanın etrafında dolanan sahipsiz bir yavru bu. Büyük ihtimalle civardaki çiftliklerden birinden atılmıştır. Şu anda çok mutlu görünüyor.”

Mariah araya girip lafa karıştı. “Julia, rica etsem Bhanu’nun sol arka bacağına bir bakar mısın? Adam onu kurtardığında birkaç çocuk yavruya taş atıyorlardı.”

“Zavalı yaratık.” Julia nazıkçe köpeğin bacağına yokladı. Bhanu tiz bir sesle havlayarak bacağına geri çekti ama çırpınmadı.

Julia muayenesini bitirdikten sonra, “Bacağının kırık olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Sadece incinmiş. Şansı varmış.” Cebinden bir mendil çıkarıp ellerini silerek ekledi. “Ve eve gider gitmez ona banyo yaptırmanızı tavsiye ederim!”

Adam gülerek, “Hay hay hanımefendi,” dedi. “Bay Williams, sizinle tanışmak bir zevkti. Bu pazar kilisede görüşmek üzere.”

Eve doğru yollandıklarında, Mariah, Adam’la evcimen bir yakınlığı paylaştıklarını düşünüyordu. Ama bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilemiyordu.

Bölüm 11

Sesin yankılanacağı kadar büyük bir odada ayakta duruyordu ve havada tüyler ürperten bir aşinalık olsa da keskin kokular, damağında egzotik bir tat bırakıyordu.

Boğucu karanlığın, elleriyle tutabileceği kadar yoğun olduğunu hissediyordu. Akabinde, holün kenarlarındaki piring lambalar, etrafi yavaşça aydınlatmaya başladı. Gaz lambalarının titreyen alevleri, zengince süslenmiş tavanda ve duvarlarda oynaşıyordu.

Yönünü bulmaya çalışarak döndüğünde, karşısında yükselen som altundan bir tanrıça gördü. İlahe onu incelerken, ifadesinde mesafeli bir iyimserlik vardı. Zarif görünümlü dört tane kola sahip olması, gözüne gayet doğal göründü. Tanrıça, onu uzun uzun inceledikten sonra, sanki önemsiz bir yaratıkla karşılaşmış gibi arkasını dönüp gitti. Kadının ona olan ilgisini tekrar kazanmak için umutsuzlukla arkasından koştu ama Tanrıça çoktan karanlıklara karışıp gözden kaybolmuştu.

Ani bir ışıkla gözleri kamaştı ve döndüğünde yine som altın görünümlü başka devasalbir şekilde karşılaştı. Bu Tanrı alevden bir çemberrin içinde dans ediyordu ve sayısız kollarının hareketi, kudret ve huzurun sonsuz dengesini temsil etmekteydi. Adamı yaklaştırmaya çalıştı fakat Tanrı, kollarını kaldırarak alevlerin içinde kayboldu.

Bu yaratıklara kıyasla, bir farenin devler arasında olduğu gibi ufak görünüyordu. Düşüncelerini toplarken, muazzam bir altın Tanrı daha gördü. Vücutu insan şeklinde olan bu ilahın kafası, ihtiyar ve bilge gözler taşıyan bir filin başı görünümlündeydi. Nerede olduğunu hatırlamasa da, bu figürü daha önce görmüştü.

Bütün bunların tuhaflığından kalbi çılgın gibi çarparak, Tanrı'ya şükranlarını sunmak için diz çöktü. Ama bu parlak altından varlık da arkasında büyük bir boşluk bırakarak yok oldu.

Kaybolmuşluğun acısıyla ayağa kalkmaya çalışırken havadaki ağır tütsü kokusundan neredeyse boğuluyordu. Gözüne başka bir hareket çarptı. O yöne doğru döndüğünde kendisi gibi normal boyutlarda ve normal uzuvlara sahip gerçek bir kadın gördü. Kadın bir lamba yığını ve parlak çiçekler kümesinin önünde diz çökmüştü ama Adam hızla nefesini bırakınca kalkarak ona baktı. Canlı renkler ve gülmüş işlemlerle bezenmiş akıcı tüllerden oluşan kıyafeti, esmer güzelliğini güçlendiriyordu. Göz göze geldiklerinde ızıl ızıl bir gülümsemeyle Adam'a ellerini uzattı.

Kalbi mutlulukla patlayacakmış gibi çarparken, kadının yüreğindeki boşluğu dolduracağından emin, ona doğru koştu. Ama tam ona ulaşacakken güçlü bir pençe tarafından yakalandı ve uzaklaştırıldı. Çıldırılmışçasına kıvranarak kendisini yakalayana tekmeler savurup onu ısırmaya çalıştı, ama çaresizdi.

Çaresizlik. Som altından ilahlar yok olmuş, zengin baharatlı kokular toza dönüşmüş... ve esmer kadın ebediyen gitmişti.

Adam, ısırapla sarsılarak uyandı. Pürüzlü bir dil yanağını yalayınca, yatağında sevgi dolu ve sıcak bir canlılığın olmasına şükrederek Bhanu'ya sarıldı. Köpek onun sıkıntısını sezinlemiş olmalıydı.

Neden bu rüya onu bu kadar ümitsizliğe sürüklemişti? Belki de sebep, diğer rüyaların gerçek bir anının yansıması gibi görünmesine karşın, bu seferkinin hayal dünyasından kopup gelmiş olmasıydı. O som altından devasa figürleri ve onların bu dünyanın farklı bir ritmine ayak uyduran yavaş ve dalgalı hareketlerini gözündeki canlandırmaya çalıştı ama ayrıntıları bir türlü yakalayamıyordu. Bütün bunların tanıdık gelmesine rağmen, nedenini hatırlayamıyordu.

Eski bahçeyi düşündüğünde, fil başlı varlığı daha önce orada gördüğünü hatırladı. Güzel esmer kadın da bahçedeki anılarının arasındaydı ve onun gerçek olduğundan emindi. Ama Adam'ın onunla olan ilişkisi neydi? Kadın onunla yaşıt

veya biraz daha gençmiş gibi görünüyordu. Ve artık sonsuza kadar gitmişti. Belki de, ruhuna şekil veren bu rüyanın böylesine derin bir kaybın sezgisiyle yüreğini yakmasının sebebi buydu.

Acaba hafızasını yitirmesi, hatırlanması dayanılmaz olan bu kaybı kendinden gizlemenin bir yolu muydu? Mariah, hayatının şu fırtınalı döneminde onun için vazgeçilmez bir sığınaktı, ama karısı onun hayatı hakkında şaşılacak kadar az şey biliyordu. Bunun sebebinin, birbirlerini iyi tanıyacak kadar uzun bir beraberlikleri olmadığından kaynaklandığını söylemişti. Oysa, asıl sebebin genç kadına kendisi hakkında çok az şey söylemiş olması olduğundan şüpheleniyordu.

Acaba çok büyük bir suç mu işlemişti? Yoksa başına bahsedilemeyecek kadar korkunç bir felaket mi gelmişti? Eğer öyleyse, kafasına yediği bir darbeye katlanamayacağı bir geçmişten kurtulması Tanrı'nın bir lütfü olmalıydı.

Kendini iyi hissetmeyerek, yatakta doğruldu. Gecenin derin karanlığına rağmen, artık uyuyamayacağını biliyordu. Gözlerini kapatıp huzura erişmeye çalıştıysa da, akli meditasyon yapamayacak kadar karman çormandı.

Tam vazgeçmeye karar vermişken Bhanu kucığına atlayıp hafif sesler çıkarmaya başladı. Köpeğin başını okşadı. Onu bulduklarından bu yana geçen zamanda güzelleşmemişse bile, hiç olmazsa şimdi hatırı sayılır derecede temizdi. "Kim sana yatakta uyumana izin verdi? Senin nerede uyuman gerektiğini tartışmış ve şöminenin önündeki halıda karar kılmamış mıydık?"

Bhanu ona taparcasına bakıp, kendince saçmalıktan başka bir şey olmayan sözlerini duymazdan geldi. Adam, pencereden gelen zayıf ışıktaki köpeğin bir sirk soytarısına benzeyen siyah beyaz suratını görünce, gülümsemesini tutamadı. Her ne kadar yanında güzel eşinin sıcaklığını tercih etse de, bu köpek yavrusu hiç yoktan iyiydi. "Kütüphaneye gidelim mi?" Bhanu'nun kulakları dikildi.

"Hımm. . . Tabii senin aklına gelen bir gezinti ve yiyecek.

Uzun bir gezinti olmayacak ama, daha sonra sana yiyecek bir şeyler bulurum.” Yataktan kalkarak sıcacık hırkasını ve terliklerini giydi ve bir lamba yakıp malikanenin kütüphanesine yollandı. Kimbilir, belki de ona bilmek istediklerini öğretebilecek bir kitap bulurdu.

Mülkün her yerinde olduğu gibi, kütüphane de özen ve ihtimardan yoksundu. Sayıları fazla olmayan kitaplar raflara dikkatsizce atılmışlardı. Bunlar da herhalde, sırf bilgili görünmek amacıyla ikinci el alınarak şurdan burdan toplanmıştı. Çoğu dinsel öğüt yazıları veya eski ve ilginç olmayan ciltlenmiş dergi koleksiyonlarıydı. Yine de, böylesine rastgele bir seçimle toplanmış oldukları için, bunların arasında, kâfâsındaki muammaların kilidini açabilmesine yardım edecek bir kitap bulunabilirdi. Lambanın alevini yükseltip kitapları incelemeye koyuldu.

Mariah, geç olmasına rağmen bir şeyler yemek için mutfağa giderken, adına sırf görkemli olsun diye “kütüphane” denilen o küçük odadan bir ses geldiğini duydu. Bhanu’nun evi araştırdığını veya dışarı bırakılmak istediğini düşünerek yolunu değiştirdi. Odaya girdiğinde, Adam’ı elinde lamba, düzenli bir şekilde rafları tararken buldu.

Kendi lambasını kaldırarak, “Adam? Belirli bir şey mi arıyorsun?” diye sordu.

Genç k gören Bhanu, ona doğru koşup sevinç içinde sığırdı. Adam, yüzü gergin, ona doğru dönerek, “Yine bir rüya gördüm, bu seferki tuhaf varlıklar ve simgelerle ilgiliydi. Bana tanıdık gelmelerine rağmen, hiçbir şey hatırlayamıyorum,” dedi. Yüz ifadesi değişmişti. “*Hatırlayamıyorum!* Kendi kendime devamlı yakında hatırlayacağımı, her şeyin yerli yerine oturacağını söylüyorum. Gündüzleri, buna kendimi inandırabiliyorum. Geceleri . . . daha zor oluyor. Ya geçmişimi hiçbir zaman bilemezsem? Ya beynimin içinde ebediyen yalnız kalmaya mahkûm edilmişsem?”

Adam şu ana kadar, durumu hakkında o kadar soğukkanlı ve sakin görünmüştü ki, şimdi yüzündeki bu derin acıyı gör-

mek Mariah'yı şaşkına çevirmişti. Rengi gitgide açılan birkaç morartının dışında, artık yaralı gibi durumuyordu. Başındaki sargıyı da çıkarmıştı, çünkü yara hızla iyileşiyordu. Ama ruh hali, genç kadını kedere boğacak kadar korunmasız ve zede-lenebilir bir durumdaydı.

Lambayı masaya bırakarak erkeğin yanına geldi ve onun ellerini tuttu. Ciddi bir şekilde, "Belki de hiçbir zaman hatırlayamayacaksın," dedi. "Ama bu senin yalnız olman demek değil ki. Bak şu son birkaç günde bile ömür boyu hatırlayacağımız ne kadar çok anımız oldu."

Genç adamın yüz ifadesi yumuşadı. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum, Mariah. Bana ismimi bile söyleyemeyecek veya öldüm mü kaldım mı umursamayacak yabancıların olduğu bir yerde karaya vurduğumu hayal etmek müthiş korkutucu."

Sözleri genç kadının kalbine bir hançer gibi saplanıyordu. Yaptığı sahtekârlıktan her geçen gün daha fazla nefret etmesine rağmen, ona hakikaten yabancıların arasında karaya vurduğunu söyleyemezdi. Şimdilik Adam'ın ona inanması çok önemliydi.

Gerçek kişiliğini hiçbir zaman hatırlayamazsa ne olacaktı? Eğer hatırlayamaz, ve yine de genç kadın isterse, o zaman, Tanrı'nın yardımıyla, onun karısı olacaktı. Başka bir yerde daha önceden bir karısı varsa, bu kadın zamanla dul kaldığını kabul eder ve belki de kendine yeni bir eş bulurdu.

Şayet, Adam'ın kaderinde mazisiz bir insan olmak varsa, o zaman genç adam, Mariah'ya aitti. Uygun olan veya olmayan yeterli sayıda erkekle tanışmıştı ve Adam, kendisine istediği tek erkekti. İyi kalpli, eğlenceli ve zekiydi – tam bir kocada istediği huylar. Eski kimliğini asla hatırlayamazsa... eh, o zaman burada yenisini edinirdi.

Beraberce Hartley Malikanesi'ni idare eder, refah ve sadet içinde yaşarlardı. Ama yine de Mariah uygun bir nikâh töreni düzenleyecekti. Adam'a, onun bir bakıma değişmiş bir insan olmasından dolayı, evlilik ahitlerini yenilemeleri gerektiğini söylerdi.

Yalan söylemek konusundaki ustalığından bir kez daha utanç duyarak, “Geçmişimiz bizi şekillendirir, ama önemli olan şu an ve gelecektir. Sen bunlara sahipsin ve elindekilere şekil verecek olan sensin,” dedi.

“Güzel olduğun kadar akıllısın da.” Bakışları birbirine kenetlenirken Adam yüzünü ellerinin arasına aldığı anda, dudakları özlemle onunkilerle buluştu. Alacakaranlığın, duygularını ifade etmesini kolaylaştırdığı bu ortamda, genç kadın erkeğin öpücüğüne yoğun duygularla karşılık verdi. Denizden gelen adamı ne kadar da nazik, büyüleyici, sevecen ve erkeksi idi. Onun hep normal ölçülerde olduğunu düşünmüştü ama şu anda genç kadını kucaklarken gayet heybetli ve kuvvetli görünüyordu.

Erkeğin elleri sınırsızca vücudunda dolaşırken, Mariah başı dönerek sırtının kitap raflarına dayanmış olduğunu fark etti. Adam, onun sabahlığının önünü açtıktan sonra, elleri göğüslerinin etrafında gezinmeye başladı. Üzerinde korse olmadığı için, bu yakınlık genç kadını şaşırttığı kadar heyecan da veriyordu.

Dudakları erkeğinkilerin altında aralandı, dilleri birleşti. Kalçalarını Adam’a doğru yasladi. Genç adamın vücudundan yayılan sıcaklık, hem telaşlandırıcı, hem de bir deniz kızının şarkısı kadar cezbediciydi.

Cesaretini toplayarak, ellerini erkeğin hırkasının içine soktu. Genç adamın kaslı sırtını okşarken, vücudunun sıcaklığı ateş gibi ellerini yakıyordu. Daha önce de öpülmüştü, hatta bazılarından keyif de almıştı ama arzusunun böylesine kontrolden çıkması tehdidiyle hiç karşı karşıya kalmamıştı. Şu ana kadar. Onunla tek vücut olmak ve teniyle kaynaşmak istiyordu.

Adam ağzını onun boynuna doğru kaydırırken, “Benim mükemmel karım... Seni o kadar istiyorum ki,” diye fısıldadı. Mariah inleyerek tırnaklarını erkeğin etine gömdü. Genç adamın elleri, geceliğinin altından kalçalarında gezinirken, Mariah oracıkta eriyebilecekmiş gibi hissetti kendini. Bir erkeğin kollarında olmak ona hiçbir zaman böyle tesir etmemişti.

Şu an onu soğuk ve tozlu halının üzerine yatırsa, hiçbir itirazı olmazdı. Ama tam o esnada, Bhanu ilgi çekmek için onların yanına gelip havladı. Mariah, Adam'la yakınlaşmamaları gerektiğinin sebeplerini hatırlayınca derin bir nefes alıp kendini geri çekti. Bu sebeplerin en önemlisi, neden hâlâ bakire olduğunu açıklamak zorunda kalacak olmasıydı. "Ben... ben çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Bunu yapamam. Henüz değil."

Adam onu tekrar kucaklamak için yaklaştı ama sonra elleri sinirden sıkılmış bir halde kendini geri çekti. "Benden korkuyor musun Mariah? Yoksa bu tepkin beni istemediğinden mi?"

Genç kadın boğulurcasına isterik bir kahkaha attı... "Seni istemediğime inanıyor olamazsın, hem de bütün bu yaşananlardan sonra! Sen bu kadar anlayışlı ve şefkatliyken senden nasıl korkuyor olabilirim? Ama... ama bana henüz çok erkenmiş gibi geliyor. Belki de daha iyi tanıdığın zaman, beni istemeyeceksin."

"İmkânsız." Adam onun saçlarına dokunan eli yavaşça vücudundan aşağı inerken dokunduğu yerler alev alev yanıyordu. "Ruhumun derinliklerinde seni tanıdığımı hissediyorum. Ama... sanki bu zaman ve mekândan değilmiş gibi." Eli aşağı düştü ve genç kadına çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Kendimi topladığımda, haklı olduğumu kesinlikle kabul edeceğim. Ama şu anda mantıklı olmam çok zor."

Kendini toplamak zorunda olan sadece o değildi. Genç kadının sabahlığının önünü kapattı. "Bir şeyler yesek iyi olur. Eminim şu an Bhanu'nun da istediği budur. Zaten senin burada olduğunu duyduğumda mutfağa gidiyordum. Gidip kilere bir bakalım mı? Bayan Beckett orayı hiç boş bırakmaz."

Genç adam gülerек kolunu onun omuzlarına doladı. "Harika bir fikir. Bir açlığımızı tatmin edemiyorsak, diğer açlığımızı doyurmak ikimize de iyi gelecek."

Mariah utançla kızarmıştı. Ama mutfağa doğru inerlerken, erkeğin kolunun omzundaki ağırlığı çok hoşuna gidiyordu. "Kütüphanede ne bulmayı umuyordun?"

“Rüyamdaki varlıkların görüntülerini içeren bir kitap bulmayı ümit ediyordum.” Adam içini çekti. “Bulma ihtimalim çok fazla olmasa da, uyuyamadığım için denemeye değerdi.”

Genç kadın, “Kitapların sayfalarının arasında çiçek kurutmaktan başka kütüphanenin hiçbir faydasını görmedim,” dedi. “Ocaktaki sıcak çorbadan bir kâse içmen, uyumana yardımcı edecektir.”

“Kulağa hoş geliyor.” Adamı yandan bir bakış attı. “Yatağımı paylaşman, daha da fazla yardım ederdi.”

Mariah tedirginleşerek olduğu yerde durdu. “Henüz çok erken olduğunda anlaştığınızı sanıyordum.”

“Sevişmek için beraber olmamızı kastetmemiştim.” Adam yumuşak bir sesle ekledi. “Fakat uyurken senin kollarımda olmandan daha iyi bir şey düşünemiyorum.”

Genç kadın Adam’ın sıcak ve sert vücudunun kendisini sarmaladığını hayal ederek gülümsedi. Hanım hanımcık kız kardeşi Sarah muhtemelen bunu kabul etmezdi. Ama Mariah onun kadar faziletli değildi. “Bu benim de hoşuma gider.”

Hem de çok hoşuna giderdi.

Bölüm 12

Mariah'yla beraber çorba, ekmek ve peynir yiyerek gülmek, Adam'ın arzularını tam olarak dindirememişti ama hiç olmazsa içindeki kızgın ateş biraz küllenmişti. Yemekten sonra Adam'ın daha önce hiç görmediği bir odaya – Mariah'nın yatak odasına – çıktılar. Evin geri kalanında olduğu gibi, dekorasyonla mobilyanın gerek durumu gerekse kalitesi birbirini tutmuyordu. Ama genç kadının yatak odası insana neşe veren zengin renklerle süslüydü ve lavanta kokularıyla iç açıyordu.

Utangaç bir tavırla sabahlığını çıkaran Mariah, yatağa uzandı. Adam, onun kendisini hâlâ bir yabancı gibi gördüğünü anlıyordu. Ama genç kadın onun gözünde bir yabancı değildi. Hafızasını kaybedenin kendisi olduğu düşünülünce, doğrusu bu çok tuhaf bir durumdu.

Onu korkutmamaya çalışarak yatağın öbür tarafına uzandı. Mariah yanağına hafif bir öpücük kondurmak için ona doğru eğildi. “İyi geceler ve iyi uykular.” Ona sırtını dönerek yan tarafına yattı. Bu, pek de davet edici bir pozisyon değildi.

Adam genç kadının arkasında yanına dönerek onu kendisine çekip sarıldı. Kollarında genç kadının varlığını hissedince bu duygunun hem çok doğru hem de çok tanıdık olduğunu düşündü. “Cennetten bir parça gibisin,” diye mırıldandı.

Erkeğin kolu genç kadının belini sardığında, Mariah gerilmişti ama bu sözleri onu rahatlatı. “Sen de öylesin.”

Genç kadının saçlarının, yanaklarında bıraktığı duyguya bayılıyordu. Yakında bir gün, Mariah'nın yüzünün arzudan kızardığını ve altın sarısı saçlarının yatağa tamamen yayıldığını görmek istiyordu. Ama şimdilik göğsünde kıvrılarak yatması ona yetiyordu. Yalnız yatmamak da.

Elleri yavaşça genç kadının vücudunu okşadı. Geceliği eski ve yıpranmış pamuktandı ve kendisi gibi yumuşacıktı. Eli genç kadının karnının üzerinde gezinirken Mariah nefesi kesilmiş bir şekilde, "Kendi yatağına dönsen iyi olacak," dedi. "Yaptığın şey çok baştan çıkarıcı ve irademini sana dayanabilecek güçte olup olmadığını bilmiyorum."

Genç adamın eli onun vücudunun nazik kıvrınlarında hareketsizce durdu. Mariah evliliklerini tekrar bir bütün haline getirmemek konusunda ciddiye ve Adam'ın beyni, bunu mantıklı bularak ona hak veriyor ve onun düşüncelerine katılıyordu. Ama Mariah'nın yanından gidip tek başına uyumak düşüncesine de katlanamıyordu.

"Eğer bu gece seninle tek vücut olmayacağıma dair şeref sözü veririm, geçmişte paylaştığımız zevkleri sana hatırlatmama izin verir misin?"

Genç kadın nefesini tuttu. "Sevgili olduğumuzu hatırlıyor musun?"

Adam üzüntüyle, "Hayır," dedi. "Ama ne yapmış olduğumu biliyorum ve tekrar yapmak istiyorum. Hem sana dokunma zevkini yeniden yaşamak için hem de yakında tekrar karım olmaya hazır olduğuna karar vereceğini bencille umduğum için." Elini yavaşça yukarı doğru hareket ettirerek başparmağıyla nazikçe genç kadının göğsünün ucuna dokundu ve dokunduğu yer, anında sertleşti.

"Ah ben..." Genç kadın yavaşça soluğunu bıraktı. "Kontrolünü kaybetmeyeceğine dair şeref sözü veriyor musun?"

"Sana verdiğim sözü asla bozmayacağıma yemin ederim çünkü aksi halde bana bir daha asla güvenmezsin," diye samimice açıkladı. Genç kadının kulaklarının arkasındaki hassas ve solgun teninde dilini gezdirmeye başlayınca, Mariah'nın

zevkten içini çektiğini duydu ve bundan büyük bir keyif aldı. “Ve bunda da haklı olurdun. Ama evli bir çiftin sonuna kadar gitmeksizin de neler yapabileceğini sana hatırlatmak benim için bir zevk olacaktır. Göstermeme izin verir misin?”

Genç kadının kâhkahası titrekti. “Eğer daha mantıklı ve daha iyi bir kadın olsaydım, sana hayır derdim ve beni baştan çıkartınadan önce gidip başka bir yerde uyurdum. Ama ne yeterince iyiyim, ne de mantıklı, o yüzden göstermeye başlayabilirsin. Sadece verdiğin sözü hatırla yeter.”

“Sen fazlasıyla iyisin Mariah ve belki ikimiz de mantıksızca hareket ediyoruz.” Vücudunu genç kadının enfes yuvarlaklıkta olan kalçalarına doğru hareket ettirdiğinde bir kalıp gibi uyuşmuşlardı. “Ama bazen mantığımız gerçek bilgelik değildir.”

Genç adamın vücudunun uyarıldığını hisseden Mariah gerildi ama kendini çekmedi. Erkek bu pozisyonda kalmaya karar vermişti çünkü böylece sözünü unutmaya ihtimali daha azdı. Bu şekilde genç kadının vücudunun hassas kıvrımlarına ulaşabilmesi de mümkündü.

Göğüsleri...ah, avucunu tam dolduran o muhteşem ve yuvamlık göğüsleri. Tam doğru ölçüdeydiler. Ne çok büyük, ne de çok küçük. Kaç beden olduklarını kestiremese de, mükemmel göründüklerini düşünüyordu.

Mariah, bu sevişmenin nasıl son bulacağından artık hiç kaygılanmıyordu, göğüslerini yavaşça keşfeden ve kulağıyla boynunu nazikçe öpen erkeğe harika bir biçimde karşılık veriyordu. Genç adamın eli, karnından aşağılara doğru inip kaskıklarının birleşim yerinde dolaşmaya başladığında yine gerilse de itiraz etmedi.

Adam'ın eli o gizli sıcaklığı ritmik hareketlerle okşanmaya başladığında, Mariah kalçalarını ona doğru bastırdı. Genç adam, Mariah'nın vücudunun kendisini ne kadar ele verdiğinin farkında olmadığını tahmin etti.

Genç adam kızın yumuşak ve mahrem tenine dokunabilmek için geceliğinin kenarını sıyırdığında, Mariah soluk soluğa, “Hayır!” diye haykırdı. “Söz vermiştin!”

Genç adamın aklı, hissettiği güçlü arzu dalgasıyla yarı gıldırmış bir halde olmasına rağmen sakinleştirici bir sesle, "Sözümü unutmadım," dedi. Genç kadına konsantre olmak, kontrolünü yitirmesine engel oluyordu. İradesini kaybetmesine ramak kalmış olsa da. "Eğer istiyorsan durabilirim."

"Ben... ben durmanı istemiyorum."

Bu güven o kadar tatlı ve kıymetliydi ki, ona ihanet etmeyi düşünemezdi bile. Parmaklarını o hassas, nemli kıvrımların arasına doğru kaydırды. Genç kadının aklı her ne kadar temkinliyse de, vücudu bunu hatırlayamıyordu.

Genç kadının heyecanını hisseden erkek, elini ipeksi sıcaklığa gitgide artan bir hızla bastırmaya başladı. Birden, genç kadın nefesini kesen bir çığlık attı ve kalçalarını ona doğru sertçe iterken vücudu şiddetle sarsılmaya başladı. Genç adam, kızın doruğa ulaşmasının kendisinin de şiddetli bir rahatlamaya ulaşmasını tetiklediğini şaşkınlıkla fark etti. Bedenlerini ve ruhlarını bir araya getiren ateş her ikisini de kasıp kavururken genç adam kızı sınıksıkı kavramıştı.

Sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca, nefes alıp vermeleri düzensiz, birbirlerine öylece sarılı kaldılar. Genç kadını, kaburgalarını acıtacak kadar sıkı tuttuğunu farkedene Adam, kollarını gevşetti. Saçlarını yana atarak ensesinden öptü. "Seni seçmek, hayatımda yaptığım en iyi şeymiş," diye fısıldadı.

Genç kadın çok hafif bir sesle, "Bu... bu gösteri umduğumdan biraz fazlaydı," dedi.

Genç adam zayıf bir kahkaha attı. "Benim de yapmayı planladığımdan fazlaydı." Dolaptan iki tane havlu almak üzere yataktan kalktı.

Adam'ın ayak sesleri, dışarıdan umut dolu havlama seslerinin gelmesine ve kapının tırmalanmasına yol açtı. Genç adam, dikkatlerinin biraz dağılmasının belki de daha iyi olacağını düşünerek, Bhanu'yu içeri aldı. Köpek, açılan kapıdan fırlayarak içeri daldı ve mutlu bir şekilde solumaya başladı. Adam, hayvanın kulaklarını kaşıyarak, yatağa geri döndü ve

havlulardan bir tanesini Mariah'ya uzattı. Temizlendikten sonra, "Birazdan yatakta bir misafirimiz olabilir. Tabii bu Bhanu'nun yatağa sığramayı becerebilmesine bağlı," dedi.

Önce, dört direkli karyolanın ayak ucundaki ceviz sandıktan tırmalama sesleri geldi. Sonra Bhanu yatağa sığradı ve birkaç kere kendi etrafında döndükten sonra, ayaklarının dibine yerleşerek kıvrılıp, sıcaklığını onlara da hissettirdi. Mariah kıkırdadı. "Akıllı Bhanu. Şansımız var ki, yatak üçümüze yetecek kadar büyük."

Adam ciddiyetle, "Bütün kimsesiz yaratıklar teselli bulmak için koş koş sana geliyorlar," dedi.

Mariah, Adam'a yaslandı. "Bhanu'nun fazla ayırım yapacağını hiç sanmıyorum. İçinde sıcak bir vücut olan herhangi bir yatak ona yeter."

"Ama bana yetmez." Adam onun boynunu öperek sözlerine devam etti. "Bana sadece sen yetersin. Sadece karım."

Mariah nefesini tutarak genç adamın göğsünde duran elini sıktı ama bir şey söylemedi. Kısa bir süre sonra uykuya dalarak düzenli bir şekilde soluk alıp vermeye başlamıştı.

Adam, yitirdiklerinin acısıyla dolu o kâbusun arkasından, bu gece bir daha uyuyabileceğini tahmin etmemişti. Şimdi de uyumayarak, Mariah'nın kollarının arasında olmasının hissettirdiği o harika duygunun tadını çıkartmak ve dokunuşlarına verdiği o coşkulu karşılığı hatırlamak istiyordu.

Yine de, hiç beklemiyorken, esnemeye başladı ve kısa bir süre sonra hayaller dünyasına sürüklendi. Ama bu seferki kesinlikle bir kâbus olmayacaktı. Bu sefer değil...

Hava hem pıslu, hem de yola çıkar çıkmaz batağa saplanacağı kesin olan at arabasını almasına izin vermeyecek kadar sertti. Yağan dondurucu sulu kar, yolun karşısına doğru savruluyordu. Bu yüzden en dayanıklı ve en güvenilir atını alarak yola koyuldu.

Normalde şehrin dışına atla çıkması bir saatten fazla sürmezdi ama fırtına ancak yitiriyüş hızında ilerlemesine izin veriyordu. Birkaç defa, anayoldan ayrıldığını düşünerek korktu. Vücudu uyuşmaya

başladığında, yanında birini getirmiş olsa daha iyi olacağını düşünmekten kendini alamadı. Ama bu tip bir yolculukta yanında ona eşlik edecek birini istemiyordu.

Nihayet manzarası Thames'e tepeden bakan hoş görünümüne vardı. Hemen ahıra yöneldiğinde; hem at hem de kendisi acı rüzgârdan kurtuldukları için eşit derecede minnettardılar. Ahırda seyyis yoktu çünkü evin seyyisi, mesaj götürmek için Londra'ya gitmişti. Hemen geri gelmek isteyen seyyisin dönmesini Adam yasaklamıştı çünkü adamcağız o zorlu yolculuktan sonra zaten yarı ölü gibi görünüyordu.

Böylece Adam atın koşumlarını kendisi çözerek eve girmek için sabırsızlanmasına karşın önce atına su ve yiyecek verdi. Eve doğru geçerken yeni bir buz ve yağmur dalgası, üzerinde patlıyormuşçasına yağıyordu ve sonunda karşıya geçebildiğinde, evin kapısını vurmaya başladı.

Hizmetçi kapıyı açmadan önce geçen süre, bu berbat havada dışarıda beklerken ona çok uzun geldi. Uşak zorlukla soluyarak konuştu. "Efendim! Tanrı'ya şükür buradasınız! Fırtına geçene kadar gelebileceğinizi hiç sanmıyordum."

"Yolladığınız, görmezden gelebileceğim bir mesaj değildi." Hemen üzerinde çıkarttığı ceketi o kadar ıslanmıştı ki sanki ceplerine taş doldurulmuş gibi ağırdı. "O nerede?" diye sordu.

"Üst kattaki odalarındalar. Karısı... karısını bırakmıyor."

Adam çıkarttığı ceketiyle şapkasını uşağa verip üst kata yöneldi. Bu evi daha mutlu dönemlerde sık sık ziyaret etmişti. Şimdiyse ke-der, evdeki havaya yoğun bir biçimde sinmişti.

Arkadaşını, genç karısıyla paylaştığı odada buldu. Etraf, sadece şöminede yanan titrek alevlerin ışığıyla aydınlanıyordu. Yataktaysa zayıf, ince bir vücut, battaniyenin altında bir tümsek oluşturunuyordu.

Geniş omuzlu ve uzun boylu arkadaşı, yatağın yanındaki sandalyede çökmüş ve başını ellerine gömmüştü. Kapı açıldığında başını kaldırıp ziyaretçisini görünce hiç şaşırmadı.

"O gitti." Yıkılmış yüzü, alevlerin ışığında çok genç görünüyor.

"Biliyorum." Adam yaklaşarak elini arkadaşının omzuna koydu. "Peki ya bebek?"

“O çok... hayatta kalabilmek için çok küçüktü.” Elini Adam’ın elinin üzerine koyarken titrek nefesini bıraktı. “Onsuz nasıl yaşayacağım?”

Adam usulca, “Dayanacaksın,” dedi. “Yas tutacaksın ve ruhundaki izler sonsuza dek seninle kalacak. Ama nihayetinde devam edeceksin. O da senden bunu isterdi.”

Genç adam düz bir sesle, “Sanırım haklısın,” dedi. “Ama bu tam bir cehennem.”

“Orası kesin.” Yan masanın üzerinde bir brendi şişesi görünce, farklı sebeplerden de olsa, her ikisinin de o an buna ihtiyacı olduğunu düşünerek iki tane bardak çıkartıp doldurdu.

Arkadaşı sert içkinin yarısını bir yudumda dikti, ikincisindeyse tamamını bitirdi. Tekrar nefes alabildiğinde, “Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi.

“Yeni bir eve ve meşgaleye ihtiyacın var. Seni meşgul edecek bir şeylere.” Adam yavaşça brendisinden bir yudum aldı. “Evlenmeden önce orduya katılmayı düşünüyordun. Belki de şu anda sana uygun olan yol budur.”

Diğer adam dalgın bir şekilde elindeki boş bardağı çevirdi. “Belki de. Ülkeme hizmet etmek ve hatta yabancı topraklarda kendime bir kurşun bulmak. Her ikisi de gayet saygın beklentiler.”

Adam’ın sesi havada kırbaç gibi şakladı. “Gidip de kendini öldürtmeye sakın cüret edeyim deme! Bunu yasaklıyorum.”

Rüyası tamamen başka bir sahneye doğru kaymadan önce Adam’ın son duyduğu, arkadaşının çıkarttığı ve neredeyse kahkaha denebilecek sestti...

Mariah o güne kadar gördüğü en mutlu rüyanın içindeydi – sıcak, güvenli ve sevgiyle dolu. Ta ki uyanıp bunun gerçek değil, sadece bir rüya olduğunu fark edene kadar. Bir gece önce Adam’la arasında geçenleri hatırlayınca içinde bir tedirginlik hissetti. Kendisine o şekilde dokunmasına izin vermek için delirmiş olmalıydı! Her ne kadar böyle bir mutluluğu hiç yaşamamış olmayı diliyor olmasa da. Aynen Sarah’ının söylediği gibi, tam bir şehvet düşkünüydü.

Gözlerini dikkatle araladığında kendini, Adam'ın kolu üzerinde sırtüstü yatarken buldu; erkeğin yemyeşil gözleri sevgi dolu bir sıcaklıkla ona bakıyordu. Kemiklerinin yapısındaki farklılığın yarattığı etkiyle, inanılmaz derecede yakışıklı bir görüntüye sahipti. Sadelikten yana biri erkeğin saçlarının kesilmesi gerektiğini söyleyebilirdi ama genç kadın, onları olduğu gibi seviyordu. Elini kaldırarak koyu renkli ve parlak buklelerin arasında gezdirdi. "Günaydın."

Adam, "Günaydın," diye cevap verdi. "İyi uyuyabildin mi?"

Adam'ın gülümsemesi, herhangi bir kadının bir erkeğin yatağında ilk defa uyandığında hissedeceğine benzeyen endişeyi dağıtıvermişti. Bu evlilik diye düşündü Mariah – kendi özel cennetlerinde sadece ikisini bağlayan bir mahremiyet çemberiydi. Çok tehlikeli bir şekilde cezbedici.

Mutluluğu, Adam'ı bu şekilde gören başka bir kadının var olma olasılığını düşününce soldu. Rastgele bir sevgili değil, sevilen bir eş.

Mariah'ın midesi düğümlenerek kasıldı. İlk defa, Adam'ın hafızasını bir daha asla kazanmamasını, ölüm onları ayıracaya kadar yanında kalmasını ve kocası olmasını diledi.

Bu dileğinin bencilliği ve yanlışlığı yüzünden dehşete düşerek ayağa kalktı ve zorlukla gülümsedi. "Harika uyudum. Ya sen?"

Genç adam düşünceyi görünüyordu. "Uyuyabileceğimi sanmıyordum ama uyudum. Rüya da gördüm, neyse ki bir önceki kâbus gibi değildi."

Bhanu önce yatağın ayak ucundan kafasını kaldırdı, sonra da yukarı çıkıp ikisinin arasına kuruldu. Güzel. Ne kadar uzaklaşırlarsa o kadar iyi. Genç kadın, köpeğin sarkık kulaklarını okşayınca keyifli bir iç çekişle ödüllendirildi. "Gördüğün rüya neydi?"

"Bir sürü şey gördüm. Bir tanesinde at sırtında, karısını yeni kaybetmiş bir dostumun yanına gidiyordum. Çok hüznünlüydü ama kâbus değildi. Daha sonra biri kız, biri erkek

iki çocukla oyun oynadığımı gördüm. Oğlan benimle yaşıtı ve sanırım kız daha küçüktü. İkisinin de gözleri yemyeşildi. Merak ediyorum, acaba bir kardeşim mi var?”

Daha fazla yalan söylememek için, “Varsa bile bana onlardan hiç bahsetmedin,” dedi Mariah.

“Acaba öldüler mi diye merak ediyorum. Çünkü rüyamda büyük bir kayıp duygusu hissettim.” Adam kafasını sallayarak, yataktan kalktı. “Sanki elimde koca bir yapbozun sadece birkaç parçası var ve onu asla tamamlanmış olarak göremeyeceğim.”

“Biraz zaman tanı. Julia Bancroft, beynin vücudun en karmaşık bölümü olduğunu söylüyor.” Mariah genç adamın sabahlığını ve terliklerini giymesini seyrederken, en iyi çıkış yolunun erkeğin hafızasını geri kazanması, biriyle evli olmaması ve kendisinin yaptığı hilekârlığı affetmesi olduğuna karar verdi. Belki o zaman beraber bir gelecekleri olabilirdi – ama durum, umutsuzca onun aleyhinde görünüyordu.

Yapabileceği tek şey beraber geçirecekleri zamanın tadını çıkarmaktı. “Bu sabah beraber ata binmeye ne dersin?”

“Çok hoşuma giderdi.” Genç adam gülümsedi. “Ondan sonra da, benim sevgili leydim, sizin bahçenizi inşa etmeye başlayacağım.”

Bölüm 13

Greenock, İskoçya

Yine uzun bir gün boyunca ayrı ayrı sürdürdükleri araştırmalardan sonra, üç arkadaş kendilerine genel merkez olarak seçtikleri hanın özel odasında akşam yemeği için bir araya geldiler. Kirkland ıslak paltosunu bir iskemlenin arkasına atıp elindeki uzun, deri kılıfı masanın üzerine bıraktı.

Arkadaşları çoktan gelmişlerdi. Randall ateşe bir kürek daha kömür attıktan sonra şöminenin yanındaki sandalyeye doğru topallayarak yürürken sıkıntılı bir sesle söylendi. “Bu buz gibi İskoç havasına lanet olsun!” Araştırma, yaralı bacağını çok zorlamıştı.

Kirkland sırıttı. “Bu hava insanı canlandırır. Kanı incelmış İngilizlerden başka kimse şikâyet etmez. Yemek ısmarlayan oldu mu?”

Will, “Söyledik, geliyor,” diye cevap verdi. “Yeni bir şey öğrenebildin mi?”

“Sadece bir ihtimal. Oldukça da zayıf. Sizlerden ne haber?” Kirkland, Will’in uzattığı şarap kadehini alarak ateşin yanındaki bir sandalyeye kendini bıraktı ve yorgunlukla bacaklarını esnetti.

Will devam etti. “Buhar makinesini incelemeleri için çağırdığım diğer mühendisler de Mactavish’le aynı fikirdeler.

Kazandaki yamannmış deliğin amacı gemiyi imha etmektir. Hiçbir mühendis bir kazanı bu şekilde tamir etmeye kalkışmaz çünkü böyle bir yamanın tutmayacağı apaçık ortada. Ama hiçbirimiz böyle adice bir şeyi yapanın kim olduğuna dair bir kanıt bulamadık.”

Kirkland, “Makinelerden anlayan biri olmalı,” dedi. “Hem de sebep olduğu tahribatın zamanlamasını çok iyi ayarlamak zorundaydı ki yaptığı ortaya çıkmasın,” diye fikrini belirtti.

Will başıyla onayladı. “Tahminimizce adam, kazan makine dairesine yerleştirilip yerine monte edilmeden önce, karanlık çökünce gemiye çıkmış olmalı. Clyde’daki meyhanelerin çoğunda bu proje konuşuluyor olduğuna göre, kurnaz bir adam ne vakit harekete geçebileceğini kolaylıkla önceden kestirebilir. Yamayı zamanında görseler bile, belki kaza önlenirdi ama buna sebep olan kişinin kimliğini ortaya çıkarmak imkânsız olurdu; yani böyle bir şeye kalkışmakta onun açısından hiçbir tehlike yoktu. Randall, *Enterprise*’ın inşasında çalışanların kim olduklarını öğrenebildin mi?”

“Birçoğuyla konuştum. Hepsisi de başka birinin gemisini imha etmeyecek kadar itibarlı ve saygın insanlar. Ash’i tanırsın – hiçbir zaman en iyi adamları bulmak için para harcamaktan kaçınmazdı. Yanındakilerin tamamı, Clydeside’da çalışan herkesin mühendislik alanındaki bu yeniliklerden faydalanacağına inanıyorlardı.”

Kirkland kadehindeki şarabı tazeledi. “Birçoğuyla dedin. Aralarında o kadar dürüst olmayan birileri de mi vardı?”

Randall, “Gemi battığında kaybolanlardan biri buraların yabancısıymış. Adı Shipley,” diye cevap verdi. “Kimine göre İrlandalı, kimine göre de Londralıymış ama fazla konuşmayan biriymiş. Kimse onun hakkında, fazla arkadaş canlısı olmadığı ama becerikli bir çarkçı yardımcısı olduğundan başka bir şey bilmiyor. Bir de dövümleri olduğundan bahsettiler.”

“Cesedi bulunmuş mu?”

Randall başını olumsuz anlamda iki yana salladı. “Henüz değil.”

Kirkland, “Eğer patlamada kendisi de öldüyse, muhtemelen kazaya sebep olan o değildir,” dedi. “Tabii ki tuzağı hazırlayıp patlamadan önce gemiyi terk etmiş olabilir. Ama bence böyle yapmış olsaydı, yokluğu fark edilirdi. Kurtulanlardan hiçbiri böyle bir şeyden bahsetmediler.”

Will usulca, “Leydi Agnes’e öğrendiklerimizi yazdım ve Ash’in ölmesini isteyebilecek birilerini tanıyıp tanımadığını sordum, dedi.

Kısa bir süre için odaya ağır bir sessizlik hâkim oldu. Sonunda Kirkland sessizliği bozdu. “Gemideki patlamada Ash’in hedef alındığından emin olamayız.”

Will sözünü sakınmaksızın, “Hayır, ama akla en yakın açıklama bu,” dedi. “Gemide ondan başka cinayete hedef olması muhtemel hiç kimse yoktu ve etrafta bir sürü gemi varken neden birisi sırf batırmak için Enterprise’ı seçmiş olsun? Öte yandan Ash sadece bir düğ değil, aynı zamanda sadece varlığıyla bile bazı çevrelere rahatsızlık veren bir adamdı.”

Randall söze karıştı. “Eğer birileri Ash’in ölmesini isteseydi, silah veya bıçak kullanarak onu ortadan kaldırmak daha kolay olurdu. Patlama onu hedef alan bir cinayet teşebbüsüyle, ölümüne bir kaza süsü vermek için bir hayli çaba harcanmış”

Will, “Kaza süsü vermek, öldürmeyi şansa bırakmak demektir,” diye devam etti. “Hayatta da kalabilirdi. Nitekim Enterprise’taki insanların yarısı kaldılar.”

Kirkland başka bir noktaya işaret etti. “Eğer hayatta kalsaydı, tekrar öldürmeyi deneyebilirlerdi. Enkazı bu kadar çabuk bulup kazanı inceleme konusunda şansımız vardı. Eğer gemi daha derin sularda batmış olsaydı bulunamayacaktı ve biz de hiçbir zaman olup bitenden şüphelenmeyecektik.”

Will masanın üzerindeki deri kılıfa bakarak, “Eh biz raporumuzu verdik, ya sen neler buldun Kirkland?” diye sordu.

Kirkland kılıfı açıp içinden rulo halinde bir harita çıkarttı. “Biz enkazı çıkarttıktan sonra, hâlâ üç kişinin kayıp olduğu

anlaşıldı. Ashton, Shipley ve O'Reilly isminde bir gemici daha. Bu sabah öğrendiğime göre sahilin epey aşağısında bir ceset daha karaya vurmuş.”

Randall gerildi. “Ash mi?”

“O'Reilly. Üstünde, boğulan gemicilerin kolaylıkla teşhis edilebilmesi için kullanılan özenle hazırlanmış İrlanda tarzı desenleri olan bir kazak varmış. Yani hâlâ kayıp olanlar sadece Ashton ve Shipley.” Kirkland, haritayı masaya yaydı ve diğerlerinin Glasgow'un kuzeyinden Lancashire'a kadar olan bütün sahil şeridini görebilmeleri için köşelerine ağırlıklar koydu. “Bütün öğleden sonramı bir balıkçı meyhanesinde önüme gelene içki ısmarlayıp akıntıları sormakla geçirdim. Özellikle de Arran Adası civarında kaybolan bir cesedin ne kadar uzağa sürüklenebileceğini ve sonunda nerede ortaya çıkacağını soruşturdum.”

Randall tatsız bir sesle, “Tabii bulunacağını varsayarsak,” dedi. Haritayı inceleyebilmek için Kirkland'ın yanına geldi. “O'Reilly nerede bulunmuş?”

Kirkland haritada bir yeri işaret etti. “Şu köye yakın bir yerde. Southernness.”

Randall hafifçe ısıklı çaldı ve, “O kadar uzakta mı?” diye sordu. “Orası İngiltere'deki Solway Firth'ün hemen karşısında.”

“Rüzgâr, hava durumu ve gelgit gibi bir sürü etken var. Araştırmamıza İrlanda'da devam etsek daha doğru olur – sonuçta orası Arran Adası'na Southernness'tan daha yakın.” Kirkland içini çekerek devam etti. “O kadar uzaklara sürüklenen hiç kimse hayatta kalamaz. Hele de bu soğuk sularda. Eğer Ashton sağ salım kıyıya varabilseydi, şimdiye kadar çoktan Glasgow'a dönmüş veya hiç olmazsa oradaki adamlarına bir haber göndermiş olurdu.”

Will inatla, “Çok ciddi bir şekilde yaralanmış ve bu yüzden bu dediklerini yapamamış olabilir,” dedi.

Kirkland, Will'in ne kadar zayıf da olsa umudunu kaybetmeye tahammülü olmadığını farkına varmıştı. “Tabii ki

mümkün.” diyerek ona katıldığını belirtti. “Ama bu ihtimal çok zayıf. Kazadan bu yana çok zaman geçti. Yarası böylesine ağırsa... muhtemelen hayatta kalmayı başaramamıştır.”

Randall haritada sahil boyunca çarpı işaretleri olan yerleri parmağıyla göstererek, “Bu işaretlerin anlamı ne?” diye sordu.

Kirkland, “Bilinen akıntılar göz önünde bulundurulduğunda bir cesedin büyük olasılıkla karaya vuracağı yerler,” diye açıkladı. “Bence ayrılıp Southernness civarındaki diğer bölgelere gitmemiz ve boğulan birileri karaya vurmuş mu diye bakmamız gerekiyor. Bazı kasaba ve çiftliklerde oranın sakinleri, kim olduğu belli olmayan bir cesedi kısa bir duadan ardından hemen gömerler.”

Will, “Bölgeyi nasıl bölüşeceğiz?” diye sordu.

Birbirleriyle çakışmamak için sahil şeridinin muhtemel bölgelerini aralarında çabucak paylaştılar. Bu karar verildikten sonra, Randall kasvetle, “Geriye yapabileceğimiz bir tek bu kaldı. Sonrasında, hepimiz normal hayatlarımıza dönmek zorundayız,” dedi.

Will içini çekti. “Doğrusu Leydi Agnes’e başarılı olamadığımızı söylemek hiç hoşuma gitmeyecek.”

Kirkland, “Onun öncelikle önem verdiği, bizim daima elimizden geleni yapmamız olmuştur,” dedi. “Başarıya değer verir ama onu esas şart olarak kabul etmez.”

Ellerindeki tepsilerde et, ekmek ve patates olan iki hizmetçi kız içeri girdiler. Kirkland aklıktan ölmek üzere olduğunu fark ederek artık konuşmayı bitirme zamanının geldiğine karar verdi. Haritanın en güneyindeki çarpı işaretine baktı. “İşimiz bittiğinde, Solway Firth’ün İngiltere tarafındaki şu kasabada buluşalım. Zira orası aşağı yukarı Southernness’in tam karşısında ve büyüklüğüne bakılırsa kalabileceğimiz bir hanı da vardır.” Parmağını haritanın üzerindeki bir noktada tıkırdattı. “Hartley.”

Bölüm 14

Mariah kısa zamanda Adam'ın ona bir bahçe yapacağından bahsederken şaka yapmadığını anladı. İlerleyen günlerde genç adam kasabadan beş altı işçi tutmuş ve ihmal edilen çiçek ve bitki yataklarını temizletmeye başlamıştı. Baharla beraber bitkiler büyümeye başlamış, bu yüzden de bahçeye bir düzen getirmek zorunlu olmuştu.

Gündüzler böyle geçerken, geceleri ise her ne kadar Mariah'nın koyduğu fiziksel sınırlamalara uysalar da aynı yatağı paylaşıyorlardı. Bir keresinde Adam kendini aşırı derecede uyarılmış bulup, içinden lanetler okuyarak kontrolünü kaybetmeden önce kalkıp kendi odasına gitmişti.

Genç kadın bir yandan erkeğin kendine hâkim olmasından memnun, bir yandan da o gittiği için üzgündü. Onun kendisine yakın olmasına ve ondan öğrenmekte olduğu yeni hazlara bayılıyordu. Aynı zamanda kendisi de erkeğe zevk vermesini çekingenlikle öğrenmeye başlamıştı, öyle ki, o geceden sonra Adam'ın bir daha odayı terk etmesine gerek kalmamıştı.

Bütün bunlar nerede son bulacaktı? Adam'ın hafızasını kazanıp onu terk etmesiyle mi, yoksa gerçek birer sevgili olmalarıyla mı? Veya bu sıralamayla olmasa bile her ikisi de mi?

İşi kadere bırakmıştı. Geleceğini mahvedecek herhangi bir şey yapmaktan kaçınarak, erkeğin varlığından olabildiğince zevk almaya çalışacaktı.

Adam'ın işçi takımı büyük bahçelerle uğraşırlarken, kendi de kapalı bahçede çalışıyordu. Amacı, gelen herkese iç huzuru verebilecek gerçek bir meditasyon bahçesi yaratmaktı. Sarmaşıkları kesmek ve yabancı otları temizlemek her ne kadar ona derin bir tatmin duygusu veriyorsa da, günün sonunda çamura bulanmış görüntüsü, bir beyefendi olup olmadığı sorusuna şüpheye yer kalmayacak şekilde açıklık getiriyordu. Olmadığı kesindi.

Marialı, meditasyon bahçesini görmek için sabırsızlanıyordu, ama genç adam, hazır olmadan önce ona izin vermiyordu. Her gün bir kez, genç kadın hava almak için çalışma odasından çıkarak bahçesine sızmaya çalışıyor, Adam da onu her defasında durduruyordu. Bu, aralarında ikisinin de hoşlandığı bir oyuna dönüşmüştü.

Bhanu'nun yaklaştığını duyduğunda - ki, bu Marialı'nın da yakınlarda olduğu anlamına geliyordu - duvara gömülü bulduğu yıpranmış taş fiskiyciyi temizlemeyi yeni bitirmişti. Aceleyle ayağa kalktı ve ellerini eski bir havluya sildi, sonra da bahçenin girişine ulaşmasın diye, genç kadının yolunu kesmeye gitti.

Marialı, genç adamın içini gıcıklayan bir gülümsemeyle bakıyordu. Gösterişsiz mavi elbisesinin içinde büyüleyiciydi. "Hâlâ bitirmedin mi? Meraktan çatlayacağımı!"

Genç adam, gözleri parlayarak başını iki yana salladı. "Henüz değil. Tabii ki, bir bahçe hiçbir zaman tam anlamıyla bitmez, ama burayı sen görmeden önce oldukça düzenli bir hale sokmak istiyorum."

"Buraya girmemi yasaklaman, beni meraktan deli etmenin en iyi yolu." Marialı bahçeye girebilmek için hızla hareket etti ama Adam gülerek onu yakaladı.

"Bazı şeyleri beklemeye değer." Genç kadını dudaklarından öptü. Sadece dudakları birbirine değiyordu çünkü üzerindeki çamurun Marialı'nın elbisesine bulaşmasını istemiyordu. Genç kadının ağzı doyulmaz bir ziyafetti ve erkek, içinde her zaman onun açlığını hissedecekti.

Öpücük sona erdiğinde Mariah nefesi kesilerek, “Sen sadece benim dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun.” dedi.

“İşe yarıyor mu bari?”

“Korkarım yarıyor.” Mariah erkeğin gözlerine baktığı zaman, yüzündeki şaşkınlık özellikle abartılmıştı. “Buraya acaba neden geldim?”

Genç adam okşar gibi bir dokunuşla çenesini avcunun içine aldı. “Buraya bana bahçenin ne zaman ziyaretine hazır olacağını sormaya ve o gün de burada piknik yapabilmemiz için Bayan Beckett’a bir sepet hazırlatmayı önermeye geldin.”

Genç kadın kıkırdadı. “Benim amacım bu muydu? Peki o ziyaret ne zaman gerçekleşecek?”

“İki gün sonra, tabii bu güzel hava devam ederse.” Gök yüzüne bakarak ekledi. “Maalesef havanın ne yapacağı dünyanın bu kısmında hiçbir zaman belli olmuyor.”

“Her şeyin yolunda gideceğini umuyorum. Bayan Beckett yardım etmekten mutluluk duyacaktır. Zaten senin iştahının yerinde olmasına bayılıyor.” Yine erkeğin yanından sıyrılıp bahçeye girmeye çalıştı.

Süzülmeye çalışan kızı sıkıca tutup tekrar öptü. “Daha sonra yemekte görüşür ve birbirimize neler yaptığımızı anlatırız.”

“Pekâlâ.” Mariah etrafta dolaşıp ilginç kokuların peşinde dolanan Bhanu’ya bakarak, “Bhanu, benimle mi geleceksin, yoksa Adam’la mı kalacaksın?” diye sordu.

Köpek ona bir bakış attıktan sonra, etrafı koklamaya devam etti. “Galiba şimdilik sen ve bahçen, köpeğimizin bağılığını kazandınız.”

“O çok maymun iştahlı bir hayvan ve emin ol, çok geçmeden seni aramaya başlayacaktır.” Köpeği inceledi. “Bir yaratığın hem bu kadar çirkin hem de bu kadar sevimli olması nasıl mümkün olabilir ki?”

“O çok ayrıcalıklı yeteneklere sahip bir köpek.” Mariah genç adama alımlı bir şekilde son bir kez baktıktan sonra dönüp eve doğru yollandı.

Adam kendini, sanki kalbi genç kadının peşinden gidiyormuş gibi hissetti. Ne şanslı bir adamdı. Puslu rüyalarından başka, geçmişine ait hâlâ hiçbir hatırası yoktu ama Mariah şuanın ve geleceğin çok daha önemli olduğunu söylemekte son derece haklıydı. Genç kadına sahip olduğu sürece, belki de geçmişin hakikaten hiçbir önemi yoktu.

~~~~~

İyi hava devam etmiş ve Mariah buna çok sevinmişti. Adam'ın dışarıda çalışmasına inreniyordu. Zamanının çoğunu çalışma odasında geçiriyor ve elindeki mütevazı parayla çiftliği nasıl geliştirebileceğinin planlarını yapıyordu. Adam ona çok yardımcı olmuştu. Daha da iyisi, papaz onu Horace Cochrane'le tanıştırmıştı.

Bay Cochrane, Northumberland'da senelerce bir konutun kahyalığını yapmıştı. Yaşlandığı için, kısa bir süre önce emekliye ayrılmış ve doğduğu yer olan Hartley'e geri dönmüştü. Bir ay süren dinlenmeden sonra, daha az yorucu bir tempoda da olsa çalışmayı tercih ettiğine kanaat getirmişti. Hartley'de geçirdiği birkaç gün bile, burada bir fark yaratmasına yetmişti.

Adam'ın bahçesini ziyaret edeceği gün, hesaplarına odaklanamadığını fark etti. Öğlen olunca işini bırakabilmesi, genç kadını rahatlattı. Adam kahvaltıda, bahçeye girişinin tam bir sürpriz olmasını istediği için onun gözlerini bağlayacağını söylemişti. Bundan dolayı o da genç adama bir sürprizle karşılık vermek istiyordu. Gözleri neşeyle parlayarak Bayan Beckett'in hazırladığı piknik sepetini almak için mutfığa indi.

Her zamanki gibi, Adam genç kadının patikadaki ayak seslerini duyarak onu karşılamaya geldi. Açık havada çalışmak genç adama iyi gelmişti. Morluklar kaybolmaya yüz tutmuştu. Gayet sağlıklı ve formda görünüyordu. Şapkası olmadığı için siyah saçları rüzgârdan dağılmıştı ve gözlerinin

canlı rengi, etraftaki yeşillikle daha da ortaya çıkmıştı. Beyaz gömleği ve koyu mavi pantolonunun içinde, son derece enerjik görünüyordu.

Genç adamı gülümseyerek selamladı. “Sipariş ettiğin güzel ve güneşli bahar günü tam da planımıza denk geldi.”

“Doğrusu bundan çok memnunum. Hava siparişleri çoğu zaman tersine gider.” Genç adamın öpücüğü, Mariah’nın zevkten ürpermesine sebep oldu. Son günler öylesine ahenkli geçmişti ki genç kadın kendini balayında gibi hissediyordu. Genç adam ağır sepeti aldı. “Gözlerini bağlamak için sepetten sarkan bu fiyonklardan birini mi kullanacağım?”

Genç kadın başıyla onayladı. “Sapına eşarp bağlamanın sepeti daha şenlikli göstereceğini düşündüm. Ne de olsa bugün özel bir gün.”

Adam’ın gözleri patikaya doğru kaydı. “Bhanu nerede?”

“Bana katılmayı düşündü ama sonra mutfakta kalmaya karar verdi – Bayan Beckett akşam yemeği için fırında but pişiriyor.” Mariah sırtıttı. “Üstelik, Annabelle’le Bhanu da çok iyi geçiniyorlar. İkisini ocağın yanında kıvrılmış yataarken gördüm.”

“Vefasız köpek.” Genç adamı sepeti yere koydu ve Mariah’nın, elbisesine uyması için özenle seçtiği mavi eşarabı çözdü. Kumaşı gözlerini tamamıyla kapatabilmesi için başına sararken, genç kadın, “Bu çok çocukça biliyorsun değil mi? Eminim işin içinde şaşırtmaca olmasa da yaptıklarına bayılacağım,” dedi.

“Ben de öyle umuyorum.” Adam genç kadının elini alıp kendi koluna koydu, sonra da yerden piknik sepetini aldı. “Ama gözlerini bağlamamın asıl sebebi, bahçeyi öncelikle diğer duyularınla algılayabilmen. Görmek o kadar kuvvetli bir duyuyu ki, öbürlerini bastırıyor.”

“Çok ilginç bir düşünce.” On adım sonra, genç kadın, “Haklısın,” dedi. “Gözlerim kapalıyken ayağımın altındaki taşları çok daha iyi hissedebiliyorum. Ufak tefek çıkıntılar, taşların arasında bir parça çimen, taşların oluşturduğu girin-

tiler ve yükseklikler.” Oldukça alçak bir taşla basınca erkeğin kolunu sıkıca tuttu. “Yürümek kadar basit bir şey için bile başkasına bağımlı olmak ne kadar garip.”

“Senin kaybolmana izin vermem, korkma.” Erkeğin sesi kısık ve zorlayıcıydı.

Mariah, Adam’ın sesindeki zengin tonların son derece farkında olarak sordu, “Yoksa benim gözlerimi bağlaman, sen geçmişini hatırlayamadığın için bugüne kadar benim sana rehberlik etmeme bir benzetme mi?”

Adam sesi şaşkınlıkla dolu, cevap verdi. “Hiç bu açıdan düşünmemiştim ama doğru.” Genç kadının alnını öptü. “Sen de benim kaybolmama izin vermedin.”

Erkeğin genç kadına duyduğu güveni yansıtan sesi, Mariah’nın içinin ezilmesine sebep oldu. Birkaç adım sonra, genç kadın, “Şimdi bahçenin girişindeki kemerli geçitte miyiz? Bir an için hava... daha yoğunmuş gibi geldi,” dedi.

“Çok dikkatlisin.” Genç kadını on adım daha ilerlettikten sonra durdu ve kolunu onun elinden çekti. “İşte geldik. Neler hissettiğini anlat bana.”

“Öncelikle, sepeti yere koyduğunu duydum. Şu anda üstüne bastığımı taşlar, patikadakilerden daha değişik geliyor. Bunlar daha düz ve yumuşak.” Kendi etrafında yavaşça bir daire çizdi. “Hava çok durgun. Duvarlar bizi rüzgârdan koruyor. Hem de güneşi üstlerine çekiyorlar. Bahçen dışarıya nazaran daha sıcak.”

“Ne duyuyorsun?”

Genç kadın nefesini tuttu. “Su akıyor! Sesin tamamı, birbirinden alçak veya yüksek pek çok tondan oluşuyor. Fıskiye mi yaptın?”

“Sarmaşıkların altında gizli kalmış bir fıskiye onardım sadece. Başka neler duyuyorsun?”

“Kuşların şakımasını. Kuş sesleri her yerde var ama çoğunlukla onları bu kadar fark etmem. Bahçende incir kuşları var, değil mi? Çalibülbülleri ve serçeleri duyuyorum sanırım. Ama biraz daha uzaktan geliyor. Harika sesler. Ve parfümsü

kokular! Nergisler tam çiçek açmış gibi. Kokularını alabiliyorum. Her zaman bana tereyağı kokusunu hatırlatırlar. Ama başkaları da var. Farklı bitkilerin kokuları. Ve galiba şu meyva ağacı da çiçek açmaya başlamış. Elma mı?”

Adam güldü. “Çok iyi gidiyorsun. Kokuyu, sesi ve dokunmayı çok güzel tarif ettin. Tat alma duyusu hariç hepsini. dudaklarına bir çiçek değdirmemi ister miydin?”

“Bundan daha iyisini yapabilirim.” Mariah erkeğin sesini bir rehber gibi kullanarak ona yaklaştı ve kollarını tuttu. Sonra uzanarak boynundan öptü. “Mmmmm, tuzlu, çok hoş.” Erkeğin kollarını sıktı. “Kuvvetli ve esnek. Çok güzel ve güven verici bir his.”

Adam gülerek onu kucaklamak için kendine doğru çekti. Genç kadın vücudunun boylu boyunca erkeğine yaslanmış olduğunun son derece farkındaydı. Göğüslerinin erkeğine olan uyarıcı basıncı, birbirlerine olan yakınlıktan dolayı en özel yerlerinden nabız gibi atarak dolaşan kanı.

Erkek Mariah’nın gözlerindeki eşarby çekince, aniden görme duyusu geri geldi. Her ne kadar duyularıyla sarmalanmış dünyasından çekip çıkartıldığı için üzgünse de, erkeğin esmer ve yakışıklı yüzünü kendininkine bu kadar yakın görmekten mutluydu. “Sınavdan yıldızlı pekiyiyle geçtin,” diyen genç adam devam etti. “Sanırım çocukken ben de gözlerim bağlı olarak bir bahçeye getirilmiştim. Gerçekten hatırlamıyorum ama sanki senin yaşadığın tecrübeyi uzun zaman önce ben de yaşamışım gibi geliyor. Onun için bunu denemeni istemiştim.”

Mariah, adamın kollarından sıyrılarak, “Bu ziyaret hatırladığın o diğer bahçeye mi yapılmıştı?” diye sordu.

Kaşlarını çatan genç adam, başını sallayarak, “Belki,” dedi. “Ama hakikaten bilmiyorum.”

Mariah, Adam’ın yüzündeki karanlık bulutları dağıtmak istercesine, bahçeye göz gezdirdi. Vahşi halinde bile burası sevimli görünüyordu ama Adam’ın itinalı çalışması, bahçede derin bir ahenk yaratmıştı. Eski bir tahta sıra, insanı davet

edercesine bir ağacın altına konmuştu ve daha önce başıboş büyümüş otların yerinde şimdi göze hoş gelen bir çimenlik uzanıyordu.

Ama en güzeli fiskiye idi. Daha yakından bakmak için o tarafa yöneldi. "Suyun aslanın ağzından akıp farklı seviyelerdeki havuzlara dökülmesine ve değişik tonda sesler çıkartmasına bayılıyorum. Bu fiskiye yi sarmaşıkların altında mı buldum demiştin?" Aslanın başını oluşturan pütürlü taş dokundu, sonra parmaklarını aşağıdaki havuzun berrak sularında dolaştırdı.

"Tamamen gizlenmişti. Ben zaten bir çeşme yapmaya niyetlenmiştim, yani bunu bulmak büyük şanstı. Boruların ve havuzların temizlenmesi gerekiyordu o kadar."

Mariah bahçede dolaşp etrafa dokunarak inceledi.

"Harika bir iş başarmışsın. Buradaki havayı solumak bile insanı rahatlatıyor."

"Beğendiğine memnun oldum." Adam etrafına hoşnutlukla baktı. "Daha çok iş var ama istediğimi yolda ilerlemesinden memnunum."

"Eserini kutlamamızın zamanı geldi." Mariah sepetin kapğını, ancak içinden eskice bir örtü çıkaracak kadar araladı. Bunu çimenlere yaydıktan sonra, sepeti örtütün ortasına koydu ve yanına zarafetle yerleşti. "Benim için bir sürprizin vardı. Şimdi de sıra bende." Ona muzipçe gülümsedi. "Yemegimizi karanlıkta yiyeceğiz."

Bölüm 15

Mariah'nın bu sözleri üzerine Adam, başını kaldırarak küçük bir pamuk yumağı görüntüsündeki bulutlardan başka bir şey olmayan güneşli gökyüzüne baktı. "Umarım bu, yemek yemek için gece karanlığın çökmesini bekleyeceğiz anlamına gelmiyordur."

"Şimdi yiyeceğiz ama gözlerimiz bağlı olarak. Babam bir keresinde Paris'teki bir oyunevinde souper noir – siyah yemek olarak sunulan yemeğe katılmıştı. Yemek odası zifiri karanlık ve hizmetkârlar da kör oldukları için karanlıkta çalışmaya alışkınlarımış. Değişik yemekler ikram ediliyormuş. Babam tedirgin edici ama aynı zamanda çok ilginç bir duygu olduğunu söylemişti." Genç kadın yüzünde çarpık bir ifadeyle sırtıttı. "Babam aynı zamanda bu yemeğin esasen çılgın bir âlemin başlangıcı olduğunu söylemişti."

Adam şaşkınlık içinde sordu. "Baban gencecik kızına böyle bir şey mi anlatmıştı?"

"Tabii çok daha uygun kelimeler kullanarak ama evet, yemeğin ana hatları buymuş." Mariah, bir an için yine babasının kaybından doğan o boğucu acıyı hissetti. Ama Adam'ın ortaya çıkmasından bu yana, ıstırabı o kadar da yoğun değildi. Hatta artık neredeyse babasından gelecek, neşeli ve bu kadar uzun süredir yazamadığı için özür dileyen bir mektup ümit etmekten vazgeçmişti.

Kendini devam etmeye zorlayarak, “Onunla beraber bütün bu taşra partilerine katıldığım için babam, dünyanın her türlü halini bilmemi isterdi,” dedi. “Siyah yemek hikâyesi sadece eğlence içindi, zaten bu olay onun çok seneler önce başından geçmişti. Sanırım o dönemde Avrupa turuna çıkmış bir delikanlıymış.”

“Avrupa turu mu yapmış? Böyle bir fırsat eline geçtiği için çok şanslıymış.”Adam battaniyenin üzerine kıvrıldı. “Fransız ihtilalinden bu yana, genç İngiliz beyleri Avrupa’nın metropollerinde kendilerini eğlendirme fırsatından mahrum bırakıldılar. Baban zengin bir aileden mi geliyordu?”

Genç kadın yüzünü buruşturdu. “Ailesinden hiç bahsetmezdi. Benim anladığım, büyük bir lordun genç varisine seyahatlerinde refakat ediyormuş. Doğrusu genç birinin babama emanet edilmesi korkutucu bir düşünce!”

Adam kıkırdadı. “Geçmişte ne hataları olursa olsun, kızını mükemmel yetiştirdiği belli.”

Sepetin sapından diğer eşarbi da çözen Mariah, “Bu sepette ne olduğunu ben de bilmiyorum. Bayan Beckett’a siyah yemekten bahsettim ve hayal gücünü kullanmasını söyledim. Bu fikre bayıldı, yani herşeye hazır ol!”

Dizlerinin üzerine kalkarak eşarbi Adam’ın gözlerine sardı. “Bir şey görebiliyor musun?”

“Kumaştan geçen çok zayıf bir ışık huzmesi hayal meyal geliyor ama hiçbir şey göremiyorum. Bu çok acayip bir duygu.” Genç adam düşünceli bir halde sözlerine devam etti. “Gece karanlığından çok farklı. Çok daha... korunmasız. Sıra sende. Kendi gözlerini bağlayabilecek misin? Hile yapmak yok!”

“Hile yaparsam bu işin tadına varamayız. Ben gözlerimi sararım ama düğüm atmaya yardım etsen iyi olur.” Eşarbi başına sararken gözlerinin Adam’a yaptığı gibi tamamıyla kapalı olduğuna dikkat ediyordu. “Eşarbi düğümleyebilmen için sepetin üzerine eğileceğim.”

Erkeğin pozisyonunu değiştirirken çıkarttığı hafif sesleri duydu. Daha sonra genç adamın araştıran parmakları ense-

sine dokundu. Bu dokunuşla içinden geçen dalgalanma yüzünden nefesini tuttu. “Orası boynum. Eşarp sana doğru biraz daha yukarıda.” Genç kadının sesi titriyordu.

“Affedersin.” Erkeğin elleri eşarbin uçlarını tutan elleriyle buluştu. Adam eşarbi ustalıkla bağlarken, genç kadın ikisinin de gözleri bağlıyken aralarındaki her dokunuşun gitgide ne kadar mahrem bir hale büründüğünü düşünüyordu. Erkeğin parmak uçlarının saçlarının üzerinde hafifçe kayması bile ne kadar heyecan vericiydi.

Eşarp bağlanınca, Mariah sepetin kapağını açtı. “Bakalım neler varmış. Ah, dört peçete, bunlarla dizlerimizi örtebiliriz ve dökülenleri temizleyebilmek için yedeğimiz de olur. Al – seninkini sepetin üstünden uzatıyorum.”

“Çok akıllı bir kadın. Üstümüzü batırmamız kaçınılmaz, ama sanırım eğlenceli olacak.” Adam, eliyle arayarak uzatılan peçeteleri buldu.

“En iyisi her şeyi sırayla yememiz, örtünün üzerine koyarsak bulamayabiliriz.” Mariah peçetelerden birini kucağına yayıp elini tekrar sepete daldırdı. “Önce içeceklerimizle başlayalım. Bayan Beckett ortama uygun iki şişe içecek koyduğunu söyledi ama ne olduklarını belirtmedi. Al bu seninki.”

Adam’ın parmakları önce şişenin altını yoklamış, sonra da yukarıya doğru çıkarak avuçları genç kadının kollarıyla buluşmuştu. Saniyeler süren bu temasın etkisiyle genç kadın, içinden gelen onu ısırma isteğini bastırıp, kuruyan dudaklarını ıslattı.

Vücudundaki her hücre, erkeğin varlığının farkındaydı, onu görmekten çok daha yoğun bir farkındalıktı bu. Vücudunun sıcaklığı. Ona doğru uzandığı zaman havadaki hareketlenme. Bir insanın sessizce otururken bile çıkarttığı hafif sesler. Bilinçliyen farkına varmadığı, erkeğin kendine has kokusu. Onunki... baş döndürücüydü. Erkeksi. Yüzünü onunkiye sürmek istiyordu.

Genç kadın, battaniyenin üzerinde çırılçıplak olsalar bile, şuurunun bu kadar keskin olamayacağını düşünerek kızardı. Tanrı’ya şükür genç adam tepkilerini göremiyordu!

Adam'ın parmakları genç kadının elinin kenarına hafifçe değerek şişeyi kavradı. "Tamam, tuttum, sen bırakabilirsin. Hımm, çok derine itilmemiş bir mantar." Şişeyi açınca önce hafif bir mantar sesi, sonra da köpüklerin kabarcıklanması duyuldu. "Şampanya! Bayan Beckett kesinlikle bu olayın ruhunun bilincine varmış. Bakalım diğer şişe de aynı mı."

Onu da açtı. Yine köpük sesleri geldi. "Her ikimize de şampanya koymuş. Seninkini uzatıyorum."

Genç kadın uzatılan şişeyi bir yudum almak için dudaklarına doğru kaldırdı. Şampanya köpürerek boğazından aşağı kaydı. "Çok lezzetli! Burke'ün mahzeninin gurur kaynağı olsa gerek."

"Hakikaten çok güzel. Sırada ne var?"

Mariah genç adamın şişesinden bir yudum aldığını duydu. Gözünün önüne erkeğin şişenin ağzını kavrayan dudakları gelince aklını çelen bu düşünceyle titredi. Şişesini dik tutabilmek ve kolayca bulabilmek için bacaklarının arasına sıkıştırdığında, genç adamın bir hanımefendiye yakışmayan bu hareketini görememesine şükretti. "Sen seç."

Adam sepeti karıştırırken hafif sesler duyuldu. "Bir sürü ilgi çekici şekil var. İnce bir beze sarılı şu yuvarlak nesneye bakalım." Söylediklerine pişman olup güldü. "Özür dilerim, bakmak ve görmek dilimizin o kadar büyük bir parçası olmuş ki, bu kelimeleri kullanmamak çok zor."

Genç kadın da onunla beraber gülümsedi. "Seçtiğin şey nasıl kokuyor ve neye benziyor?"

Önce kımıldatılan bir kumaşın hışırtısı, sonra da Adam'ın burnunu çekerek koklaması duyuldu. "Paketin içinde aşağı yukarı yedi sekiz santim eninde iki yuvarlak var. Sıcak ve esnekler. Gevrek ve yağlı. Sanırım bir tür kızarmış et." Bir an durdu. "Bazı yerlerde bir boğanın... üreme organları özel bir yemek olarak... pişirilir ve yenir. Sence... Bayan Beckett bunu yapar mı?"

"Tabii ki yapmaz, gerekli malzemeyi bulsa bile!" Mariah

da bir an telaşlanarak durakladı. “Yoksa yapar mı? Hangimiz önce bunun tadına bakacak?”

“Ben bakacağım, ne de olsa koca olarak karımı nahoş olaylardan korumak benim görevim.” Çıkan seslerden, ısırırken tedbirli olduğu anlaşılıyordu. “Etten yapılmış ama içi yumuşak ve kaygan. Biraz önce tartıştığımız şey olduğunu hiç sanmıyorum. İkincisini de sen al. Belki sen ne olduğunu anlarsın.”

Parmaklarının birbirine zevkle değmesinden sonra, genç kadın sıcak ve yuvarlak nesneyi ondan aldı. Isırır ısırmaz tahmininde yanılmadığını anladı. “İskoç yumurtası! Anlamam gerekirdi ama ben onları her zaman görüntüsünden tanırım.” Ağzındaki lokmayı, şampanyadan içerek yuttu. Alkolün etkisiyle kendini hafiflemiş ve mutlu hissetmeye başlamıştı. Şimdi bir baloda olsalar, bütün gece dans ederlerdi. “Katı bir yumurtayı kıyma haline getirilmiş sosisle kaplıyorlar, sonra da yumurta sarısına ve galeta ununa batırıp kızartıyorlar. Ne olduğunu bilersen oldukça lezzetlidir.”

“Şimdi bildiğim için gerçekten çok daha lezzetli.” Adam’ın sesinden sırtıttığı belli oluyordu. İskoç yumurtalarını bitirdikten sonra genç adam, “Sıra sende,” dedi.

Mariah elini sepete soktu. “İki tane kısa ve geniş kavanoz buldum, Üstlerinde mantar var ve hâlâ sıcaklar. Sanırım çorba. Bayan Beckett’in çorbaları harikadır. Biraz ister misin?”

Adam sıcak kavanozu aldı ve ağzındaki mantarı çıkardı; burnuna egzotik ve baharatlı bir koku geldi. “Aman Tanrım, Hint körisi!” diye bağırdı.

Genç kadın kendi kavanozunu açıp kokusunu içine çekti. “Çok kendine has bir kokusu var değil mi? Daha önce de körili yemek yemiştin, görünen o ki sen de yemişsin.”

Genç adam yavaşça, “Bu koku bana bir şeyleri çağrıştırıyor,” dedi. “Sanırım sık sık bu baharatın kullanıldığı yemekleri yiyordum. Ama belirgin bir anım yok.”

“Belki de çorbayı içmen, hafızanı tazeleyecektir. Sepette kaşık olmalı. Ah, buldum. İşte seninki.”

Sepetin üzerindeki aynı bölgeyi kullanarak eşyaları birbirlerine alıp verme konusunda bir tür yetenek geliştirmişlerdi. Elleri birbirine değdiğinde, genç adamın parmakları onun bileğini okşayarak nabzının attığı yere doğru kaydı. “Hımm, yumuşak,” dedi. “Kaşık olmadığı belli.”

Genç kadının parmakları istemsizce kaşığı sınıksı kavradı. Sakin bir sesle konuşmak, çaba gerektiriyordu. “Kaşığınız efendim.”

Adam kaşığı alınca Mariah da çorbasının tadına baktı. “Kremalı. Sanırım içinde doğranmış soğan ve havuç var, ama bu küçük et parçalarının ne olduğundan emin değilim. Aca-ba tavuk mu?”

“Ya tavuk ya da tavşan eti. İkisini ayırt edebilmek kolay olmadığı için söylemesi zor. Ama çorba çok lezzetli.”

Çorbalarını bitirdikten sonra Mariah boş kavanozları sepete geri koyarken Adam, “Körünün lezzetinin geçmişimden geldiğini biliyorum ama yine de hiçbir anı ortaya çıkmadı,” dedi.

Erkeğin sesindeki hayal kırıklığını duyan Mariah, “Anıların şekillenene kadar Bayan Beckett’a körüli yemekler pişirmesini söyleyeceğim,” dedi. “Artık seçme sırası senin.”

Adam tekrar sepeti karıştırdı. “Burada yine ince beze sarılı yumuşak bir şey var. Bakalım neymiş... kenarında hamur olan iki parça yumuşak nesne. Senin dilimini uzatıyorum.”

Mariah’a uzattığı porsiyonun aroması gayet yoğundu. Tanındık olmasına rağmen, ne olduğu aklına gelmiyordu. “Peynir değil. Etlı bir şey.” Küçük bir ısırık alıp tadına varabilmek için lokmasını ağzında eritti. “Ciğer ezmesi.”

Genç adam ekledi. “Hem de mantarlı. Bayan Beckett’ın çeşnisi çok etkileyici.”

Mariah diliminin geri kalanını da yiyerek üstüne şampanyasını yudumladı. Her şey şampanyanın eşliğinde daha lezzetli geliyordu. “Doymaya başlıyorum ama sepet henüz boşalmadı. Bakalım yemeği bitirmek için bir tatlı bulabilecek miyim?”

Araştıran eli, dokunduğunda sıcaklığını hissettiği kapaklı oval bir kase buldu. “İçinde fırınlanmış puding olabilecek bir çömlek var. Bakalım neymiş...” Kapağı açarak temkinli bir şekilde parmağını içine sokmasıyla geri çekmesi bir oldu. “Ooooh, çok iğrenç! Doğranmış solucanlar varmış gibi!”

“Eminim değildir.” Adam kaseye doğru uzandığında parmakları yine genç kadının kilelere dokundu. Parmakları kâsenin içine girmeden önce genç kadının kileri hafifçe okşadı. “Kesinlikle.... tuhaf bir duygu. Ama güzel kokuyor ve benim Bayan Beckett’a güvenim tam. Bir tadına bakacağım.”

Mariah onun yemekten bir parça alarak yuttuğunu duydu. “Peynirli makarna,” diyen genç adam devam etti. “Hem de çok güzel pişirilmiş. İnsan yediğini göremezse peynirli makarnanın ne kadar korkutucu olabileceğini hiç fark etmemiştim.”

Bu genç kadının sevdiği bir yemektir, o yüzden, “Sadece bir kâse olduğuna göre paylaşmamız gerekecek,” dedi. “Bir çatal al. Kâseyi aramızda tutarsak ikimiz de içinden yiyebiliriz.”

Yemek o kadar lezzetliydi ki, çatalları birbiriyle çarpışırken çocuklar gibi gülüyorlardı. “Dibinde kalıp kalmadığını anlamak için parmaklarımı kullanmak zorundayım. Ah, bir parça daha kalmış. Sen cesaretle doğranmış solucan yemeyi göze aldığına göre, bu da senin hakkın. Bu son parçayı benim parmaklarımdan yiyebilecek misin?”

Genç adam, “Beni ellerinle beslediğini ispat edebilmen için mi?” derken sesinden gülümsediği anlaşılıyordu. “Seve seve yerim.”

Erkeğin sıcak dudakları, parmaklarındaki kırıntıları kemirirken, Mariah zevkle ürperdi. Adam, parmak uçlarını nazikçe öperken hiç acele etmiyordu.

Genç kadının bütün vücudu uyarılarak diken diken olurken, keskin bir şekilde soluğunu içine çekti. “Parmaklar... me-nüye dahil değil.”

“Değil mi?” Erkek dilini, genç kadının avucunun en hassas bölgelerinde gezdirdi. Mariah’nın dudaklarından boğuk bir inilti çıkıyordu.

Adam nefesini tutarak bir anlığına yanağını genç kadının avucuna bastırdı. “Sen yaratılmış en lezzetli yemekten bile daha tatlısın,” diye fısıldadı. Sepeti kenara itip genç kadını battaniyenin üzerine çekti. Ağzı onunkini buldu ve dilleri hararetle bir duyarlılıkla birleşti.

Oynadıkları bu zevkli oyun ve şampanyanın etkisiyle başı dönen Mariah, genç adamın dokunuşlarını varlığının her noktasında yoğun bir biçimde hissediyordu. Geceleri birbirlerinin vücutlarını tanımaya çalışmaları, genç kadına tutkunun vazgeçilmezliğini öğretmişti. Şimdi onu istiyordu – hem de tamamen. Gözlerinin bağlanmış olması, onları gerçek dünyadan alıp sadece zevkin hüküm sürdüğü bir yere götürmüştü. Duyguları alev almıştı. Erkeğin tadını, kokusunu ve sesini seviyordu.

En çok da şu an elleriyle dudaklarının vücudunda gezinmesini ve tenini okşamasını seviyordu. Eli bacaklarının arasına kayıp parmakları da hünerli ağzı kadar ona yakınlaştığı an, genç kadının nefesi kesildi. Genç adam, “Çok güzelsin. Her açıdan, hem vücudun hem de ruhun çok güzel,” diye fısıldadı.

Mariah, arzudan ve şampanyadan çakırkeyif bir halde, ne faziletli olmayı, ne de geleceğini veya oluşacak sonuçları umursuyordu. İlk karşılaştıkları geceden beri aralarında tutkulu bir ilişki gelişmişti ve şu anda en ilkel şekilde birleşmelerinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Erkeğin parmakları genç kadının en mahrem yerinin derinliklerine doğru kaydığında, dudaklarından bir inleme yükseldi. Her tarafı ateşli ve sıcak bir arzuyla kavruluyordu. Genç adam pantolonunun düğmelerini açarken aradan geçen süre, ona çok uzun geldi. Onu yemek istercesine erkeğin omzunu ısırdı.

Adam onu kendine çekerken pürüzlü bir sesle, “Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum,” dedi.

“Umurumda değil!” Genç kadın kollarını onun vücuduna sardı ve kendini ona doğru itti.

Vücutları, ikinci bir düşünceye yer bırakmayacak bir çabuklukla birleşti. Artık birbirlerine olan ihtiyaçları, tek vücut olmalarıyla doyuruluyordu. Hissettiği kısa süren acı, genç kadının arzularını köreltmemiş, aksine onunla bir bütün olma isteğini arttırmıştı. Erkeğin kaslı ve güçlü vücudunu hissederken birbirlerinin içinde eridiler.

Kısa bir süre içinde yakıcı zevki daha da yoğunlaştıran bir ritme kapıldılar. Erkeğin parmakları ikisinin arasına girip de genç kadına hünerle dokunana kadar, gitgide daha da gerilen kurulu bir yay gibiydi.

Mariah birlikte olmalarına mani olan engelin bilincinde olmaksızın, kendini kaybetti. Şu an, rüyalarında bile göremeyeceği günah dolu bu yakınlık ve zevkten başka hiçbir şeyin farkında değildi. *Aman Tanrım, Aman Tanrım...*

Tırnakları erkeğin sırtına saplandığında, genç adam kas-katı oldu ve ağzından boğuk bir ses çıktı. Erkek onun içinde zevkin doruklarına ulaşırken, Mariah da kollarını ve bacaklarını ona dolamış, onu sımsıkı tutuyordu.

Arzuları köreldikten sonra, gerçek dünyaya geri döndüler. Mariah, eski bir battaniyenin üzerinde kenetlenmiş olduklarını fark edince derin bir nefes aldı. Kuşlar, sanki biraz önce iki insan ilişkilerini geriye dönülemeyecek şekilde değiştiren bir davranışta bulunmamışlar gibi hâlâ şakıyorlardı. Baş şampanyanın etkisiyle ve hissettiği şaşkınlıkla dönüyordu.

“Mariah, sevgilim.” Adamı yanına doğru döndü ama onu hâlâ sımsıkı tutuyordu. Önce kendi gözlerindeki bağı çözdü, sonra da Mariah’ninkileri çekip çıkarttı. Mariah ışıktan gözlerini kırparken, genç adam da onun gözünün kenarını acıtan bir şefkatle öptü. O an Mariah onun ne kadar dürüst ve samimi olduğunu düşünürken kendisinin hiç de öyle olmadığını hatırladı.

“Karım olduğun güne şükrediyorum. Ama...” Sesi kararsızlıkla dolu olan genç adam, tereddütle devam etti. “Belki ben yanıyorum ama, düğünümüzden sonra, evliliğinizi tamamlamamış mıydık?”

Gerçeklerin genç kadının ona söyledikleriyle uyuşmadığı şu an bile hâlâ karısı olduğunu düşündüğü kişiye güveniyordu. Üst üste söylediği yalanların yarattığı suçluluk duygusu Mariah paramparça ediyordu. Genç kadın ıstıraplı gözyaşları yanaklarından süzülürken kendinden nefret ederek zorlukla ayağa kalktı ve nefesi kesilerek. “Özür dilerim,” dedi. “Çok özür dilerim.”

Tamamen yıkılmadan önce oradan kaçma isteğiyle Mariah dönüp bahçeden dışarı koşmaya çalıştı ama genç adam ondan çok daha hızlıydı. Kollarını beline sararak genç kadını arkasından yakaladı ve kendine doğru çekti. “Çok üzgünüm Mariah. Benimle birlikte olmak istediğini sanmıştım,” derken sesi şaşkınlıkla doluydu.

Genç kadın boğulurcasına cevap verdi. “Evet, istedim.”

“Seni incittim mi? Hayatta isteyebileceğim en son şey bu.” Adam bir eliyle Mariah’yı belinden tutarken, öbür eliyle sanki hırçın bir kısrakı sakinleştirmek istermiş gibi omzunu ve kolunu okşuyordu.

“Önemli bir şey yok,” diye fısıldadı.

“O zaman sorun ne Mariah? Seni seviyorum ve sana iyi bir koca olmak istiyorum. Geçmişte olduğumdan çok mu farklıyım?”

Mariah o an yerin dibine geçip ortadan kaybolmayı ne kadar istese de, ona gerçeği söylemeliydi. Derin bir nefes alıp erkeğin kollarından sıyrılarak yüzünü ona çevirdi. Yalın bir sesle, “Önceden nasıl bir insan olduğunu bilmiyorum,” dedi. “Biz karı koca değiliz. Seni denizden çekip çıkarttığım geceden önce hayatımda hiç görmemiştin.”

Bölüm 16

Adam'ın nefesi, sanki karnına bir yumruk yemiş gibi keşildi. Mariah'nın parlak sarı saçları gevşek ve iç gıcıklayıcı bir şekilde, tam da Adam'ın görmeye can attığı gibi omuzlarına dökülüyordu. Adam, onu kollarına alabilmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu – ama o birbirlerine ait olmadıklarını söylüyordu. Uyuşmuş bir halde, “Evli değil miyiz?” diye sordu. Genç kadının kendisine ait olmadığına inanamıyordu. “Sen benim karım değil misin?”

Mariah gözyaşlarını silmek için eşarplardan birini kullandı. Şişmiş gözlerle ve kırmızı bir burunla bile çok sevimli görünüyordu. “Hayır. Çok üzgünüm. Yalan söyledim ve... ve işler çığrından çıktı.”

“Neden evli olduğumuzu söyledin?”

Mariah ıslak eşarbbı parmaklarının arasında sıktı. “Çok yalnızdım ve George Burke bana kur yapıyordu.” Tereddüt ederek devam etti. “İçimde bir yerlerde onunla evlenmemin çok büyük bir hata olacağım biliyordum ama yanımdayken genellikle etkileyici ve mantıklı davranıyordu. Onun teklifini kabul etmeye doğru sürüklendiğimi hissediyordum. Böylece hem beni dava etmesinden kurtulacak hem de kökleri Hartley'de olan biriyle evlendiğim için kabul görecektim – her şey çok daha kolaylaşacaktı. Zayıf bir anımda, ona evet diyebilirdim. Bu... bu yüzden, ona Yarımada'da savaşta olan bir kocam olduğunu söyledim.”

“Fransızlarla savaşıyor bir koca mı?” Adam bunu sorarken askerlerin görüntüleri, yüksek, sıcak ovalar ve kanlı savaşlar gözünün önüne geldi. Böyle bir şey yaşamış mıydı? Belki de savaşı sadece gazetelerde okumuştur, çünkü bu görüntüler rüyalarındaki berraklığa sahip değillerdi. “Sonra ben kendimi bilmez bir halde çıkageldim. Olmayan kocanın yerine geçmek için çok uygun bir aday.”

“Dahası da var.” Mariah ağacın altındaki sıranın ucuna ilişti. “Büyükanne Rose’dan değişik küçük ritüeller öğrenmiştim. İnsanın istediği veya ihtiyacı olan şeyler üzerinde odaklanabilmesi için birkaç basit yöntem. Bir gece yarısı umutsuzlukla uyandım ve Burke’le olan sorunumu çözebilmek için bir dilek ritüeli yapmaya karar verdim.” Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. “Büyükanne her zaman bu ritüellerin şifalı bitkiler eklenmiş dualar gibi olduğunu söylerdi.”

“Yani sen de kendine bir koca diledin.”

“Bu kadar belirgin olarak dilemedim. Ama çardakta tütsüyü yakarken kendimi... rüyalarımın erkeğini isterken buldum. Burke gibi olmayan birini. Ritüelden sonra büyük bir huzur hissederek oracıkta bir süre uyuyakaldım. Kafamın içinde büyükanne minikine benzer telaşlı bir sesin beni çağırmasıyla uyandım. Bana sahile gitmemi söylüyordu.” Bakışlarını erkeğe çevirdi. “Seni de o zaman buldum.”

“O an bir insanın rüyalarındaki erkek gibi görünebileceğime inanmakta zorluk çekiyorum.” Genç adam, Mariah’dan mümkün olduğunca uzağa, sıranın diğer ucuna oturdu. Kim olduğuyla ilgili duyguları paramparça olarak onu ümitsizce bir karmaşanın içine sürüklemişti. *Adam Clarke* değildi. *O hiç kimse* değildi.

Mariah’nın karısı olduğunu düşünerek geçmişte onu sevdiğini varsaymıştı, bu yüzden tabii ki onu sevmeye devam etmişti. Buna inanmak, genç kadının güzelliği ve şefkati düşünülendiğinde çok kolay olmuştu. Ama aralarında geçen her şey, bir yalan üzerine kuruluydu. Birbirlerine tamamen yabancıydılar ve artık genç kadına karşı neler hissettiğini bilmiyordu.

Mariah sözlerine devam etti. “Başlangıçta seni dilek ritüelimle bağdaştırmamıştım. Sadece seni kurtarıp karaya çıkartmayı istemiştim.” Bir süre sessizliğe bürünen genç kadının kalbi hızla çarpıyordu. “Sana karın olduğumu hatırlayıp hatırlamadığını sorduğunda, konuşan sanki büyükannem Rose’du. Ama bu yalanda onu suçlayamam. Sözler benim ağzımdan çıktı ve sonradan gerçeği itiraf etmedim.”

Genç adam içinde bulundukları şartların bu yalanları o an için mantıklı gösterebileceğini tuhaf bir şekilde anlıyordu. Ama – söylenen bu yalana fırtınadan kaçan bir geminin limana sığındığı gibi sığınmış, şimdi ise sığınağı yok olmuştu. “Zavallı görünüşüm kaderimi çizmiş olmalı. Peki ama neden Burke gittikten sonra bana doğruyu söylemedin?”

“Söylemeyi istedim, ama karın olduğumu düşünmekten çok mutluydun.” Elinde buruşturduğu eşarba baktı. “Kim olduğunu hatırlayamadığında bu dünyada yapayalnız kaldığının farkına varırsan ne tepki göstereceğinden korktum.”

Endişelenmekte haklıydı ama ona kalsa, birbirlerini tanımadıklarını kabul etmesi başlangıçta daha kolay olurdu. Kendine geldiği ilk andan itibaren genç kadının evli oldukları açıklamasına dört elle sarılmıştı. Sonrasında da kendini başka hiçbir şey bilmesine ihtiyacı yokmuş gibi hissetmişti.

Artık o esrar perdesi aralanıyordu. Mariah’nın onun ailesi, mesleği ve geçmişi hakkında hiçbir şey bilmemesinin sebebini şimdi anlıyordu. Belki de başına yediği darbenin verdiği sersemlik yüzünden onun açıklamalarını bu kadar kolaylıkla kabul etmişti. Geriye bakınca, genç kadına daha fazla soru sormamış olmasına şaşıırıyordu. “Neden bana isminin Adam olduğunu söyledin?”

“Adam – Adem. Yeryüzündeki ilk erkek. Sen de bu ismi yadırgamadın.” Genç kadın içini çekti. “Hafızanın geri gelmesini bekliyordum ki ben de itiraf edebileyim. Bu bir iki gün içinde olsaydı sana yalan söylemiş olmamı o kadar önemsemezdin. Sebeplerimi daha mantıklı bulabilirdin. Ama bu hile uzadıkça gerçeği anlatmak zorlaştı.”

Yani aşığılık bir heriften korunmaya muhtaç bir kadının sadakasıyla ayaklarının üzerinde durabilen ismi cismi belirsiz bir yabancıydı. Nasırlı ellerine baktı. Bu eller soylu bir beyefendinin elleri olamazdı. Bir bahçıvan ya da denizci olması ihtimali onu hiç rahatsız etmiyordu. Ama kim olduğunu bilmemek ediyordu. “Yarın gidiyorum, fakat hiçbir şeyim olmadığı için üzerimdekileri ödünç almak zorundayım.” Kederle boğuk bir kahkaha attı. Hiçbir şeyi yoktu, hiçbir şey bilmiyordu ve zaten kendi de hiçbir şey değildi.

“Hayır!” Genç kadın korku dolu gözlerle ona baktı. “Sana kıyafet ve para seve seve veririm ama nereye gidebilirsin ki ve gitsen de ne yapacaksın?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama senin kapıda bir dilenci gibi kalırsam bana lanet olsun!”

“Sen dilenci değilsin!” diye bağırdı Mariah. “Sen benim... benim dostumsun. Burada her zaman bir yerin var.”

“Dostun.” İçindeki boşluk yayılıyor, Mariah sayesinde elde ettiği gücü ve mutluluğu yok ediyordu. “Bir dosttan çok daha fazlası olduğumu sanıyordum. Ama yatağını benimle paylaşmaktan niye kaçındığını şimdi anlıyorum.”

“Ben... ben sadece akıllıca davranmaya çalışıyordum,” diye fısıldadı.

Genç adam kızın yüzünü inceledi. “Peki bugün neden fikrini değiştirdin? Bekaretini bir yabancıya hediye etmen düşüncesizce bir hareketti.”

“Sen artık benim için bir yabancı değilsin.” Mariah utançtan kıpkırmızı olmuştu. “Ve bugün seni o kadar arzu ettim ki, sonuçları umurumda bile değildi.”

Bu açıklama gururunu okşamasına rağmen onun içini donduruyordu. “Peki ya bu sonuçlardan biri hamile kalmansa?”

Mariah'nın yüzündeki kan birden çekildi. “Bb...ben o anda seni ne kadar istediğimden ötesini düşünmüyordum.”

“Bebekler böylesi bir yakınlığın doğal sonucudur. Ve hatta genelde bu yakınlığın sebebidir.” Artık kendisine ait olmayan bahçeye boş gözlerle baktı. “Eğer ben gittikten sonra hamile

olduğunu anlarsan, ciraftakilere benim ölmüş olduğumu söylersin. Bu sayede saygıdeğer bir dul olarak kabul edilirsin. Söz veriyorum, geri gelip hayatını daha fazla karıştırmayacağım.”

“Gıtmeni istemiyorum!!” Mariah’nın gözleri yaşlarla parlıyordu.

Adam genç kadının yüzünü tekrar inceledi. Belki de yalanlarına çok kızgın olması gerekiyordu ama tek hissedebildiği, derin bir kederdi. Küçücük, ayaküstü söylenmiş bir yalanın nasıl bir çığ gibi büyüdüğünü ve kontrolden çıktığını anlıyordu. Şimdi genç kadının ıstıraplı yüzü dürüstlikle adeta şeffaf bir görünüm almıştı. Biraz önceki iltirası da kesinlikle gerçektir. Yine de, şu ana kadar ona sorgusuz sualsiz güvenmesi, bundan sonra artık imkânsızdır.

Ama onu hâlâ arzu ediyordu. Genç kadının elini tuttu. Mariah’nın soğuk parmakları onunkileri sıkıca kavradı. “Eğer kalmamı istiyorsan, bu yalanı gerçeğe çevirmemiz lazım. İskoçya sınırı o kadar uzak değil.”

Genç kadın dudaklarını ısırır. “Hayatta bundan daha çok isteğim hiçbir şey yok, ama ya senin önceden bir karın varsa?”

Adam kendini öldürücü bir darbe yemiş gibi hissetti. Başka bir kadınla evli olmak mı? “Ben... benim bunu düşünecek zamanım olmadı.”

“Evli bir erkek rolüne o kadar yatkındın ki, ben de önceden evli olduğunu düşünmeden edemedim.” Dudakları büküldü. “Bu, zaten senin bekâr olmandan daha olası. Fazlasıyla yakışıklısın ve kadınların karşı koyamayacağı bir tıpsın. Hatta belki de benim gibi ufak tefek sarışın bir kadınla evliysen sana tanıdık gelmişimdir.”

Daha çok iltifat, ama bu, Adam’a sırtında bir gömleği ve cebinde on parası olmadığı gerçeğini unutturamıyordu. Zonklayan şakaklarını ovaladı. Damarları patlayacak gibiydi. “Önceden bir karım olduğu fikri, şu an kabullenebileceğimden çok daha fazla.”

Mariah serbest eliyle eşarbtı parçalarcasına sıktı. “Dönüşünü ümitsizce bekleyen bir karın olduğunu düşünmekten

kendimi alıkoyamıyorum. Ve belki de çocuklarımız olduğunu. Yokluğunda kırık bir kalple baş başa kalmış bir karın olma ihtimali varken bile bile seninle nasıl evlenebilirim? Bu sadece kanundışı değil, aynı zamanda yanlış olur.”

Genç adam sanki hasta gibiydi. Çocuklar hiç aklına gelmemiş olan bir konuydu. Öte yandan genç bir aileye sahip olma ihtimali kulağa hiç de mantıkdışı gelmiyordu. “Çocuklarım varsa, tabii ki onları bile bile terk edemem. Ama ya hiçbir zaman kim olduğumu hatırlayamazsam? O zaman bundan böyle hayatımı tek başıma mı sürdüreceğim?

“Bunun üzerinde çok düşündüm.” Genç kadının yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. “Kazadan bu yana henüz çok zaman geçmedi. Gördüğün rüyaların, eskiden yaşadıklarının olabileceği ihtimali, yakında kim olduğunu hatırlayabileceğine işaret ediyor.”

Adam bu rüyaları düşündü. Beyninde bir yerlerde kim olduğunu bildiğinden emindi. Tek yapması gereken bu yeri bulmaktı. “Yeni hayatıma devam edebilmek için ne kadar beklemem gerekiyor?”

“Sanırım bir adamın ölmüş kabul edilebilmesi için en azından yedi sene kayıp olması gerekiyor.” Mariah teredditle sözlerine devam etti. “Bu sürenin sonunda hâlâ kim olduğunu ve nereden geldiğini hatırlayamayırsan, o zaman yeni hayatından geriye dönüş olmadığını kabul etmen gerekecektir.”

Düz bir sesle, “Yedi yıl,” dedi Adam. “Bu çok uzun bir süre. Yedi yılda çok şey olabilir.”

“Bana tekrar güvenebileceğini zannediyor musun?” diye fısıldadı Mariah. “Güven değilse de... en azından affedeceğini?”

“Umarım.” Adam Mariah’nın hassas yüz hatlarını ve arzu dolu mükemmel vücudunu incelerken, onu bir kerecik bile olsa çıplak görmüş olmayı diliyordu. Geçmişini hatırlamayan bir adam için ilk tanıdığı kadının gördüğü en güzel kadın olduğunu düşünmesi çok şey ifade etmiyordu ama Mariah

sadece güzel değil aynı zamanda... şefkatliydi. Güven ve arzu birbiriyle çok da bağlantılı şeyler değildi. “Ama henüz çok erken.”

Genç kadın başıyla onaylarken bu sözlere hiç şaşırmamıştı. “Keşke hatırlaman için yapabileceğim bir şeyler olsaydı. George Burke’ten kurtulmamı sağlayarak bana çok yardım ettin. Artık beni koruyacak biri olduğunu düşündüğü için dava açmaya kalkışmadı.”

“Burke’ün artık seni rahatsız etmediğine ben de memnunum.” Fiskiyeden akan suya gözleri yakıldığında içini çekti. “Eğer hamile kalmışsan, sanırım evlenmemiz en doğrusu. Ondan sonra günün birinde uyanıp bir yerlerde ailem olduğunu hatırlarsam, gittiğim için benim zamansız ölümümün yasını tutarsın. Hiç olmazsa çocuğumuz da evlilik dışı dünyaya gelmiş olmanın yükünü sırtında taşımaz.”

Mariah boğulur gibi, “Bu... bu oldukça mantıklı,” dedi.

Adam ne kadar genç kadına itimat edemiyorsa da, onu mutsuz görmeye de dayanamıyordu. Oturdıkları sıranın üzerinde yanına yaklaştı ve onu kollarının arasına aldı. O sırada ihtiraslı sevincinin ne kadar çabuk yoğun bir üzüntüye dönüşüverdiğini düşünüyordu.

Genç kadın da ona sımsıkı sarılmıştı. Başlangıçta titreyen vücudu az da olsa rahatlamıştı. Adam, onun saçlarını okşarken parmaklarını bu altın yığınında gezdirdi. Onu yumuşak çimenlerin üzerine çekerek tekrar sevişmek istiyordu. Hem bu kez birliktelikleri, bütün elbiselerden arınmış, tenleri birbirine değerek çok daha yavaş ve tatminkâr olacaktı.

Ama Adam artık evli olmadıklarını bildiği için ihtiras başrolde değildi. Eğer bugün bir çocuğun tohumlarını atmamışlarsa, her şey bu kadar belirsizken böyle bir riski tekrar alamazlardı.

Yüzünü genç kadının saçlarına gömerken, gelecekte onları nelerin beklediğini merak ediyordu.

O gece her ikisi de kendi odalarında uyudular. Daha doğrusu, uyuyamadılar.

Bölüm 17

Hartley, Kuzey İngiltere

İlkbahar, yaza dönüşürken, günler gergide uzuyordu. Will Masterson böyle olmasından çok memnundu, çünkü aksi halde karanlıkta yol alıyor olacaktı. Kuş uçmaz kervan geçmez yabancı yollarda seyahat ederken akıllıca bir şey olmazdı bu.

Hartley'in yegane hanı olan Bull and Anchor'un avlusuna atını sürdüğü sırada gün ışığı yavaş yavaş İrlanda Denizi'nin üzerinde solmaktaydı. Han küçük olmasına karşın temiz görünüyordu. Boş bir odaları olduğunu ümit ediyordu, ama o kadar yorgundu ki, ahırdaki samanların üzerinde bile uyuymaya razıydı.

Şansı vardı. Handaki beş odanın üçü boştu, böylece Randal ve Kirkland planladıkları gibi ertesi gün geldiklerinde onlara da yer olacaktı.

Bu gece içinse, Will yalnız olduğuna memnundu. Hanın meyhanesindeki haşlanmış et ve bira, iştah açıcı görünüyordu. Hancıya son haftalarda hiç karaya vurmuş bir ceset olup olmadığını sormayı düşündü ama sonra, arkadaşlarının gelmesini beklemeye karar verdi. Bu akşam kötü bir haber kaldıramazdı. Yemeğini sessizlik içinde yerken, Hartley'in, soruşturmalarının son durağı olduğunun bilincindeydi.

Yemeğini bitirdikten sonra, kuzeyin uzun süren alaca-

karanlığından faydalanarak, kasabanın küçük sahiline indi. Beş altı tane balıkçı teknesi, küçük iskelelere bağlanmışlardı. Dalgaların sahile vurdukları zaman çıkarttıkları sesler ve martıların yası çığlıkları teskin ediciydi.

Arkadaşları onu her zaman tedavi edilemez bir iyimser olarak görseler de, Ashton'ı hayatta bulma şanslarının fazla olmadığını başından beri biliyordu. Yine de, hiç olmazsa vücudunu bulup beraberlerinde evine götürebilmeyi ümit etmişti. Ash, doğru dürüst bir cenaze merasiminin onuruna layıktı. Konumundan dolayı bazı düşmanları olsa da, kişiliği dolayısıyla arkadaşları çok daha fazlaydı.

Artık uygun bir cenaze töreni düzenleme ihtimalleri çok zayıftı. Bu kadar zaman geçtikten sonra, deniz aldığı canın bedenini iade etmezdi. Will günbatımına doğru bakarken, bu gerçeği kabullenerek huzur buldu. Ash denize âşıktı ve deniz de, bir insanın sonsuz uykusuna dalması için hiç de kötü bir yer değildi.

Tabii bir de Ashton'ın nasıl öldüğü meselesi vardı. Will birçok arkadaşını savaş, hastalık veya kaza yüzünden kaybetmişti, hatta dostu olacak bir sersem pantolonunu ilikli tutamadığı için kıskanç bir İspanyol koca tarafından vurulmuştu.

Ama hiçbir arkadaş şoğukkanlı bir cinayete kurban gitmemişti. Ashton'ın cesedini aramaları bitmişti. Ama onun katilini aramaları, hiçbir zaman bitmeyecekti. Ta ki, aşağılık adam bulunana kadar.

Ertesi sabah, Will handa verilen kahvaltıyı görünce sevin-di. Hancının güzel kızı Ellie, üstünde dumanları tüten bir maşrapa, bir sepet fırından yeni çıkmış ekmek ve bir tabak dolusu sosisli yumurta, kızarmış patatesle soğan olan tepsiyle içeri girdi.

Ellie tepsiyi bırakırken sordu. "Başka bir arzunuz var mı Bay Masterson?"

"Teşekkür ederim, bu yeter de artar bile." Çayından bir yudum aldıktan sonra, artık soru sorma zamanının geldiğine karar verdi. "Bir arkadaşım, gemisi buranın kuzeyinde ba-

tınca kayboldu. Ben ve iki arkadaşım daha, cesedinin karaya vurup vurmadığını araştırıyoruz. Son iki üç hafta içinde buralarda hiç boğulmuş birinin bulunduğunu duydun mu?”

Genç kadın başını olumsuz anlamda iki yana salladı. “Bir tek Bayan Clarke’ın kocası buraya gelmeye çalışırken kaza geçirip karaya vurdu, ama hayatta. Şükürler olsun ki hiç ceset bulunmadı.”

Will şaşırmıştı. “Bu Bay Clarke, buralarda iyi tanınan biri sanırım. Deniz kazası mı geçirdi?”

Ellie, “Kaza konusunda haklısınız ama kendisi Hartley’e yeni geldi,” diye cevap verdi. “Hartley Malikanesi, karısına miras kaldı. Bay Clarke da buraya onunla buluşmaya gelirken gemisi batmış veya ona benzer bir şey.” Kızın kashları çatıldı. “Kasabadaki hiç kimsenin tam olarak ne olup bittiği hakkında bir fikri yok.” Belli ki yeterli bilgiye sahip olamamak, genç kadını rahatsız ediyordu.

Will aniden nefes almakta zorluk çekerek, “Bay Clarke’ı sen gördün mü?” diye sordu. Genç kadın başıyla onayladığında, devam etti. “Nasıl biri?”

“Ah, çok yakışıklı bir adam ve tam bir beyefendi. Onu Hartley’den atla geçerken birkaç kere gördüm. Çok uzun boylu değil, ama görünüşü hoş bir adam. Oldukça koyu tenli ve gözleri nadir görülen bir yeşil. Boğulmadığı için şükürler olsun.”

Will içinden küfürler ederek iskemlesinden fırladı. Daha Ellie konuşmasını bitiremeden o ahıra doğru koşmaya başlamıştı bile.

Bölüm 18

Marialı bütün geceyi, Adam'ın şaşkınlığı ve uyuşukluğunun öfkeye dönüşüp dönüşmeyeceğini düşünerek geçirdi. Gerçeği itiraf ettiğinde erkeğin yüzünde beliren kederi hatırladıkça, kendini hasta gibi hissediyordu. Ve suçlu olmasına rağmen, onun yatakta yanında olmasını özliyordu. Sadece birkaç gece beraber yatmalarına ve bir kere de sevişmelerine rağmen, onun yokluğu vücudundan bir parçası kesilmiş gibi canını yakıyordu. Bedensel olarak bir daha asla yakın olmaları ihtimalini düşünmeye bile dayanamıyordu.

Uyandığında Annabelle'i göğsünde yatarken bulmak ona biraz huzur verdi. Kedinin siyah beyaz yüzü zayıf ışıktaki gayet ciddi duruyordu. Genelde mutfaktaki ateşin başında uyurdu, ama herhalde Marialı'nın huzursuzluğunu hissetmiş olmalıydı. Sebep her neyse, yanında bu ince hatlı siyah beyaz vücudun bulunmasından memnundu.

Kalkıp alt kata indiğinde oldukça sinirliydi. Adam kahvaltı odasında değildi. Gözünün önünde aniden onun gece yarısı birkaç eşyayı da yanına alarak at sırtında yalanlarından ve kendisinden uzaklaştığı canlandı. Hayali ikizi Sarah asla kendini böyle bir durumda bulmazdı.

Kendine çay koyarken eşikte beliren genç adam, uzattığı fincanı kabul ettiğinde genç kadın ona hafifçe gülümsedi. Adam, "İyi uyudun mu?" diye sordu.

“Dürüst olmam gerekirse hayır.” Mariah mahcup gülümsemi. “Neyse ki Annabelle beni yalnız bırakmadı.”

“Bhanu da benimleydi.” Adam bir dilim kızarmış ekmeğe yağ sürerken, “Beklediğimden daha da... kötü geçti,” diye ekledi.

Buruk bir biçimde bakıştılar. Genç kadın hissettiği rahatlamayla neyedeysse eriyecekti. Belki gelecekte tekrar birlikte olmaları imkânsızdı ama Adam’ın kendisinden nefret etmiyor olması da çok önemliydi.

Erkeği öpme isteği çok tehlikeli biçimde yoğunlaşırken, Adam’ın her an genç kadına yer olmayan eski hayatını hatırlayabileceğini düşünerek kendini uyardı. “Böğürtlen marmeladının tadına bakmak ister misin? Bayan Beckett’ın kızı yaptı.”

“Teşekkür ederim.” Marmelattan silme bir kaşık alan Adam, “Sanırım davranışlarımıza önceden olduğu gibi devam etsek iyi olacak. Tabii bir noktaya kadar,” dedi.

Mariah o noktanın hangi nokta olduğunu çok iyi biliyordu. Bahçedeki o son ümitsiz kucaklaşmadan beri birbirlerine hiç dokunmamışlardı. Akli başında bir adamdı. Kendisinden çok daha fazla. “Sana katılıyorum. Seninle arkadaşça bir ilişkim olmasını tercih ederim.”

“Ben de,” dedi Adam yumuşak bir sesle.

Aralarında Mariah’nın itirafından önce olduğu gibi tatlı tatlı sohbet ederlerken, hizmetçi kız kahvaltı odasına telaşla girdi. Gözleri heyecanla açılmıştı. “Bay Clarke’ı görmek isteyen bir beyefendi var. Bay Masterson diye biri. Oturma odasına aldım.”

Büyükannesi Rose, bazen gözünün önünden, olacakların saniyenin binde biri kadar bir zaman içinde geçmesinin insana kendini nasıl üzerine buzlu su sıratılmış gibi hissettirdiğini anlatırdı. Hayatında ilk defa Mariah bu dondurucu duyguyu iliklerine kadar hissetti.

Adam ayağa kalkarak, “Herhalde kasabadan gelmiş, iş arayan biridir,” dedi. “Cochrane’e başvurması gerekirdi ama bel-

ki de bizim bir kahya tuttuğumuzu bilmiyordur. Ben onunla konuşurum. Tuttuğumuz adamların...” Bir anlık tereddütten sonra devam etti. “Daha doğrusu tuttuğun adamların işe yarayıp yaramayacağını tartmayı tercih ederim.”

Mariah da kalbi çarparak ayağa kalktı. “Ben de seninle geleceğim. Belki onu kiliseden tanıyorumdur.” Adam’ın yanında oturma odasına doğru yürürken, onun elinden tutup çok uzaklara kaçmayı istiyordu ama kaderden kaçılmayacağını bilincindeydi.

Oturma odasına girdiklerinde, genç kadın hizmetçinin ziyaretçiyi neden “beyefendi” diye tarif ettiğini anında fark etti. İri yarı ve uzun boylu yabancı, Masterson, vücudu geginlikten kasılmış bir halde camın kenarında ayakta duruyordu. Kumral saçları, gri gözleri ile güç ve otorite ona üzerindeki iyi dikilmiş elbiseleri kadar oturmuştu. Adam’la aşağı yukarı aynı yaşta görünüyordu ve onun kadar yakışıklı olmasa da, çıkık elmacık kemikli yüzü gülmeyle alışkın bir adamın hatlarına sahipti.

İçeri girdiklerinde konuk onlara doğru dönerek gözlerini Adam’a dikti ve “Ash!” diye bağırdı.

Acı Mariah’ya bir bıçak gibi saplandı. Felaket, kapılarını çalınıştı bile.

Masterson telaşla yaklaşıp Adam’ın sağ elini iki elinin arasına aldı. Mariah’nın farkında bile değildi. “Tanrım, hayattasın! Hepimiz senin boğulduğunu sanmıştık!”

Genç kadın Adam’ın hissettiği şoku yüzünden okuyordu. Hem şok, hem de hevesli bir merak içinde olduğu belliydi. Ziyaretçiye sordu. “Beni tanıyor musunuz?”

“En azından yirmi yıldır tanıyorum.” Masterson’ın kaşları çatılmıştı, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlayarak Adam’ın elini bıraktı. “Beni tanımadın mı?”

“Maalesef hayır.” Adam kapıyı kapattı. “Konuşmamız lazım. Neden benim ölmüş olduğumu sanıyordunuz?” Mariah’nın elini tutup genç kadını kanepeye doğru götürdü. Elini uyuşturacak kadar sıkı tutuyordu.

Masterson bir sandalye çekip karşısına geçti. "Glasgow civarında buharlı gemin bir deneme seferi esnasında infilak etti. Sen kayıptın ve öldüğünden korkuluyordu. Randall, Kirkland ve ben haberi alır almaz Glasgow'a gelip o gün bugündür seni ölü veya diri bulabilmek için bütün sahil şeridini araştırdık. Nasıl oldu da bu kadar güneye gelebildin?" Adam'ın hissiz yüzüne baktı.

"Kafamı çarptığımı için aklım karmakarışık." Adam farkında olmaksızın kafasındaki iyileşmekte olan yaraya dokundu. "Kazayı hatırlamıyorum ama enkazdan arta kalmış bir parçaya çok uzun bir zaman tutunarak suyun üzerinde dalgalandığımı hayal meyal hatırlıyorum. Günlerce. Sonunda burada karaya vurduğumda geçmişime dair hiçbir şey hatırlamıyordum, adımı bile." Masterson'a bakarken suratı asıktı. "Öte yandan... sizin yüzünüzü rüyamda gördüğümü hatırlıyorum. Yanılmıyorsam Londra yakınlarında, buz gibi bir gecede bir kadının ölümüyle ilgiliydi."

Masterson'ın yüzü soldu. "Öyle bir gece yaşandı. Suyu düşmeden öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Sadece belki de gerçek olabilecek rüyalarım var, ondan başka hiçbir şey." Adam'ın sesi daha bir kararlılık kazandı. "Peki biz nereden tanışıyoruz?"

"Westerfield Akademisi'nin ilk sınıfına yazılmış olan on on bir yaşlarında altı çocuktuk. O gün bugündür hepimiz birbirinden ayrılmayan dostlarız." Masterson hafifçe gülümsedi. "Bu okul, sorunlu çocuklar içindi. Benim adım Will Masterson. Benim problemim şiddetli inatçılıktı." Geldiğinden beri farkına varmadığı Mariah'yı yeni görüyormuşçasına bakarken gözleri rahatsız edecek kadar keskinleşmişti. "Beni hanımefendiyle tanıştıracak mısın?"

"Bu Bayan Mariah Clarke. Beni sudan çıkartıp hayatımı kurtaran ve evine kabul eden insan." Adam'ın genç kadını tutan eli daha da sıkılaştı. "Nişanlım."

Mariah da, şaşkınlıktan ağzı açık kalan Masterson kadar afallamıştı. Anlaşılan Adam, onların hâlâ bir çift oldukları

hayalini devam ettirmek istiyordu. Tabii olabilirlerse. Kendini en kötüyü duymaya hazırladı. “Önceden olan bir evliliği yok, değil mi?”

“Hayır.” Masterson kendini toplayarak devam etti. “Kabalığımı bağışlayın. Olayların bu kadar hızlı gelişmesinden dolayı şaşkınım. Sizinle tanışmak benim için bir zevktir Bayan Clarke, özellikle Ash’in hayatını kurtardığınızı öğrendikten sonra.”

Marialı hissettiği rahatlama ile neredeyse eriyecekti. Şükürler olsun ki korktuğu gibi Adam’ı bekleyen sadık bir eş ve çocuklar yoktu! Adam’ın kendisini niye nişanlısı olarak tanıştırdığından enin değildi ama talimini, Marialı’yı bu belirsiz yeni duruma bir kalkan olarak kullanmak istemesiydi.

“Hatırlayamadığım bir ailem olmamasına sevindim. Ama hâlâ bana kim olduğumu söylemediniz.”

Masterson özür dilercesine gülümsedi. “Üzgünüm, benim de kafam çok karıştı. Seni hayatta bulmama sebep olan bu mucize beni öyle afallattı ki, hâlâ kendime gelemedim. İsmi Adam Darshan Lawford.”

“Adam?” Genç adam şaşkınlıkla Marialı’ya baktı.

Genç kadın, “Ben bu ismi tesadüfen seçmiştim.” diye fırladı.

“Bu ismi neden yadırgamadığımı şimdi anlaşıyor.” Adam, Masterson’a dönerek sordu. “Yani benim adım Adam Lawford. Evim nerede? Mesleğim ne? Ve hatta bir mesleğim var mı?”

“Senin bir sürü evin var. Tabii ki Londra’da da.” Masterson bunu, sanki Londra’da bir sürü ev sahibi olmak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi söylemişti. “Çok sayıda mülkün sahibi olmakla beraber, esas ikamet ettiğin yer, Wiltshire’daki Ralston Manastırı.”

Marialı böylesine bir servetin düşüncesiyle dudağını ısırırken, Adam yorgun bir sesle, “Kulağa... çok varlıklıymışım gibi geliyor,” dedi.

“Varlıklı olmanın da ötesinde.” Masterson keyifli bir sesle devam etti. “Çok da meşgul bir adamsın. Sen, yedinci Ashton Düküsün.”

Mariah'nın Adam'ın bekâr olmasından doğan rahatlığı
amında kayboldu. "Adam bir *Dük* mü?"

Şimdi Adam erişemeyeceği kadar uzaktaydı. Hatta belki
daha da uzakta...

Adam Mariah'nın heyecandan nefesinin kesildiğini fark
etti. Genç kadının şaşkınlığı, onunkinin bir yansımasıydı.
Artık bütün bu duygu karmaşasından yorgun düşmüştü. "Bir
dük. Yanılmıyorsam, bu çok yüksek mevki, değil mi?"

"Kraliyet ailesinin haricinde en yükseği."

Bir dük... Adam bu fıkirden nefret etmişti. Sadece düşün-
cesi bile onu adeta boğuyordu. "Dük olmam bana pek olası
gelmiyor."

Masterson sabırla, "Sana olası gelmese de gerçek bu,"
dedi. Eski bir arkadaşının kendisini tanımaması ne kadar tu-
haf bir duyguydu. ama yine de, bu eski arkadaşının yerinde
olsa, kendini çok daha tuhaf hissedeceği şüphesizdi.

Adam, genç Masterson'ın sevgili karısını kaybettiği o rü-
yayı gözünün önüne getirdi. Aralarında bir dostluk olduğu
aşikârdı. Her ne kadar bu dostluğu oluşturan binlerce küçük
olayın hiçbirini hatırlayamasa da, içinde bu adama karşı derin
bir güven vardı. Will Masterson'ın doğruyu söylediğinden
hiç şüphesi yoktu.

Geçmişini yeniden keşfetmekten son derece memnun
olacağını sanıyordu ama anılarının kendiliğinden geleceğini
düşünüyordu. Geçmiş hayatının kendisine başka biri tarafın-
dan açıklanması, inanılmayacak kadar tuhaftı. "Arkamdan yas
tutan bir karım ve çocuklarım olmamasına sevindim." Tekrar
Mariah'nın elini sıktı. Durumlarının acayıplığına rağmen hiç
olmazsa genç kadını tanıyordu. "Acaba başka ailem var mı?
Annem veya kardeşlerim?"

Masterson kaşlarını çatarak, "Pek fazla yakın akrabam
yok," dedi. "En iyisi başından başlayayım. Hindistan'da doğ-
muşsun. Baban bir Hindu sarayında İngiltere temsilcisi ola-
rak görev yapıyormuş. Hangi saray olduğunu bilmiyorum.
Her ne kadar Ashton Dükü'nün kuzeniyse de unvan ona

miras kalacak kadar ön sıralarda değilmış. Anladığımı kadarıyla ondan önce sırada olan dört veya beş tane akraba varmış. Yani çok güzel soylu bir Hindu kızına aşık olduğu zaman onunla evlenmemesi için ortada hiçbir sebep yokmuş. Zaten Hindistan'da görev yapan pek çok İngiliz subayı da aynı şeyi yapıyor.”

Adam, serbest olan eline baktı. Koyu ve İngilizce benzemeyen ten renginin kaynağı demek buydu. Dilinde körünün tanıdık tadını hissetti ve egzotik çiçeklerle dolu bahçeyi düşündü. Hepsinin ötesinde rüyalarına giren esmer ve güzel kadını düşündü. “Tahminime göre önce diğer mirasçılar, sonra da babam öldü; böylece Ashton unvanı İngiliz olmayan bir meleze kaldı.”

“Aynen öyle. Sanırım baban altıncı düğ olduğunu henüz öğrenmiş ve İngiltere'ye geri dönüş planları yaparken hummaya yakalanmış ve ölmüş.” Masterson'ın sesi katılaştı. “Doğal olarak yetkililer işe karışmış ve seni geriye dönmekte olan bir İngiliz ailesinin yanına verip Londra'ya göndermişler ki düzgün bir İngiliz soylusu gibi yetiştirilebilesin.”

Çocuk yaşındayken, sözü geçen “yetkililer” onu ne kadar da gelişigüzel bir şekilde alıştığı ve bildiği her şeyden koparıp alabilmişlerdi? “Peki ya annem? Benden küçük kardeşlerim var mı?” Yeşil gözlü bir oğlan ve kız çocuğuyla oyun oynadığı rüyayı hatırlamıştı.

Masterson cevap vermeye hazırlanırken, durakladı. “Şimdi düşünüyorum da, annenin ölümü hakkında fazla bir şey bilmiyorum. Geçmişinle ilgili pek konuşmazdın. Belki de baban mirası devralmadan önce ölmüştür. Senden daha küçük çocuklar da yokmuş, aksi halde seninle beraber onlar da İngiltere'ye gönderilirlerdi.”

“Peki benim sorunlu çocuklar okuluna verilmeme hangi suçum sebep oldu? Yabancı olmam mı?” Adam'ın ses tonu keskindi.

Masterson utanmışa benziyordu. “Sanırım başlıca sebep buydu. Zor bir çocuktun ve vasilerin seninle nasıl başa çıkı-

caklarını bilemiyorlardı. Ama Westerfield Akademisi'ne gönderilmek senin için en iyisiydi. Leydi Agnes Westerfield, akademinin kurucusu ve müdiresi olduğu gibi tanıyan herkeste hayranlık uyandıran bir kadındır. Tüm dünyayı dolaşmış, vahşi ve tehlikeli yerlere gitmiş biridir. Uslu durduğumuz vakit bize başından geçen maceraları anlatırdı. Okulu açmasının baş sebebi, kendine bir meşgale bulmakmış. Aslında, onun ilk öğrencisi sensin.” Daha kısık bir sesle ilave etti. “O, hiçbirimizin sahip olamadığı annemiz yerine geçmiştir.”

Adam esmer ve nasırlı ellerine bir kez daha baktı. Kimse bu haliyle onu bir düke benzetemezdi. “Başka akrabalarım yok mu?”

“Yaz tatillerini babanın birinci dereceden kuzeninin evinde geçirirdin. Sen Hindistan'dan döndüğünde o ve ailesi İngiltere’de değillermiş. Yoksa herhalde Westerfield yerine onların yanına gönderilirdin. Onlara Henry Amca ve Georgiana Yenge diye hitap ederdin. Henry bir süre önce öldü ama karısı ve iki çocukları, Hal ve Janey hayattalar.”

Adam tamamıyla kimsesiz olmadığına sevinerek sordu. “Kuzenlerimin gözleri yeşil mi?”

Masterson biraz düşündükten sonra, “Evet, yeşil,” dedi. “Onların gözleri de aynı seninkiler gibi. Bildiğim kadarıyla, her ikisiyle de çok iyi anlaşıyorsun. Hal iyi bir adamdır ve Janey de gerçekten çok alımlıdır.”

Adam’ın aklına bir fikir geldi. “Bu kuzenim Hal, sanırım benim de mirasçım o, değil mi? Hayatta olduğumu öğrenince pek de sevinmeyebilir.”

“Galiba haklısın.” Masterson’ın yüz ifadesi, sanki o an aklına tatsız bir şey gelmiş gibi değişti. “Sekizinci dük olamayacağı için biraz hayal kırıklığına uğrayabilir, bu da zaten gayet doğal. Ama bence seni hayatta gördüğüne üzülmekten çok sevinecektir.”

Masterson’ın sözleri oldukça düşündürücüydü. Kuzeni ondan hoşlanıyor olsa bile, kendisine miras kalan unvanı geri alındığında hayal kırıklığına uğrayabilirdi. Keşke Adam

Hindistan'ı hiç terk etmeseydi de bu kuzeni dük olsaydı. Kuzeninin bu rütbeyi ondan çok daha mutlulukla kabulleneceli şüphesizdi.

Sessizce ve üzgün yüzüyle bir kenarda oturan ve ellerini sıkıca kendisinininkilere kenetlemiş Mariah'ya baktı. Sarışın güzelliği ve ciddi ifadesiyle yaralanmış bir Meryem Ana portresi gibiydi Mariah. Eğer Hindistan'ı terk etmemiş olsaydı onunla hiç tanışamayacaktı, dolayısıyla genç kadınla ilgili karmakarışık hislerine rağmen, mirasına şükretmesi gerekirdi.

Masterson ellerini açarak sordu. "Başka neler bilmek istiyorsun? Nereden başlayacağımı bilemiyorum ki. Saygı duyulan birisin ve pek çok dostun var. Bir buhar makinası inşa etmek veya bahçeni kazmak olsun, ellerinle çalışmayı seviyorsun." Bakışları Mariah'ya takıldı. "Ve yüksek sosyeteye takdim edildiğinden bu yana koca bulma denizinde en büyük balık olarak görülüyorsun."

Adam irkildi. "Bu konuyu bilmemeyi tercih ederim." Mariah onu denizden çıkardığından beri başı hiç bu kadar ağrıamamıştı. Şimdi her şeye rağmen, onunla yalnız kalmak istiyordu. "Sanırım şimdilik bundan fazlasını kaldıramayacağım."

Yapılan imayı anlayan Masterson, ayağa kalktı. "Kirkland ve Randall beklenmedik bir şey olmazsa bugün Hartley'ye geliyorlar. Hayatta olduğunu kendi gözleriyle görmek isteyeceklerdir. Seni ziyaret edebilmemiz için ne zaman müsait olursunuz?"

Adam'la Mariah da ayağa kalkarken, genç kadın, "Neden bu akşam bize yemekte katılmıyorsunuz?" diye sordu. "Tabii senin için de uygunsu Adam."

Bu Adam'a günün geri kalan kısmında kendini toplama fırsatı verecekti. Başıyla onayladı. "Öyleyse daha sonra görüşmek üzere Bay Masterson."

"Bana her zaman Will diye hitap ederdin. Bütün dostlarım gibi." Masterson Adam'ın önünde kapıya doğru giderken bir an durakladı. "Ben kendim giderim. Ve... Şükürler olsun ki hayattasın." Hislerini böylesine açıkça göstermekten utanıyormuş gibi aceleyle çıktı.

Masterson çıkar çıkmaz, Adam dönüp Mariah'yı kollarının arasına aldı. "Kim olduğumu öğrendiğimde mutlu olacağımı sanıyordum. Şimdiye keşke Masterson beni hiç bulamayıp diye düşünüyorum."

Genç kadın yüzünü erkeğin omzuna gömerken, o da Adam'a sınıksıkı sarılmıştı. "Bence bilmek daha iyi. Ama bu bilgi... muazzam."

"Evet, gerçekten öyle." Adam durgunlaşmıştı. Genç kadını kucaklamayı bırakarak, "Hadi, dışarı çıkalım, biraz huzura ihtiyacım var." dedi.

Yan yana, dışarı çıkıp meditasyon bahçesine doğru yürümeye başladılar. Mariah, Adam, "Birçok kolu olan som altından varlıklarla ilgili bir rüya görmüştüm," dedi. "O zaman manasını anlayamamıştım ama şimdi düşünüyorum da, onlar herhalde Hindu Tanrıları olmalı."

"Çocukluğunda Hindistan'dayken heykellerini görmüş olmalısın." Adam'ın yüzüne baktı. "O hatırladığın bahçe - o da mı Hindistan'daydı?"

"Öyle olsa gerek. Çiçekler ve şekiller pek Avrupa'da rastlanacak şeyler değildi." Bahçeyi gözünde tekrar canlandırma-ya çalıştı. "Birkaç kez de rüyamda, ipekler giymiş çok güzel, esmer bir kadın gördüm. Sanırım, annemdi."

Mariah, güç vermek istercesine, Adam'ın elini sınıksıkı tuttu. "Onu çok küçükken kaybetmiş olman ne kadar üzücü."

"Hiç olmazsa benim onu anımsayabileceğim kadar yaşamış. Senin bu şansın da olmamış." Aralarında melankolik bir bağ oluşmuştu. Bahçeye giden yolun kalanını sessizlik içinde tamamladılar.

Kapalı bahçeye geldiklerinde Adam'ın gerginliği hafiflemeye başladı. Yumuşak akan su teskin ediciydi. Ağacın altındaki sıraya, birbirlerine değecek kadar yakın oturdular. "Acaba evvelce bir düğün olmam hoşuma gidiyor muydu diye düşünüyorum. Şimdiki halimle beni hiç de cezbetmiyor. Bana sanki... altın parmaklıkları bir kafesmiş gibi geliyor."

"Bunu düşünmek benim de hoşuma gitmiyor." Genç ka-

dın içini çekti. “Yeni yeni farkına varıyorum ki, bir gün belki sonsuza dek beraber olabiliriz diye, küçük de olsa kalbimde bir umut ışığı varmış. Ama şimdi bu ışık söndü. Senin mevin, benim olabileceğimden çok daha yüksek.”

Adam’ın sesi sertti. “Bunu asla söyleme!”

“Ama gerçek bu.” Mariah’nın sesinde kederli bir sakinlik vardı. “Bu kadar büyük serveti ve nüfuzu olan bir adamın pek çok mesuliyetleri ve uğraşları vardır. Genellikle de geçmiş ve altyapısı kendininki gibi olan bir kadınla evlenir ki, eşi onun evlerinin idaresini üstlenebilsin, misafirlerini kirbarca ağırlayabilsin ve adını layığıyla yükseltebilsin. Böyle bir adam, saygınlığı şüpheli bir kumarbazın kızıyla evlenmez.”

Adam, “Masterson senin babanın kim olduğunu bilmiyor,” diye belirtti.

“Hayır, sadece, en savunmasız ve şaşkınlaşmış bulunduğu bir sırada, seni pençesine geçirmiş bir fırsat düşkününü olmamdan kuşkuluyor.” Mariah kederle gülümsedi. “Ama, hırslı genç bayanlar ve onların annelerinden korunmak için bir kalkana ihtiyacın olduğun sürece, benimle nişanlı olduğunu iddia edebilirsin. Konumuna alışıp kendini güvenli hissettiğin an, nişanımızı nazik bir şekilde bitiririm ve ikimizin de adı bir rezaletle lekelenmemiş olur. Bunun için sana söz veriyorum.”

Adam’ın onun verdiği sözden şüphe etmek için çeşitli sebepleri olduğu aklına gelince, Mariah’nın yüzünün ifadesi değişti. “Büyükanneimin mezarı üzerine yemin ederim ki, seni istemediğin bir nişanlılıktan mesul tutmayacağım.”

Adam bu yemine inandı. Ona her zaman inanmıştı. Zaten asıl dert de bu değil miydi? “Verdiğin sözünü kabul ediyorum. İtiraf etmeliyim ki, kim olduğumu böylesine zor şekilde keşfetmeye çalışırken, senin yanımda bulunman için bir sebebi-miz olduğuna memnunum.”

Mariah onu uyardı. “Benimle nişanlı olduğunu iddia etmek, olan dertleri halledeceğine yenilerini getirebilir. Ben her zaman toplumun kenarında köşesinde yaşamış biriyim.

Asiller ve soylular kendilerinden daha aşağı gördüklerine karşı zalimce davranabilirler. Masterson bile, kaygısız bir adam gibi görünmesine rağmen, bizim nişanlı olduğumuzu söylediğinde hiç de sevinmedi.”

Adam onun elini ağzına götürerek avucunu öptü. Mariah, erkeğin dudaklarının değmesiyle ürperdi.

Parmaklarını genç kadınınkilere geçirirken, “Meğer Masterson ortaya çıkana kadar hayat ne kadar basitmi,” dedi Adam. “O vakit tek üzüntüm hafızamı kaybetmiş olmamdı. Şimdi ise kendimi dipsiz bir kuyunun kenarında duruyormuşum gibi hissediyorum.”

“Durumunun ne kadar huzur bozucu olduğunu tahmin edebiliyorum.” Mariah’nın parmakları erkeğinkileri sıktı. “Benim rolüm bu durumu daha da kötüleştirdiği için çok üzgünüm.”

“Mariah, bana dost olduğumuzu söylemiştin. Lütfen... benim dostum olmaya devam et. Masterson’dan hoşlandım, ama şu anda, seni tanıdığım herkesten daha iyi tanıyorum.” Hem de çok yakından tanıyordu. Bedeninden yayılan tatlı kokuyu da, gülüşündeki zevki de tanıyordu... Genç adam, arzuya boyun eğerek karşı karşıya oldukları güçlükleri daha da felakete sürükleyecek bir şey yapmadan, hayal gücünü dizginledi.

Genç kadın sade bir şekilde, “Her istediğini vermeye çalışırım,” dedi. “Bu benim sana olan borcum.”

Adam haşin bir şekilde soluklandı. “Güçlü bir adam olsaydım, minnettarlıktan doğan bir yardımı asla kabul etmezdim. Ama şimdilik, benim yanımda olmana ihtiyacım var.”

“Sen güçlü bir adamsın. Senin başına gelenler kimin başına gelse soluğu akıl hastanesinde alırdı.” Genç kadın bir an durdu. Sonra, “Sana Ashton diye mi hitap etmem lazım? Yoksa Ekselansları mı?” diye sordu.

Genç adam irkildi. “Sadece Adam yeterli. Önce düğ olduğumu hazmetmem gerekiyor.”

Genç kadın erkeği şaşırtarak, “Aslında seni bir düğ olarak

görmek hiç de zor değil benim için," dedi. "O kadar çok şey hakkında bilgin var ki. Halin, tavrın ve duruşun nerede olursan ol kendini rahat hissedebileceğini gösteriyor. Emretmeye ve itaat edilmeye alışkınmışsın gibi otoriter bir havan var."

"Bu son söylediğini ben de düşünmüştüm. Ama bu halimi bir gemi kaptanı olmama yormuştum." Kendini bir dük olarak görmeden önce Adam'ın alacağı çok yol vardı.

Bölüm 19

Will, Hartley'e dönmeden önce can sıkıntısından at sırtında engebeli arazide saatlerce dolaştı. Bull and Anchor'ın avlusuna vardığında vakit öğleyi geçmişti. Kirkland'la Randall'ın atlarını ahırda gördüğünde, hep beraber Hartley Malikanesi'ne akşam yemeğine gidebileceklerini düşündü.

Hemen atının eğerini çözüp doğruca kendileri için ayırtmış olduğu özel salona gitti. Tam da tahmin ettiği gibi, arkadaşları soğuk et ve peynir çeşitlerinden oluşan bir öğle yemeğinin tadını çıkarıyorlardı.

Kirkland bir sürahidен bira koyup Will'e uzattı. "Herhalde bir şeyler yemek istersin. Hancı dün akşam gelip sonra da bir yerlere gittiğini söyledi."

Randall ilave etti. "Bizde yeni bir haber var mı diye merak ediyorsan, cevap hayır."

"Sizinkinin tam tersine bende var." Will biradan kocaman bir yudum çekip iskemlelerden birine yerleşti. "Tamamıyla olmasa da, iyi bir haber."

Kirkland nefesini tuttu. "Ash'in cesedi buralarda bir yere mi vurmuş?"

"Çok daha iyisi. Onu hayatta ve genel olarak sağlıklı buldum, ama başından bir yara almış ve Enterprise'in batmasından önce olan hiçbir şeyi hatırlamıyor." Will birasından bir yudum daha aldı. "Biz de dahil. Beni tanımadı bile."

“Aman Tanrım!” Randall o kadar hızlı ayağa fırladı ki, sandalyesi yere devrildi. “Nerede? Niye onu buraya getirmedin?”

Kirkland’ın yüzü sevinçle aydınlanmıştı. “Onun hayatta olabileceğini hiç tahmin etmiyordum. Ama hafıza kaybı...” Tereddütle devam etti. “O olduğundan emin misin?”

“Ash olduğu şüphesiz, iki sokak köpeğini ayırırken elinden yaralandığında oluşan ize kadar her şeyiyle o. Onu neden getirmediğime gelince...” Will’in kaşları çatıldı. “Buralı bir bayanla beraber. Hancının kızı bana Ash’in sahilde bulunduğunu söylediğinde Adam’ın adının Bay Clarke olduğunu ve bahsettiğim bu kadınla evli olduğunu da belirtmişti. Adı Mariah Clarke. Ash onun nişanlısı olduğunu söylüyor. Görünen o ki, Ash’i sınıksız yakalamış ve bırakmaya da niyeti yok.”

Randall iskemlesine çöktü. “Yani bu hazine avcısı vampir, pençelerini Ash’e geçirmiş. Biz o işi hallederiz. Önemli olan Ash’in hayatta olması.”

“Kadının hazine avcısı olduğunu sanmıyorum. Onun dükkân olduğunu öğrenince bayağı şaşırdı.”

Randall alaycı bir sesle, “Belki de sadece iyi bir artisttir,” dedi. “Onu önceden Londra’da görmüş ve burada yardıma muhtaç ve kafası karmakarışık bir halde ortaya çıkınca tanımıştır.”

“Belki de, ama sanmıyorum.” Will kendine iki dilim ekmek kesti. “Ona kim olduğunu söylediğimde Ash de çok şaşırdı, hem de duyduklarından hiç memnun olmadı.”

Kirkland, “O muhtemelen İngiltere’nin en alçakgönüllü dükkândır,” dedi. “Zaten onun asıl sevdikleri bahçeyle uğraşmak, buhar gemileri ve diğer uğraşları.”

“Belki de dükkân olmamak daha fazla hoşuna gitmiştir.” Will bir dilim ekmeğe kalın bir tabaka halinde acılı sos sürdükten sonra üzerine jambon ve peynir dilimleri koyup sandviç yaptı. “Kim olduğunu bilmemek çok sinir bozucu olmalı, ama içinde biraz da özgürlük var. Bayan Clarke, Ash’in hayatını

kurtarmış, çok güzel bir kadın ve Hartley Malikanesi'nin de sahibi. Şartlar tuhaf görünebilir ama bu kadın beş parasız ve sosyal statü peşinde koşan biri değil."

Kirkland, "Kadına minnettar olmasına şaşmamak lazım," dedi. "Ama minnettarlık, illa ki evliliği gerektirmez."

Randall, "Ashton kendine bir eş seçebilecek durumda değil, hele başına böylesine şiddetli bir darbe yedikten sonra," diye ekledi.

"Belki de ilk bakışta birbirlerinden etkilenip âşık olmuşlardır." Will Ellen'la ilk karşılaştığında hissettiklerini hatırlamıştı. Sandviçini sertçe ısırды. "Çok hoş bir kadın ve dürüst olmak gerekirse, Ash'i böylesine âşık görmekten memnunum. Zaman zaman kadınlara ilgi duyup duymadığımı merak ederdim. Onları kendinden uzakta tutma konusunda bir uzman."

Kirkland, "O herkesi kendinden uzakta tutar," dedi. "Bizi bile. Arkadaşlarımız arasında en sağlamı o. Ama kaç kere duygularından bahsettiğini hatırlıyorsunuz? Veya bizden yardım istediğini? Onunla beraber büyüdük ama pek çok açıdan bizim için hâlâ bir muamma."

Randall yavaşça, "Bazen içinde bir yerlerin hâlâ yabancı kaldığını düşünmüşümdür," dedi.

Will, "Aynı şeyi ben de düşündüm," diye itiraf etti. "Ama sanırım, bu mesafeyi koymasının sebebi, her zaman hoş karşılanmadığı bir toplumdan kendisini korumaktır" Karakteri ne olursa olsun, Mariah Clarke, Ash'in bu zırhını delmiş gibi görünüyordu. Veya belki de kim olduğunu hatırlamaması, Ashton Dükü olarak yapamayacağı şekilde, içine atacağı hislerini açığa vurmasını sağlamıştı. İlginç bir düşünce.

Randall sordu. "Londra'ya dönebilecek kadar iyi durumda mı? Sabah yola çıkabiliriz. Dünyanın bu öbür ucunda daha fazla oyalanmamıza kesinlikle hiç gerek yok."

"Burada kalmayı tercih edebilir." Will bu sefer de kendine dilimlenmiş etten oluşan bir sandviç yaptı. "Sonuçta onu kaçıramayız ya."

Randall omzunu silkti. “Ash’i, bu haspanın pençelerinden kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Yaralı olduğuna göre, kendi iyiliği için onun adına karar almaya hakkımız var.”

Kirkland, “– Kendi iyiliği için – çok sağlıksız bir klişe,” diye mırıldandı. “Tıpkı çocukluğumuzda büyüklerin bizim için en iyisi olduğuna karar verdiği şeyleri yapmadığımız zaman bize de söylendiği gibi.”

Randall irkildi. “İskoçyalıya bir puan.”

Will lafa karıştı. “Leydi Agnes bize hiçbir zaman kendi iyiliğimiz için karar aldığını söylemedi. Ne istediğimizi sorar, başarının bedelinin ne olduğunu anladığımızdan emin olur ve hâlâ istiyorsak, o başarıyı elde etmemize yardımcı olurdu. Leydi Agnes’ten laf açılmışken, hem ona, hem de Hal Lawford’a mektup yazıp Ash’i bulduğumuzu söylemem lazım.”

Randall ağzını açmadan önce odaya düşünceli bir sessizlik hâkim oldu. “Bu haber, Hal için bir şok olacaktır. Ash’le hep iyi geçinirlerdi ama cinayet işlemeye sebebi olan birini arıyorsak, eh, Hal kesinlikle bundan en çok çıkar sağlayacak kişi gibi görünüyor.”

Kirkland hayır anlamında kafasını salladı. “Hal’u oldukça iyi tanırım, bu onun yapabileceği bir şeye benzemiyor. Ashton Dükü olmaktan memnuniyet duyabilir ama cinayet? Hiç sanmıyorum.”

Will yumuşak bir sesle sordu. “Kim bir başkasının kalbinden geçenleri bilebilir ki?”

Randall omzunu silkti. “Ben pek felsefi bir tip olmadığım için, Lawford’ı şüpheli olarak kabul ediyorum. Ayrıca Ashton’a yanaşmış olan bu haspayla da tanışmak istiyorum.”

Will kendine biraz daha bira koydu. “Çok yakında isteğine kavuşacaksın. Haspa hepimizi bu akşam onlarla yemeğe Hartley Malikanesi’ne davet etti.”

Bölüm 20

Mariah beklenmeyen akşam yemeği davetine özenle giyinerek hazırlandı. Elbiselerinin hiçbirisi yeni değildi. Babasıyla seyahat ederlerken, kaldıkları evin hanımı ona bazen eski kıyafetlerini verirdi. Bu elbiseleri kendine uydurmak, ona çok iyi bir terzi olmayı öğretmişti. Sahip olduğu en güzel gece elbisesi, kesinlikle bir hanımefendi sayılamayacak ama ona dünyevi konularda çok kıymetli bilgiler veren neşeli bir bayan tarafından hediye edilmişti.

Bu gece Mariah'nın giymiş olduğu mavi elbise, sade fakat şıktı. Omuzlarına aldığı dantel şal ise onu hem masum, hem de genç gösteriyordu. Adam'ın arkadaşlarının onun hakkında düşündükleri gibi bir hazine avcısına benzememeye kararlıydı.

Yemekleri seçimi de aynı şekilde pratikti. Bayan Beckett bir Fransız şefi olmamakla beraber, iyi bir taşra aşçısıydı. Mariah'nın deneyimlerine göre, erkeklerin çoğu ortada iyi pişmiş bir incik varsa ve yemek bol miktardaysa mutlu olurlardı, Hartley Malikanesi de bunu sağlayabilirdi. Herhalde misafirler o gün öğleden sonra tutulmuş ve enfes bir şarap sosuyla terbiye edilmiş taze balığa kusur bulamazlardı. Adam'ın hatırına, menüye körili tavuk ilave etmişti. Bir de bunlara iyi seçilmiş ordövr tabaklarını eklediği zaman, kimsenin şikâyet etmeye sebebi kalmazdı.

Ashton Dükü'ün bir yerlerde dolaplar dolusu titizlikle dikilmiş elbiseleri olmalıydı, ama Adam bu akşam babasının en iyi ceketi ve pantolonuyla idare etmek zorundaydı. Mariah ceketi onun vücuduna uydurabilmek için saatler harcadı. Adam, "Bu kadar zahmet etmene gerek yok," dedi. "Masterson'ın söylediğine göre, ben bu adamları yirmi senedir tanıyorum. Dolayısıyla kimseyi etkilemeye gerek yok."

Mariah sertçe karşılık verdi. "Senin etkilemene gerek yok, ama benim var. Her ne kadar gerçek olarak sözlü değilsek de, onların hiç olmazsa sana iyi baktığımı düşünmelerini istiyorum."

"Ben buna kefil olurum." Erkeğin bakışlarındaki sıcaklık, genç kadının yüzü kızarak yere bakmasına sebep oldu.

Misafirlerini beklerken kanepede konuşmaksızın elele oturdular; Mariah da gözünün ucuyla Adam'ı inceliyordu. Bu akşam özellikle yakışıklı, yüz hatları sakin ve mesafeli idi. Masterson'ın ziyaretinden bu yana çok sessizleşmişti. Kendisi hakkında çok şey bilen, öte yandan onlarla ilgili kendisinin hiçbir şey bilmediği bu üç adamla buluşma planı, onun sınırlarını bir okun yayı gibi germiş olmalıydı. Her ne kadar bunu itiraf etmeyecekse de.

Kapının tokmağı vurulup çıkan ses giriş holünde ve etrafındaki odalarda yankılandığında Mariah yerinden sıçradı. Adam ayağa kalkarken ona gülümsedi. "Gel, leydim. Bu akşam öğrenebileceğimiz çok şey var."

"Her şeyi hafife almakta uzmansın." Erkeğin elinin belinde olmasına minnettar, ayağa kalktı. Bu yabancılarla karşılaşmak, onları birbirine yakınlaştırmıştı.

Hizmetçi kız misafirleri odaya alıp takdim ederken gözleri heyecanla kocaman açılmıştı. "Lord Masterson, Lord Kirkland ve Binbaşı Randall." Ardından yemek servisine yardım etmek için mutfaka koşturdu.

Aman Tanrım, Masterson ve Kirkland da birer lord muydu? Hiç olmazsa Masterson, muhtemelen daha önce karşılaştıkları için olsa gerek, ona gülümsedi.

Diğer ikisi kendilerine hâkim olmaya çalışarak telaşlı bir şekilde Adam'a yöneldiler. Randall sarışın, gergin ve tehlikeli görünümlü bir erkekti. Yürürken dik durmasından bir subay olduğu anlaşıyor ve topallaması gözden kaçmıyordu.

Siyah saçlı Kirkland ise çok daha kendine hâkim görünüyordu. Genç kadın, aklından ne geçirdiğini tahmin etmek zor diye düşündü. Ama o an için, her ikisi de neşeliydiler.

"Aman Tanrım, Ash!" Kirkland, Adam'ın sağ elini iki eliyle kavradı. "Neredeyse Masterson'ın aklını kaybettiğini sanıyordum ama bu kesinlikle sensin."

Randall Adam'ın omzuna hatırı sayılır bir yumruk attı. "Bir daha sakın ha kendini böyle öldürtme! Senin boğulmuş cesedini aradığımız haftalar boyunca İskoç mutfağından, benim damak zevkime uymayacak kadar kötü yemeklerden tatmak zorunda kaldım."

Adam, Randall'ın elini sıktı. Mariah, Adam'ın kendisine yabancı olan adamlar tarafından böylesine samimi selamlanmasından duyduğu rahatsızlığın öbürleri tarafından da anlaşıp anlaşılmadığını merak etti. Adam, "Masterson size hafızamı yitirdiğinden bahsetti mi?" diye sordu.

Kirkland başıyla onayladı. "Çok lanet bir duygu olmalı. Umarım sana kendin hakkında gerekli olanları anlattığımızda, her şeyi kendiliğinden hatırlayacaksın. Bir pompaya su basmak gibi."

Adam Randall'a bakarken kaşları çatılmıştı. "Masterson'la ilgili bir rüya görmüştüm. Bir tane de seninle ilgili gördüm. Sen hastaydın ve ben... seni zorla bulunduğun yerden alıp götürdüm."

Randall'ın yüzü ekşidi. "Hatırlanacak o kadar çok anı varken bu lanet şeyi mi hatırladın?" Nezaket kurallarını hatırlayarak, Mariah'ya döndü. "Bayan Clarke, lisanımı ve sizi uygun bir şekilde selamlamayışımı bağışlayın."

Mariah, erkeğin bakışlarındaki düşmanlığı görebiliyordu. Masterson hoşgörülü ve Adam'ın hatırı için ona tolerans gösterebilecek birine benziyordu. Kirkland her ne kadar onunla

ilgili kararını ertelemiş gibi görünse de, yeri geldiğinde adil olacağını tahmin ediyordu. Fakat Randall onu, eski dostuna bir tehdit gibi görüyordu ve genç kadını kolayca kabulleneceği benzemiyordu – tabii eğer kabul edebilirse.

Yumuşak bir sesle, “Gayet tabii,” dedi. “Kayıp arkadaşınızı görünce heyecanlanmışsınızdır. Ben de Adam’ı kaybetsem, onu tekrar bulduğuma kesinlikle memnun olurum. Siz beyler, birer şeri içer miydiniz?”

Hepsi kabul edince, Mariah bardakları doldurma görevini üstlendi. Adam, Kirkland’a, “Seni rüyamda gördüğümü hatırlamıyorum,” dedi. “Ama galiba... çocukluğumuzdan bir rüya... Okul yatakhane gibi bir yerdeyiz ve itişip kakışıyoruz. Bir kadın içeri giriyor ve bizi yatıştırıyor. Bize, enerjiimizi harcayabilmemiz için civardaki çocuklarla yarışmamız gerektiğini söylüyor.”

Kirkland sırtarak, “Lady Agnes,” dedi. “Bizi az mı susturması gerekmişti?”

Adam, elinde şeri kadehi, Mariah’la beraber kanepeye doğru yürüdü. “Bana bu okuldan biraz daha bahseder misiniz?”

Oturma odasının çeşitli koltuklarına yerleşen ziyaretçiler, Adam’ın bu isteğine uymaktan memnun görünüyorlardı. Westerfield Akademisi’ni anlatırlarken, Mariah Masterson’ın, öğrencilerden hiçbirinin düzgün bir annesinin olmadığını söylerken şaka etmediğini idrak etmişti.

Annelerinin yerini, bir Dük kızı olan ve altın kalpli, dünyaya kızgın küçük çocukları hizaya getirebilen bu muhteşem ve egzantrik Lady Agnes almıştı. Misafirlerin tarifinden – yardımcı Bayan Emily, general, resim gibi yemyeşil Kent vadisi – hepsi canlıymış gibi gözünün önünde belirmişti.

Ama Adam ne kadar ilgiyle dinlemişse de, bu anılardan hiçbirini hatırlayamıyordu. Yemek odasına yöneldiklerinde, “Anlattıklarınızdan oldukça değişik ve mükemmel bir okul olduğu anlaşılıyor,” dedi. “Peki ben bu okula ne kadar devam ettim?”

Kirkland, "Sekiz sene, sonra da Oxford'a gittin," diye cevap verdi. "Birincilik ödülleri çiftler çiftler alıyordun. Tatillerde de genellikle kuzenlerinin yanında kalıyordun. Bunların hiçbirini hatırlamıyor musun?"

"Hayır, ama öte yandan bu tarif ettikleriniz.... tanıdık gelmiyor değil." Bakışlarını teker teker arkadaşlarının üzerinde dolaştırdı. "Biz dördümüz mü bu okulun ilk sınıfıydık?"

Masaya otururlarken Kirkland cevap verdi. "İki öğrenci daha vardı. Ballard okulu bıraktıktan sonra zamanının çoğunu Portekiz'de ailesinin Porto şarabı işini idare etmekle geçiriyor. Yılda bir iki defa buraya ziyarete geliyor. Wyndham ise... onun hayatta olup olmadığından emin değiliz. Amiens Barış Antlaşması bitip de Fransızlar memleketteki her İngiliz tutsak aldıklarında o da Fransa'daydı. O gün bugündür hiç haber alamadık."

Masterson ilave etti: "Ara sıra tutsaklar Fransa'dan İngiltere'ye mektup göndermeyi becerebiliyorlar. Wyndham'ın bahsi hiç geçmedi ama bu hayatta olmadığı anlamına gelmez." Şarap bardağını Adam'ın şerefine kaldırdı. "Baksana, sen de ölümler diyarından geriye döndün."

Diğerleri de bu teklifsiz kadeh kaldırmaya katıldılar. Mariah da kadehinden bir yudum alırken düşünceliydi. Demek ki bu adamlar daha önce de içlerinden birinin yaşayıp yaşamadığını bilmemenin belirsizliğini tatmışlardı. Bu da Adam'ı böylesine hummalı bir şekilde aramalarını açıklıyordu.

Masterson, Mariah'yla göz göze gelince, "Sizi okul günlerimizle sıkığımız için üzgünüm Bayan Clarke," dedi. "Biraz da siz bize kendinizden bahsedin. Kaldığımız handa, bu mülkün yakın bir zamanda size miras kaldığını söylediler."

Genç kadın zaten kendini olduğundan daha farklı biri olarak tanıtmamaya karar vermişti. "Babam burayı eski sahibi George Burke'ten bir oyunda kazandı. İlkbaharın başlarında buraya geldik. Birkaç hafta sonra babam Londra'ya gitmek üzere yola çıktı ve yolda... eşkiyalar tarafından öldürüldü. Böylece Hartley Malikanesi'nin sahibi ben oldum." Bunları

söylerken, avukata yeni bir mektup göndermeyi aklının bir kenarına yazdı. Hâlâ ondan bir cevap almamıştı ama mirasla ilgili formaliteler devam ediyor da olabilirdi. Belki de avukat, babasının ölümü hakkında daha çok bilgi edinene kadar mektup yazmayı geciktiriyordu.

Masterson, “Kaybınıza üzüldüm,” diye mırıldandı.

Randall o kadar kibar değildi. Keskin bir sesle, “Babanız Charles Clarke mıydı?” diye sordu.

Mariah kendine hakim olmaya çalıştı. “Evet. Onu tanıyor muydunuz?”

“Şahsen değil ama bahsini duymuştum. Oyun tarzının pek de dürüst olmadığını ve Kaptan Kurnaz ismiyle şöhret yaptığını biliyorum.”

Genç kadın soğukkanlılığını muhafaza ederek, “Edindiğiniz bilgiler yanlış,” dedi. “Babam yetenekli bir oyuncuydu. Hiçbir zaman da hile yapmaya ihtiyacı olmadı. Rakipleri sarhoş veya yeteneksiz, hatta bazen her ikisi de oldukları için kendi beceriksizlerini itiraf etmektense babamın dürüstlüğüne dil uzatmayı tercih ettiler.”

Randall, “Babanızın bu mülkü kazandığını söylediniz,” dedi. Sesi havada bir kırbaç gibi şakladı. “Genç bir adamı soyup soğana çevirmek, beyefendiliğe yakışacak bir hareket değil.”

Genç kadın farkında olmaksızın elindeki çatalı sımsıkı kavramıştı. Aklından, Sarah’nın masasındaki bir misafirc asla saldırmayacağını geçirdi.

Sarah’nın canı cehenneme! Buz gibi bir sesle, “Evimde babam hakkında bu şekilde konuşamazsınız,” dedi. “Derhal özür dileyin, yoksa masayı terk etmenizi istemek zorunda kalacağım.”

Genç kadın tam o anda masanın altından gelen sesin, Masterson’ın Randall’a attığı tekmeden kaynaklandığını tahmin etti. Sarışın adam katı bir sesle, “Özür dilerim,” dedi. “Sözlerimle haddimi aştım, özellikle de babanızla hiç tanışmadığımı düşünülürse.”

“Özrünüzü kabul ediyorum.” Bakışları birbirine kenetlendi. İkisi de pek birbirlerini affetmişe benzemiyorlardı. Neyse ki görgü kuralları, böyle zor durumları atlatmaya yardımcı oluyordu.

Havayı yumuşatmak isteyen Masterson, “Aşçınız harika, Bayan Clarke,” dedi. “Acaba bu soslu mantarın tarifini bizimle paylaşmayı kabul eder mi? Yediklerimin en güzeli.”

“Kendisine sorarım. Bence Bayan Beckett buna ikna edilebilir. Pişirdiği yemeklerin takdir edilmesine bayılır.” Ve eğer yemeklerin çoğunu silip süpürmek takdir etmek anlamına geliyorsa, Adam’ın arkadaşları iltifat doluydular.

Yemeğin sonlarına doğru Kirkland, “Londra’ya dönmeyi isteyeceğini varsayıyorum Ash,” dedi. “İstersen beraberce dönebiliriz.”

Adam gerginleşti. “Londra’ya gitmek istediğimden emin değilim.”

Bu sözler üzerine Adam’ın arkadaşlarının keyifleri kaçmıştı. Mariah, acaba bu adamların, Adam için böylesine aleyhinde ve kendisine karmakarışık gelecek bir dünyaya dönmemesinin ne kadar zor - hatta korkutucu - olabileceğini bilip bilmediklerini merak etti. Etrafındakiler ondan taleplerde bulunacaklar ve onun eskisi gibi olmasını bekleyeceklerdi. Kime güveneceğini bilemeyecekti. Adam’ın konumundaki insanlar, ahlaksızları bir mıknatıs gibi kendilerine çekerlerdi.

Kirkland, “Senin birçok sorumluluğun var,” dedi. “Onları sonsuza dek görmezden gelemezsin. Hiç olmazsa, ölümünün ilan edilmesiyle ortaya çıkan karışıklığı gidermen gerekir.”

Adam, “Hiçbirini hatırlayamadığım bu sorumlulukları yerine getirebileceğimden şüpheliyim,” diye kuru bir sesle cevap verdi. “Emrimde benim yokluğumda mülklerimi gözetecek birileri çalışmıyor mu? Eminim onlar bu işleri hallederler.”

Masterson, “Tabii ki hallederler,” diyerek söze karıştı. “Ama eskisi gibi başlarında durmasan da, tanıdık bir çevrede olmak hafızanı tetikleyebilir.”

Adam'ın yüzü ciddileşti. "Haklı olabilirsin. Beni bulup kim olduğumu ortaya çıkartmanız iyi hoş ama ben kendi kendime kim olduğumu anımsayabilsem çok daha iyi olurdu."

Mariah, kalbine çöken bir ağırlıkla onu kaybetmekte olduğunu anladı. Günlük hayatına döndükten sonra, Adam için artık sadece hatırlamaktan hoşlandığı ama solmaya yüz tutmuş bir anı olacaktı. Masanın altındaki elleri sinirle birbirine kenetlendi. En iyisi de buydu zaten. Genç kadını hayatında istese bile, onun dünyasına uyum sağlayabileceğinden şüpheliydi. Ama yine de Adam'ı bu kadar erken kaybetmeyi beklemiyordu.

Adam, genç kadına baktı. Yeşil gözleri kararlıydı. "Ben Londra'ya gideceksem, Mariah da benimle beraber gelir."

Arkadaşları bu sözlerin üzerine rahatsızlıkla kımıldandılar. Mariah, genç adamın kendisini istediğini anlayınca rahatlamıştı ama yine de şüpheliyle doluydu. "Nişanlın olarak bile, senin yanında üç erkekle beraber seyahat edemem. Senin konumunda olan biri dikkatle takip edilir. Yanımızda olmam bir rezalete sebep olabilir."

"O zaman yola çıkmadan önce evlenelim. İskoç sınırı uzak değil."

Mariah'nın kalbi heyecandan sıkışmıştı. Zorlukla nefes alarak, "En az senin kadar evlenmeyi istememe rağmen, bunun için henüz çok erken," dedi. "Hayatını yeniden keşfetmek için zamana ihtiyacın var."

Diğerlerinin de Mariah'nın bu itirazına katıldıkları belli oluyordu. Masterson, "Böyle bir evlilik hem skandal olur, hem de Bayan Clarke'ın namına gölge düşürür," dedi. "Seni, zayıf bir anından yararlanarak evliliğe ikna ettiği düşünülür."

Randall'ın kaşlarını anlamlı bir şekilde havaya kaldırması, bu sözlerin hakikatin ta kendisi olduğuna inandığını gösteriyordu ama söze karışmadı.

Adam'ın suratı asıldı. "Mariah'nın namını hiçbir şekilde lekelemek istemem, ama Londra'ya da onsuz gitmeyeceğim kesin."

Kirkland, "Eğer Bayan Clarke yanında bir şaperonla seyahat ederse, rezalet falan olmayacaktır," dedi. "Bize yolculukta katılabilecek bir arkadaşınız var mı Bayan Clarke? Eğer yoksa, Glasgow'a gider ve bir kuzen veya hâlâ bulurum ama bulacağım kişinin arkadaşlığından hoşnut kalacağınızı garanti edemem."

Adam düşünceli görünüyordu. "Sence Bayan Bancroft bize katılır mı Mariah? Hem bir dul hem de gayet anlayışlı bir insan. Aynı zamanda da senin arkadaşın."

Mariah bu sözler üzerine düşündü. Adam'la beraber olmayı ümitsizce istiyordu ama Londra'ya gidip babasının ölümüyle ilgili daha fazla şey öğrenebilmeyi de aynı derecede arzuluyordu. "Julia'nın kabul edip etmeyeceğini bilmiyorum ama sorarım. Bana şaperonluk etmeyi kabul etse bile, Londra sosyetesine girmeyi isteyeceğinden şüpheliyim. Eminim bundan nefret eder."

Masterson, "Londra'da saygıdeğer şaperonların eksikliğini hissetmeyeceksiniz," dedi. "Bunların başında Ash'in yengesi Georgiana ve kuzeni Janey geliyor. İhtiyacımız olan tek şey seyahatimizin bir skandala dönüşmesini engellemek için size eşlik edecek biri."

Adam, "Bu plana herkes katılıyor mu?" diye sordu. Fikri kabul eden mırıldanmaların ardından, "O zaman istikamet Londra," diyerek kararını bildirdi.

Sesi isteksizdi ama yapılacak hiçbir şey yoktu. Londra'ya gitmekten daha fazla kaçamazdı ve Mariah'nın varlığının yaratacağı güven duygusuna ihtiyacı vardı.

Masayı temizlemek için iki hizmetçi içeri girdiler. Bu esnada mutfaktan kaçan Bhanu, hizmetçi kızların bacaklarının arasından sıvışıp içeriye girdi. Adam parmaklarını şaklatınca köpek üzerine zıpladı. Randall nadir görülen gülümsemelelerinden biriyle, "Çirkin köpekleri bulmakta üstüne yok Ashton," dedi.

O gece Adam ilk defa içtenlikle bir kahkaha attı. "Bhanu çirkin değil. Sadece daha önce görmediğin ve tanımadığın bir güzelliğe sahip."

Masterson nefesini tuttu. "Okulda da Bhanu adında bir köpeğin vardı. O da çok çirkindi ama herkes onu çok seviyordu. Westerfield Akademisi'ne gelmende dolaylı yoldan da olsa bir rolü var. Leydi Agnes bize bununla ilgili bir hikâyeye anlatmıştı."

"Gerçekten mi?" Adam köpeğin kafasını kaşıdı. "Bhanu'nun anlamı ne?"

Kirkland, "Güneş," diye cevap verdi. "Hindu dilinde."

Adam gülümsedi. "Belli ki her iki Bhanu da Hindu tarzında bir güzelliğe sahipler."

Erkekler bu sözlerle gülüşürlerken, Mariah'nın, genç adamın hafızasını tekrar kazanacağından hiç şüphesi kalmamıştı. Köpeğin adı ve rüyaları gibi küçük şeyler, geçmişin çok yakınlarında olduğunu, sadece ortaya çıkmak için bir fırsat kolladığını gösteriyordu.

İşte o zaman, genç kadına hiçbir ihtiyacı kalmayacaktı.

Bölüm 21

Hizmetçi kız bir sürahi Porto şarabıyla dört de kadeh getirdi. Adam, Mariah'nın tavrına uymayan bir hızla ayağa kalktığını görünce pek şaşırmadı. Genç kadın aşırı canlı bir şekilde, "Siz beyleri Portonuzla başbaşa bırakayım," dedi.

Adam bir kadehi doldururken, Kirkland Mariah'ya hitaben, "Bu acaba Ballard'ın Portosu mu?" diye sordu. "Eğer öyleyse evvelce bahsettiğimiz okul arkadaşımızın şirketinde yapılmıştır. Hem de çok iyi kalitedir."

"Gerçekten bilmiyorum." Mariah kapıya yaklaştı. "Sürahiyi başka biri doldurdu."

Adam sürahiyi Kirkland'a uzattı. "Eminim bu da hoşumuza gidecektir." Mariah'ya dönerek, "Daha sonra salonda görüşürüz," dedi. Genç kadına bakarken onun misafirlerden bir süre için kaçma arzusunu gayet iyi anladığını ifade eder gibiydi.

Ne yazık ki Masterson da ayağa kalktı. "Bu kadar kuzeyde gün batımı bayağı uzun sürüyor. Malikanenin arazisine bir bakmak isterdim. Tabii bana rehberlik yapına lütfunda bulunabilerseniz, Bayan Clarke."

Mariah pek sevinmiş gibi görünmemekle beraber, misafirinin isteğini reddetmeyecek kadar nazikti. "Memnuniyetle. Yalnız önce üstüme bir şal alayım."

Döndüğünde, eski püskü olmasına rağmen, büyükanne-